insan • düşünce • kültür

insicam 44

İnsanlığın Ayağa Kalktığı Yer: **GAZZE**

Gökhan Özcan: **Gazze "İnsan"ı Savunuyor**

Taha Kılınç: **İbn Hacer'in Hemşehrisi: İsmail Heniyye**

Mehmet Ali Büyükkara: **Kırk Yıllık Uluslararası Düzende İslamcı Hareketlilik ve Filistin Sorunu**

Kemal Özden: **Geçen Bir Yılın Ardından Aksa Tufanı**

Rifat el-Arîr: Soykırım Günlükleri

Mustafa Özel: Ebû Ubeyde'nin Konuşmaları

SAYI 44 • Ekim • 2024

Mehmet Şamil / Mürid el-Bargusî / Ali Türkmenoğlu / Kemal Mansur / Kemal Kahraman / Yıldız Ramazanoğlu / Mehmet Yetim / Ahmet Faruk Asa / Ayşe Söylemez / Rıdvan Kaya / Mürsel Sönmez / Ferman Karaçam / Muhammet Sani Adıgüzel / Mahmut Osmanoğlu / Hüseyin Nasrullah İnan / Semiha Karahan / Şehnaz Fındık İnan / Gözde Çimen / Harun Yakarer / Kâmil Yeşil / Öznur Görür Kısar / İnci Sümeli / Elif Yonar Atabaş / Sevanur Caner / Ahmet Poçanoğlu / Sinan Özyurt / Zehra Tunç / Nihal Pakırdaşı / Yakup Çetinkaya / Betül Zeyrek

ŞECERE YAYINDA...

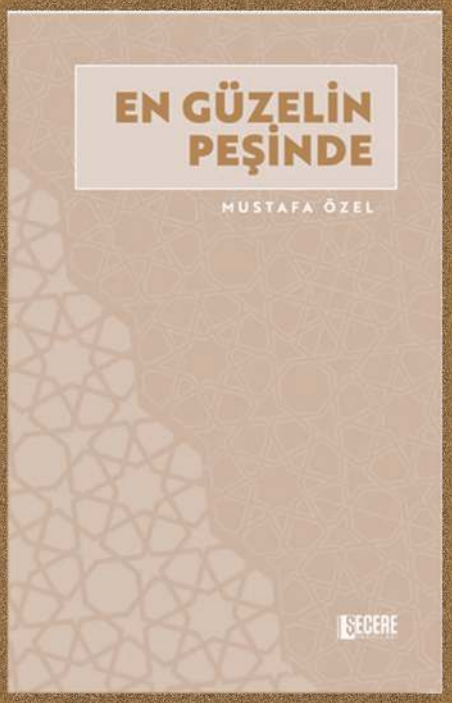

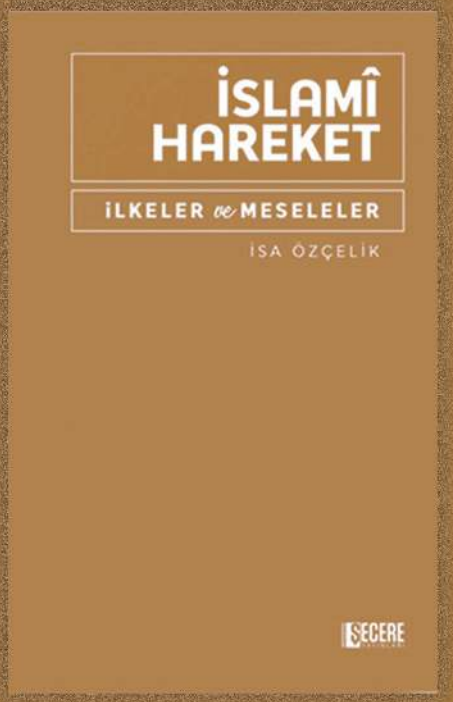

ŞECERE YAYINLARI

Kitaplara buradan ulaşabilirsiniz

insicam
insan • düşünce • kültür

İMTİYAZ SAHİBİ
İnsan ve Medeniyet Hareketi Adına
Kemal Özden

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Mustafa Özel

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
Mehmet Bulayır

EDİTÖR
Şehnaz Fındık İnan

SON OKUMA
Nuseybe Kaya

KAPAK GÖRSELİ
Şifa Yaratılmış Küçüker

YAYIN KURULU
Ahmet Geçer
Cemal Balıbey
Ebubekir Dilekçi
Fatih Büyükkara
Haluk Nas
Mustafa Özel
Mehmet Bulayır
Raif Nas

ISSN: 2757-9271

GRAFİK UYGULAMA
Hanne Nur Özden

YAYIN TÜRÜ
Ayda bir yayınlanır.
Yerel Süreli Yayın.
Ücretsizdir.

Yazı ve reklamların içerik sorumluluğu sahiplerine aittir. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Dergimize, www.insicam.net adresinden erişebilirsiniz.

Fettâh, *Cebbâr* ve *Müntakım* olanın adıyla.

Bütün dünya bir yıldır her sabah güne yeni bir acıyla başladı. İnsanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir vahşet, an be an ekranlara yansıtıldı. Yaşananları ifade etmek için seçilen bütün kelimeler yetersiz kaldı. Siyonazilerin esiri ve kölesi olan devletlerin ve yöneticilerinin ne kadar vicdansız, ne kadar hissiz, ne kadar kalpsiz olduğunu görmekten gözlerimiz yoruldu.

7 Ekim 2023 Cumartesi günü başlayan Aksâ Tufanı, siyonistlerin yüz yıldır Filistin topraklarında işledikleri cinayetlere, yaptıkları gasplara, yakıp yıktıkları evlere, telef ettikleri hayvanlara karşı gösterilen nefs-i müdafaadan başka bir şey değildir.

Ekonomik güç yanında basın yayın, medya ve iletişim sahalarındaki güç ve imkânlarını sonuna kadar kullanan işgalci devlet, bu kez tökezledi. HAMAS daha önceki eylemlerden çok iyi dersler çıkarmış, herkesi şaşırtacak derecede hazırlanmıştı. İşgalciler, katiller ve arkalarındaki güçler, hiç beklemedikleri bir direnişle karşılaşmışlardı. Kısa bir zamanda Gazze'nin altından girip üstünden çıkacaklarını sanıyorlardı. Ama evdeki hesap çarşıya uymamıştı. HAMAS, başta İzzeddin Kassâm Tugayları olmak üzere bütün birim ve organlarıyla olağanüstü bir mücadele ortaya koydu. Dünyanın önde gelen devletleri katillerin yanında saf tutarken halklar Gazzelilerin, Filistinlilerin yanında yer aldı. Dünya boydan boya ikiye ayrıldı: Vicdanlılar ve vicdansızlar.

Dergimiz *İnsicam*, Aksâ Tufanı'nın başlangıcından beri vicdansızların karşısında, vicdanlılarla beraber oldu. Bu bağlamda siyonizm, soykırım gibi konularda dosyalar hazırladık. Hemen hemen her sayımızda Gazze ve Filistin'de cereyan eden vahşeti gündemde tutmaya gayret ettik. Birkaç ay önce Ekim 2024 sayımızı, Gazze Özel Sayısı olarak hazırlamaya karar verdik. Elimizden geldiğince muhtevası dolgun bir sayı olması için çalıştık. Özel sayımıza katkıda bulunan bütün dostlarımıza teşekkür ediyoruz. İyi ki varlar!

Siz, dergimizin özel sayısını okurken Aksâ Tufanı bir yılını doldurmuş olacak. Gazzeli mücahidlerin başarısı, azmi, gayreti, fedakârlığı, cesareti, metaneti bütün dünyayı şaşırttı. Bu durum onlar için büyük bir zafer, işgalciler içinse büyük bir hezimet sayılmalıdır. İnsanlık âlemi olarak imanın ne büyük bir güç ve imkân olduğunu, yakinen müşahede ettik. Müşahede etmeye de devam ediyoruz.

Dualarımız Gazzeli kardeşlerimiz için. Kalplerimiz Gazzeli kardeşlerimizle. Gazze diyorsak, siz bunu bütün Filistin olarak anlayın. Aksâ Tufanı hepimiz için çok iyi bir okul, çok iyi bir öğretmen oldu. Hiç kuşku yok ki bundan sonra tarih, Aksâ Tufanı'ndan önce Aksâ Tufanı'ndan sonra diye ayrılacak.

Şehîdlerimizi rahmetle anıyor, gazilerimize şifa niyaz ediyor, mücahidlerimize gönül dolusu selam gönderiyoruz.

Mescid-i Aksâ'nın, Kudüs'ün, Ramallah'ın, Nablus'un, el-Halîl'in, Gazze'nin bir gün mutlaka işgalcilerden temizleneceğine can-ı gönülden inanıyoruz. Rabbimizden o günü hepimize göstermesini niyaz ediyoruz.

Siz okuyucularımızı, zalimlere hak ettiği cezaları adaletle verecek olan *Fettâh*, *Cebbâr* ve *Müntakım* olana emanet ediyoruz.

Kasım sayımızda buluşmak üzere.

Mustafa ÖZEL
Genel Yayın Yönetmeni

İÇİNDEKİLER

05 *Çizgi* Hasan Aycın

06 *Soğuk Korku ve Çocuk*
Mehmet ŞAMİL

07 *Çizgi* Hilal ÖZDER

08 *Bir Yıl Bir Gün*
Mürid el-BARGUSÎ
Çeviren: İbrahim DEMİRCİ

09 *Çizgi* Mükerrem MERT

10 *Geçen Bir Yılın Ardından Aksa Tufanı*
Kemal ÖZDEN

16 *Filistin Meselesi*
Ali TÜRKMENOĞLU

18 *Aksa Tufanı Hangi Duvarları Yıktı?*
Kemal MANSUR

22 *Eylemsizlik Çağında Bir Şeyler Yapabilmek*
Kemal KAHRAMAN

26 *Nakba'ya Karşı İnsan Kalma Gemisi*
Yıldız RAMAZANOĞLU

28 *Rifat el-Arîr: Soykırım Günlükleri*
Çeviren: Abdülkerim DAYAN

34 *Öne Çıkan Aktörleriyle Aksa Tufanı*
Mehmet YETİM

40 *İbn Hacer'in Hemşehrisi: İsmail Heniyye*
Taha KILINÇ

44 *Haysiyet Dolardan Daha Değerlidir*
Ahmet Faruk ASA

46 *Bir Dava Adamı Olarak Yahya Sinvar*
Ayşe SÖYLEMEZ

48 *Ebû Ubeyde'nin Konuşmaları*
Mustafa ÖZEL

52 *Reşid Rıza'nın Filistinlilerin Toprak Satması Hakkındaki Fetvasına Dair*
Mülayim Sadık KUL

56 *Küresel Barbarlık Düzenini İfşa Eden Gazze*
Rıdvan KAYA

60 *Tufanlardan Bir Tufan: Aksâ Tufanı*
Mürsel SÖNMEZ

62 *Kırk Yıllık Uluslararası Düzende İslamcı Hareketlilik ve Filistin Sorunu*
Mehmet. Ali BÜYÜKKARA

66 *Tarihi Bir Mektup, Gazze ve Holokost'un Acılarını Satmak*
Ferman KARAÇAM

70 *Seyyid Kutub'un Kitaplarında Filistin*
Muhammet Sani ADIGÜZEL

72 *Soykırım Çiçeği*
Mahmut OSMANOĞLU

76 *Yenilir Yutulur Sözler*
Hüseyin Nasrullah İNAN

78 *Siyonizm Kuramının Anatomisi*
Semiha KARAHAN

84 *Amerikan Rüyasının Arka Yüzü: Siyonist Tünelleri ve Epstein Davası*
Şehnaz FINDIK İNAN

88 *Gazze'nin Boykot Devrimi*
Gözde ÇİMEN

90 *Gazze "İnsan"ı Savunuyor*
Gökhan ÖZCAN

92 *Nesiller Boyu Gazze*
Harun YAKARER

94 *Merkezde Gazze Var Müslümanlar Nerede?*
Kâmil YEŞİL

98 *Koşu Bittikten Sonra da Koşan Atlar*
Öznur GÖRÜR KISAR

100 *Gazze Mektebi*
İnci SÜMELİ

104 *Sumud'un Tezahürü*
Elif YONAR ATABAŞ

108 *Tek Kapıda Yakarış*
Sevanur CANER

110 *İnci Mercan Gerdanlığı -39- Meymûne Binti Hâris (R.A.)*
Ahmet POÇANOĞLU

114 *Dua, Direniş ve Sorumluluk: Gazze'nin Sesi Olmak*
Sinan ÖZYURT

118 *Gazze Usulü Kek Tarifi*
Zehra TUNÇ

120 *Zülfikar Kınında Ağlar*
Nihal PAKIRDAŞI

122 *Atıf Ebu Seyf ve Gazze'nin Direnişi: "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak"*
Yakup ÇETİNKAYA

126 *Diken ve Karanfil*
Betül ZEYREK

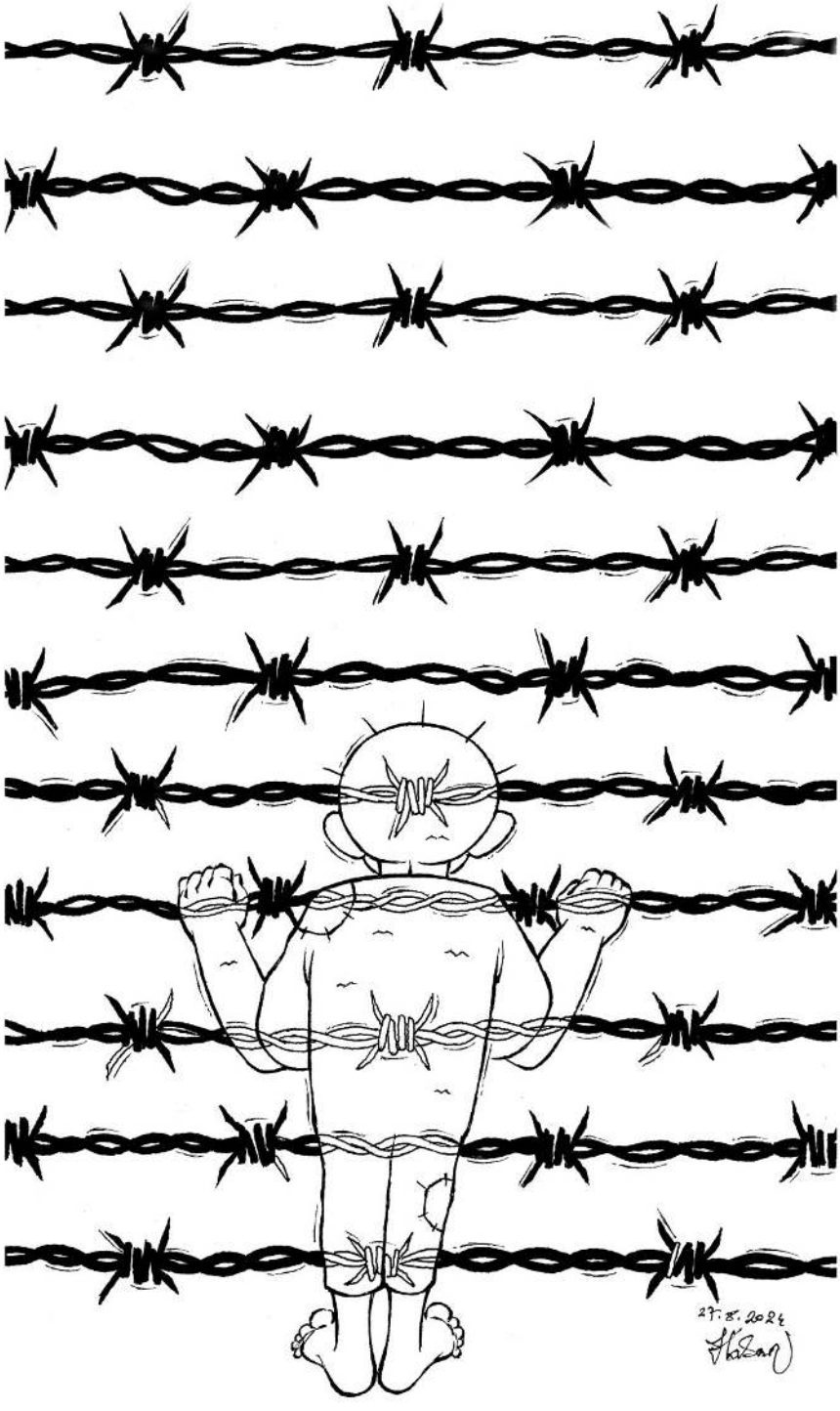

Çizgi: Hasan Aycın

Soğuk Korku ve Çocuk

Mehmet ŞAMİL

I.
hüküm giysin diye kırdım yüzümü
sarsıldı alnımdan akıl suları
gün ışırken doğudan kapkara batı
yaklaştıkça yaklaştı soğuk korkusu günün
ağlayan bir çocuk fotoğrafında
üşüttüm el yakan ateşlerimi
aynada doğdum

elinden alınmış ibret sahnesi
kapıda oturmuş ağlıyor ölüm
içerde kendine övünen dünya

iyi bellenmemiş anı kumaşı
eşiğimde unutulan söz yığın

sebepsiz bir dokunuş olsun
tutanakta iz bulsun mührün
başımda çıkmamış bir can ağrısı dünüm

II.
sen yağmur bulutlarını tanırdın ey çocuk
bereketli ve münbit
bir gaz bulutuyla kestiler nefesini
kaynadı damarların / ciğerin yandı çocuk

tek kelime edemeden bir anne diyemeden
ateşler içinde parçalandı susayışın
soydular ıslattılar ters çevirdiler
sen Kevser ırmağına koştun ey çocuk

kanmak için gittin şikâyet etmek için
giderken ellerin iki yana açılmış
bir elin duâda
ve bir elin suçum neydi diyorken

gözleri açık gittin öyle masûm dünyadan
elimiz cebimizde seyrettik ki biz
ve elbette kınadık gözlerimiz kapalı
affetme bizi çocuk

Çizgi: Hilal Özder

Bir Yıl Bir Gün

Mürid el-Bargusî
Çeviren: İbrahim Demirci

Bir yıl bir gün belki de iki gün kızın yaşı
Süt dilini geçmemiş dudakları
Harfleri zor ve eksik çıkarıyor,
Ona nesnelerin adlarını sorup eğleniyoruz, kederliyiz,
Anlamlar parmaklarında ve gamzelerinde kırılıyor
Gerçek bir pelteklikle tekrarlamaya çalışıyor
Teyzeleri ve halaları gülüyorlar
Onun tuhaf sözlüğüne
Neşeleniyoruz anlamsız tetelemeler çıkardıkça
Yorumlamak için dikkat kesiliyoruz,
Konuşacak, adımı söylemesine az kaldı
Babası uydurup söyledi bunu.
Ve işte birazdan patlayacak bomba
Kendisi için bu ağıtı yazan dili öğrenmeden
Öldü o kız.

(İsteykaz key tahlum, s. 43-44)

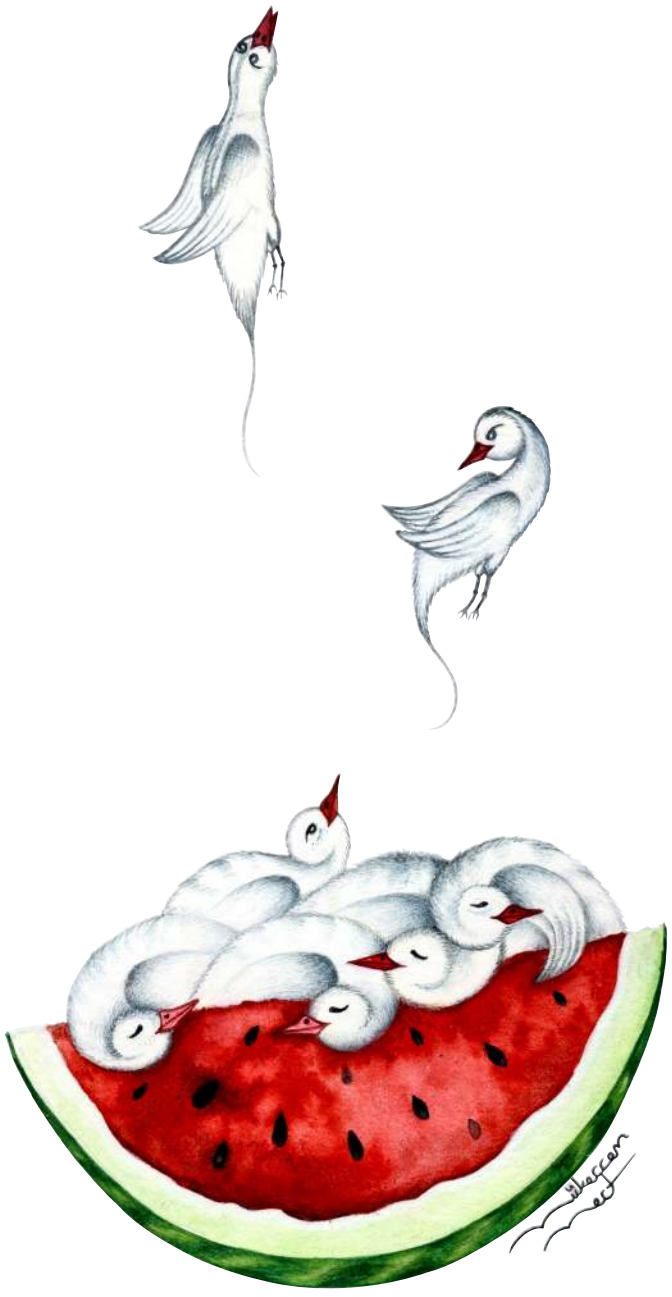

Çizgi: Mükerrem Mert

Geçen Bir Yılın Ardından Aksa Tufanı

Kemal ÖZDEN
İnsan ve Medeniyet Hareketi
YİK Başkanı

Aksa Tufanı yaşanmamış olsaydı, 21. yüzyılda yeni bir soykırıma şahit olacağımıza ihtimal veren olmazdı. Her ne kadar bölgesel anlamda birçok çatışma ve savaş devam ediyor olsa da dünyanın birçok yerinde insanlar Gazze'de yaşananları dehşet içinde izliyor. Bir yılın sonunda netice olarak "Gazze harap oldu ama direnmeye devam ediyor." Bir yıl içinde yaşanan bu büyük acılara rağmen Gazze yeryüzünün izzet diyarı olmayı sürdürüyor. Küçücük bir kara parçası olan Gazze, dünyanın tek özgür ülkesi imiş meğer. Tıpkı uzak düşler diyarı gibi...

Karşılarına geçip kendilerine bakıldığında; tiksinmemenin elde olmadığı aşağılık bir güruh, Siyonizm ideolojisi adına ABD'nin koşulsuz karşılıksız, Müslümanları kıskandıracak derecede muazzam desteği ile soykırım suçunu pervasızca işlemeye devam ediyor. Başka savaşlarda görmediğimiz hadiselerin hepsi bu savaşta yaşanmaya devam ediyor.

- Her türlü gıdanın ve temel insani ihtiyaç malzemelerinin Gazze'ye girişi Siyonist işgalci ordu ve fanatik Yahudi siviller(!) tarafından engelleniyor. Sekiz yaşından büyük olmayan Yahudi bir yerleşimcinin, yardım tırının yağmalanması sonucu yollara dökülen unların üzerinde keyifle hoplayıp zıplamasını unutmak ne mümkün!

- BM sorumluluğunda olan okullara sığınan sivillerin katledilmesi

- Hastanelerin hedef gözetilerek vurulması, yaralıların şehit edilmesi, hastane bahçelerinin toplu mezarlara dönmesi

• İlk günden itibaren elektrik, su ve yakıt gibi en temel insani malzemelerin Gazze'ye girişinin engellenmesi suretiyle bir toplumun komple açlığa mahkûm edilmesi

• Hastanelerde yoğun bakım ünitelerinde bulunan bebeklerin katledilmesi

• Çocukların ve kadınların bilerek ve isteyerek hedef alınması ve canice öldürülmesi

• Camilerin ve kiliselerin hedef alınarak yıkılması

• Sistematik işkence ve kötü muamele

• İşkence altında ölümler

Ve bunlara eklenebilecek onlarca insanlık suçu, geçen bir yıl içinde Siyonist rejim tarafından masum sivillere hiçbir ayırt edilmeksizin uygulandı. Savaş hukuku hiçe sayıldı. Yıllar önce bir filmin afişinde yer alan şu cümleyi hatırlatalım: "Savaş cinayetlere kılıf olamaz." Cinayet, cinayettir. Gazze'de yaşananlar, cinayetin çok ötesinde bir soykırımdır. Daha azını söylemek, Siyonist rejimin günahlarını hafifletmek demektir.

Bildiklerimiz dışında bilmediğimiz kim bilir ne vahşetler yaşandı. Tahayyül sınırlarımızın dışında, bu kadar da olmaz denilen her şey Gazze'de normal oldu. Filistinli esirlere tecavüz eden askerler birer halk kahramanı olarak televizyon kanallarına çıkarıldı. Siyonist rejimin çoluk çocuk sahibi ailelerinin bu şov karşısında ne düşündüklerini merak etmiyor değilim. Mesela çocuğu ile birlikte izleyip onlar için kaygılanmış olabilir mi? Bu yaratıklar ile aynı toplumda yaşamak onları da tedirgin ediyor mu acaba?

Bu satırları kaleme aldığım sırada dünya, işgalci Siyonist rejimin Lübnan'da gerçekleştirdiği sansasyonel eylemden haberdar oldu. Önce çağrı cihazlarını, ardından telsizleri; Lübnan'daki Hizbullah üyelerinin ellerinde patlatarak onlarca kişinin vefat etmesine ve binlercesinin de yaralanmasına sebep olan inanılması güç bir dijital saldırı gerçekleştirildi. Lübnan hattı ayrıca değerlendirmeye muhtaç bir konu. Ancak Gazze'deki direnişin geçen bir yıl içerisinde böyle bir tehdide maruz kalmamış olması, düşmanını iyi tanımaktan ve ona göre hazırlık yapmaktan geçiyor.

Gelelim Aksa Tufanı'na. Aksa Tufanı; soykırım ve sivil kayıpların yanı sıra direniş hattı ve HAMAS'ın, İslami Direniş Hareketi'nin liderlik fonksiyonu açısından da değerlendirilmelidir. 7 Ekim 2023'te başlayan Aksa Tufanı, bazılarına göre tarihin akışını değiştirecek bir kırılma noktası, bazılarına göre Filistin için yeniden doğuş, bazılarına göre ise Siyonizm için sonun başlangıcıdır. Operasyon o kadar etkili oldu ki Siyonist rejim, kurulduğu günden beri böyle bir darbe yememişti. Dolayısıyla Aksa Tufanı, hem Siyonistlere büyük bir ders oldu hem de sessiz sedasız 75 yıldır uyguladıkları vahşet tüm çıplaklığıyla ayan beyan ortaya çıktı. Eğer biraz daha geç kalınmış olsaydı, muhtemelen Mescid-i Aksa elden gitmiş olacaktı. Çünkü İsrail, çoktandır bölge ülkelerinin birçoğuyla normalleşme sürecine girmişti. (bkz. İbrahim Anlaşmaları) Kamuo-

Cinayet, cinayettir. Gazze'de yaşananlar, cinayetin çok ötesinde bir soykırımdır. Daha azını söylemek, Siyonist rejimin günahlarını hafifletmek demektir.

Gelelim Aksa Tufanı'na. Aksa Tufanı; soykırım ve sivil kayıpların yanı sıra direniş hattı ve HAMAS'ın, İslami Direniş Hareketi'nin liderlik fonksiyonu açısından da değerlendirilmelidir. 7 Ekim 2023'te başlayan Aksa Tufanı, bazılarına göre tarihin akışını değiştirecek bir kırılma noktası, bazılarına göre Filistin için yeniden doğuş, bazılarına göre ise Siyonizm için sonun başlangıcıdır. Operasyon o kadar etkili oldu ki Siyonist rejim, kurulduğu günden beri böyle bir darbe yememişti.

yuna İsrail ile BAE'nin HAMAS'a karşı ortak hava operasyonu yaptıkları da yansımıştı.

2006 yılından itibaren HAMAS'ın girmiş olduğu ilk serbest seçimlerde Filistin'in tamamında büyük bir farkla kazanmış olduğu seçim zaferine rağmen, zorla iktidardan uzaklaştırılmaya çalışılması ve lider kadroların tutuklanması ile fiilen başlayan İsrail ambargosuna rağmen sadece 17 yılda HAMAS'ın silahlı kolu olan İzzettin el-Kassam Tugayları'yla şehrin altında yüzlerce km'ye ulaşan bir ağ örülmesi, hareketin bu zorlu günlere nasıl hazırlandığına dair ipuçları veriyor. Yıllarca gün yüzü görmeden tünellerde çalışma yapan mühendisler, bugün Gazze'nin ortaya koyduğu soylu direnişin mimarlarıdır. Manevi yönden kendilerini geliştiren, her biri bir Kur'an talebesi olan mücahitlerin, aynı zamanda savaşa dair ellerindeki kıt imkânlara rağmen yaptıkları hazırlık insanın anlama ve idrakinin çok ötesinde bir fedakârlık gerektiriyor. "Kaotik ortamlar ve durumlar sıra dışı çözümleri içinde barındırır." sözünü haklı çıkarırcasına yer altındaki tünellerde 7/24 esasına göre işleyen bir sistem kurulmuş. Savaş başladığından bugüne bir yıl dolmuş olmasına rağmen hasar almış olsa bile halen bu ağ sistemi çökertilebilmiş değil. Lokal hasarlar hızlı bir şekilde onarılarak sistem ayakta durmaya devam ediyor. Oysa karşısında teknolojik olarak ciddi anlamda güçlü, sayıca çok üstün ve her şeyden önemlisi katliamın baş sorumlusu olan ABD'den sürekli silah ve mühimmat desteği alan bir ordu var. Bir "orantısızlar" savaşı yaşanıyor.

Gazze'de yaşanan durum bazıları açısından büyük bir stratejik hata olarak görülüyor. Onlara göre HAMAS, İsrail'in oyununa geldi. Demir Kubbe gibi adeta havada uçan sineği bile ıskalamayan bir sistem, nasıl olur da 7 Ekim saldırısını ve Gazze tarafındaki hareketliliği görmez ve engelleyemez? Dolayısıyla 7 Ekim'de yaşananlar aslında bile bile lades durumu. İsrail de eline geçen fırsatı değerlendirip Gazze'yi tamamen insansızlaştırma ve ardından ilhak etme planını uygulamaya koydu. Nasıl ki 11 Eylül saldırılarında olduğu gibi ABD'nin Ortadoğu ve Asya'ya yönelik işgal planlarını uygulamaya geçirebilmek için İkiz Kuleler saldırısına ihti-

yacı varsa İsrail'in de Gazze'yi yok etmek için bu tür bir saldırıya ihtiyacı vardı.

Yukarıdaki düşünceyi toptan reddettiğimi söylemek isterim. "Her şeyden önce İsrail coğrafi konumu gereği bu tür saldırılarla kendisini test ettirecek sağlam bir altyapıya ve toplumsal birlikteliğe sahip değil. Eğer öyle olsaydı savaş başladığından beri yüz binlerce yerleşimci hırsız ülkeyi terk etmezdi." Gazze veya Lübnan'ın güneyi insansızlaştırıldığı kadar işgal altındaki topraklar da yerleşimciler tarafından boşaltıldı. Bu durum arzu edilen sonuçların elde edilemediğinin kanıtı olur. Diğer taraftan dini fanatizmin sağladığı motivasyonla, (Arz-ı mev'ûd) bu toprakların her geçen gün gasp edilmesi yeni bir durum değil. Ancak böyle olduğunu kabul etsek bile vadedilen toprakları içine alan coğrafyadaki ülkeler (başta Türkiye) bu sapkınlığın farkına daha fazla varmış durumdalar. Artık bu saatten sonra Türkiye'de İsrail orjinli bir kişinin veya şirketin, yer veya arazi alması en azından kısa vadede mümkün görünmüyor. İsrail'in sapkın düşüncelerinin gerçekleşemeyecek olması da bir inanç krizine döner mi? Bu da ihtimal dâhilindedir. Ömrünü bu "sapkın" ideolojiye adayan bir neslin elinde hayal kırıklığından başka bir şey kalmazsa İsrail'in varoluşsal gerekliliği de sorgulanacaktır.

Oysa Müslümanlar açısından Gazze'de yaşananlar müthiş dersler ve fırsatlar ortaya koyuyor. Geçenlerde ABD'de yaşayan bir tanıdığım 11 Eylül saldırılarından sonra İslam'ı merak edip araştırmaya başlayan 100 binden fazla Amerikalının İslam'ı seçtiğini ifade etmişti. Bugün de Gazze'de yaşananlar ABD ve AB başta olmak üzere dünyanın birçok ülkesinde kutlu bir direniş sergileyen, Allah'a tam olarak teslim olmuş; kahraman Gazze halkı üzerinden İslam'a meyletmiş ve Müslüman olmayı seçmiştir. Belki Gazze'de 10 binlerce kardeşimiz şehit oldu. Ancak şehitlerin bereketi ile dünyada yüz binlerce yeni kardeş kazanmış olduk. Değerli mütefekkir ve şairimiz merhum Sezai Karakoç üstadın dediği gibi "Yenilgi yenilgi büyüyen bir zafer vardır".

Dünya İslami Hareketleri, Aksa Tufanı ile bir silkelenme ve üzerindeki ölü toprağını atma imkânı bulmuştur. Eğer gerçekten yeryüzüne adalet, merhamet, dirlik, düzen ve emniyet gelecekse bunlar ancak İslam'ın ve Müslümanların eli ile olacaktır. Kendi idealimizden ne kadar uzak olsak da yaşanan gelişmeler biz Müslümanların lehinedir. Ancak çok çalışmak, aziz dinimizi iyi temsil etmek ve savunmak zorundayız.

Gazze'ye ve Filistin'e destek olmanın yollarından biri bulunduğumuz yerde sorumluluklarımızı tam olarak yerine getirmekten geçiyor. İşlerimizi parmak ucu ile değil sıkı bir şekilde ve ciddiyetle ele almalı, hukuk, adalet, ekonomi, çevre vb. tüm alanlarla ilgili kapsamlı çalışmalar yapmalı, alternatifler ortaya koymalıyız. Aksa Tufanı bize bu fırsatı sunmuştur. Batılı bir düşünürün dediği gibi; kaos geldi hoş geldi, zira düzen mağlup oldu.

Mesela İslam İşbirliği Teşkilatı (İİT), Arap Birliği gibi kuruluşların hiçbir geçerliliğinin kalmadığı, herhangi bir fonksiyonlarının olmadığı ortaya çıkmış oldu.

"Her şeyden önce İsrail coğrafi konumu gereği bu tür saldırılarla kendisini test ettirecek sağlam bir altyapıya ve toplumsal birlikteliğe sahip değil. Eğer öyle olsaydı savaş başladığından beri yüz binlerce yerleşimci hırsız ülkeyi terk etmezdi."

Gazze'ye ve Filistin'e destek olmanın yollarından biri bulunduğumuz yerde sorumluluklarımızı tam olarak yerine getirmekten geçiyor. İşlerimizi parmak ucu ile değil sıkı bir şekilde ve ciddiyetle ele almalı, hukuk, adalet, ekonomi, çevre vb. tüm alanlarla ilgili kapsamlı çalışmalar yapmalı, alternatifler ortaya koymalıyız. Aksa Tufanı bize bu fırsatı sunmuştur.

Özellikle İİT'nin kuruluş amacının doğrudan Mescid-i Aksa'nın savunulması ve özgürleştirilmesi olduğu düşünüldüğünde trajikomik bir durum ile karşı karşıya kalıyoruz. Zira İİT adeta kendini inkâr eden bir kuruma dönüşmüş durumda. Aksa Tufanı operasyonu başladığından beri iki ya da üç kez bir araya gelebilen ve sonuç olarak da uluslararası toplumu(!) harekete geçmeye davet eden açıklamalar dışında, somut hiçbir yaptırım kararı alamayan bir teşkilata ne dünyanın ne de İslam coğrafyasının ihtiyacı var. Hiç olmaması varmış gibi olmasından iyidir. Oysa elinde çok önemli imkânlar varken bu fonksiyonunu yerine getirmemesi kabul edilemez. İsrail'in haritadaki yerine baktığımız zaman bile İİT'nin ne denli etkili olabileceğini anlamak mümkün. Biraz risk alarak başta petrol üretimini kısmak suretiyle hem ABD hem de AB üzerinde İsrail'e baskı yapmak mümkün olabilecek işlerin başında geliyordu. ABD dâhil hiçbir devletin, tüm İslam dünyasını karşısına almaya cesaret edemeyeceği açıktır. İslam dünyasının kendi içindeki kronik sorunlarına rağmen bu böyledir.

İkincisi, İsrail ile her türlü ticaretin sona erdirilmesi kozudur. Maalesef bu konuda Türkiye olarak biz de iyi bir sınav vermedik. Ticaret önemli oranda azalmış olmakla birlikte sıfırlanmadı. Özel sektör ticaretine devam ediyor. Üçüncü olarak, biraz ütopik olmakla beraber göstermelik de olsa ortak bir İslam Barış Gücü'nün hazırlıklarına başlanabilir ve Gazze'nin yeniden imarı bu barışı koruma gücüne verilebilirdi. Devlet aklı farklı işliyor olabilir. Biz devlet olmadığımız için bu şekilde düşünmek, böyle olmasını istemek de bizim hakkımız. Rabbimizin buyurduğu gibi "*Size ne oluyor da Allah yolunda ve Rabbimiz! Halkı zalim olan bu kasabadan bizi çıkar ve katından bir veli ve katından bize bir yardımcı kıl. (Gönder)* Diye yalvaran erkekler, kadınlar ve çocuklardan zayıf bırakılmış olanlar için savaşmıyorsunuz!" Bu ayet-i kerimeyi nasıl anlamamız gerekiyor mesela? Hangi reel politik gerekçelerin aşılmış olması gerekiyor ki çoluk çocuk soykırıma uğruyorken elimiz kolumuz bağlı oturalım?

Muhakkak el ve kol bağlı değil ve siyasi, diplomatik birçok şey yapılıyor. Peki, bunlar katliamı, işkenceyi, ölümü, açlığı sona erdiriyor mu? Eğer erdirmiyorsa ya yetersizdir, daha fazlasını yapmak gerekir, ya yanlıştır başka bir şey yapmak gerekir. Sıradan işler yaparak sıra dışı sonuçlar ve başarılar almayı bekleyemeyiz.

Mücahitlerin savaş boyunca sergiledikleri ahlaki tavır, tüm dünyada Filistin'e ve direnişe karşı bir sempati kazandırmış oldu. Esir olarak alınan İsrail vatandaşlarına yönelik insani davranışlar ve ilk esir takasında Mücahidler ile İsrailli esirlerin birbirlerine karşı gösterdikleri iltifatların ortaya çıkardığı durumun hiç de İsrail ve Batılı haber kaynaklarının anlattığı şekilde olmadığını ortaya koydu. 7 Ekim'e dönelim. Haber kanalları "Festivalde eğlenmekte olan gençleri ve İsrailli sivilleri Gazze'den paramotorlar üzerinde gelen cihatçı gruplar infaz ettiler." şeklinde haberler geçtiler. Hatta kafaları koparılan bebeklerden bahsettiler. Hiçbir zaman belgelendirilememiş olsa da bu yalanı ABD başkanının diliyle dünyaya servis ettiler. ABD

Çizgi: Hasan Aycın

ve AB başta olmak üzere neredeyse tüm dünya HAMAS'a karşı büyük bir öfke duymaya başlamıştı. O günlerde Türkiye dışında (Cumhurbaşkanının, "HAMAS ülkesinin bağımsızlığını savunan bir mücahidler grubudur." sözü önemliydi) neredeyse HAMAS'ı "terörist" ve Aksa Tufanı'nı da "terör eylemi" olarak nitelendirmeyen yoktu. Ta ki gerçekler birer birer ortaya çıkmaya başladığı ana kadar:

- İsrail'in Hannibal Protokolü kapsamında kendi vatandaşlarını öldürdüğü,

- Kafası koparılan bebekler haberinin koca bir yalan olduğu,

Mücahidlerin askeri operasyonlarının tamamının İsrail'e ait askeri üslere yapıldığının ve infaz edilenlerin İsrail askerleri olduğunun ortaya çıkması ile ibre tersine dönmüş oldu.

Bu anlamda İslam dünyasının geleceği açısından Türkiye'nin elinde halen daha tarihi fırsatlar var. Her şeye rağmen Filistinlilerin Türkiye'ye karşı duyduğu büyük sevgi ve elbette büyük beklenti bu fırsatı elimizde tutmamıza sebep oluyor. Ancak hiçbir fırsat elde uzun süre beklemez. Eğer Türkiye tarihi sorumluluğunu ve liderlik misyonunun gerektirdiği adımları cesaretle atmazsa o takdirde Aksa'nın yüzü korkarım ki başka tarafa döner. Kudüs "kırmızı çizgi" olmalı ve gereği yerine getirilmeli.

Amasız, lakinsiz Gazze'nin yanında olmak Müslüman olmaktan öte insanlık görevidir. İnsan olmamızın gereğidir. Bugün Gazze'nin lideri "Bir dakikalık özgürlüğümü, postal altında bin yıllık esarete değişmem" diyerek mücadelesini muazzam bir kararlılıkla devam ediyorsa bize düşen bu kararlı mücahitlerin yanında olmaktır. Elimizden çok bir şey gelmese de doğru tarafta olmayı bize nasip eden Rabbe sonsuz Hamd ile...

Amasız, lakinsiz Gazze'nin yanında olmak Müslüman olmaktan öte insanlık görevidir. İnsan olmamızın gereğidir. Bugün Gazze'nin lideri "Bir dakikalık özgürlüğümü, postal altında bin yıllık esarete değişmem" diyerek mücadelesini muazzam bir kararlılıkla devam ediyorsa bize düşen bu kararlı mücahitlerin yanında olmaktır.

Filistin Meselesi

Ali TÜRKMENOĞLU
Prof. Dr.

Filistin; üç semavi dinin kutsal saydığı Kudüs şehrini içinde barındıran, tarih boyunca; siyasi, dini ve kültürel mücadelelerin yaşandığı, jeopolitik açıdan da her zaman önem arz eden bir bölge olmuştur.

1897 yılında İsviçre'nin Basel şehrinde Theodor Herzl başkanlığında yapılan kongrede Siyonizm fikri doğmuştur. Bu kongrede alınan karara göre dünya Yahudilerinin Yahudilere ait ulusal bir devleti olmalıydı. Burada ifade etmekte yarar görüyorum ki 1911 yılı, liberal düşünce ve ırkçılığın yayıldığı bir zaman dilimiydi.

Birinci Dünya Harbi sonlarında 1917'de Fransa ve İngiltere Başbakanları, Osmanlı Devleti idaresi altında bulunan Büyük Suriye Eyaleti'nin paylaşılması için yapılan görüşmede Fransa Başbakanı Clemenceau, arkadaşı olan İngiltere Başbakanına ne istediğini soruyor. O da "Filistin bana aittir." diyor. Lübnan ve Suriye; Fransa'ya veriliyor.(Sykes-Picot Antlaşması) Burada yabancı iki emperyal devlet, Osmanlı Devleti'ne ait olan toprakları kendi aralarında paylaşıyorlar. O günden itibaren Filistin dramı başlamış bulunuyor.

İngiliz Lord Balfour idaresindeki Filistin'de Yahudilere, devlet içinde özel devlet statüsü (*heimat stätte*) kurma sözü veriliyor.

1936'da Müftü Muhammed Emin el-Hüseyni başkanlığında Filistin halkı, İngilizlere karşı ayaklanıyor. Bu ayaklanmanın sonunda kanlı çatışmalar meydana geliyor. Binlerce Filistinli, İngiliz askerleri tarafından öldürülüyor.

Bu problemler ve karşılıklı çekişmeler 1947'de New York'ta düzenle-

nen BM Genel Kurulu'nda alınan paylaşım planına kadar devam ediyor. BM Genel Kurulu uluslararası bir anlaşma ile Filistin'in bölünmesi kararını alıyor. (*Teilungsplan*)

15 Mayıs 1948'de BM tarafından yapılan toplantıda İsrail, devlet olarak kabul ediliyor. Bu kararın hemen sonrasında yedi Arap devleti; Mısır, Yemen, Suudi Arabistan, Suriye, Lübnan, Ürdün Emirliği, İsrail'e karşı savaş kararı alıyorlar. Özellikle İngiltere, Fransa ve bazı Batı ülkelerinin yardımıyla İsrail, yedi Arap ülkesine karşı galip geliyor. O gün İsrail olarak tanınan bu organizasyon ile bugüne kadar gelmiştir.

1967'de tarihe 6 Gün Savaşı olarak geçen; FKÖ, Mısır, Ürdün, Suriye, Irak ve Yemen, İsrail'e karşı savaş ilan ettiler. Savaş sonunda Amerika yardımıyla İsrail savaşı kazandı ve Gazze, Kudüs, Lübnan'ın güneyinde belli bir toprak parçası ve tüm Golan tepeleri de dâhil İsrail'e verildi. Bu durum günümüzde de devam etmektedir.

1973 yılında Mısır ve Suriye, İsrail'e karşı harp ilan ettiler. Harp sonunda Mısır, Sina tepelerini ve yıllarca İsrail'in kapalı tutulan Süveyş Kanalı'nı geri aldı.

1987'de HAMAS (İslami Direniş Hareketi) kuruldu. Aynı yıl tüm Filistin'de meşhur Birinci İntifada (*halk ayaklanması*) meydana geldi. Bu ayaklanmaya "Taş Harbi" de denildi. Bu direniş hareketi, Oslo Barış Antlaşması'na (1993) kadar devam etti. Amerika garantörlüğünde Filistin-İsrail arasında yapılan bu anlaşmayla, Filistinlilere otonomi hakkı verildi. Filistin halkı kendi topraklarında özel yönetim hakkı elde etmiş oldu. Bu siyasi durum (Otonomi hakkı) bugüne kadar hiç değişmeden devam etti. Otonomi özel yönetim idaresi ya da özel hükümet; Almanya, Fransa, İtalya, Türkiye ve Katar gibi dış ülkelerden yapılan yardımlarla hayatını sürdürdü. Örneğin Katar, buraya her yıl 50 milyon dolar yardım etmektedir.

30 Eylül 2000 tarihinde Filistin topraklarında ikinci silahlı intifada başladı. Bu direniş, 2004 yılında sona erdi. Cenin şehrinde direnişe katılan yüzlerce Filistinlinin ölümüyle sonuçlandı. Bu tarihte İsrail başbakanı, meşhur Ariel Şaron idi. Lübnan'da Sabra ve Şatilla katliamını düzenleyen de kendisiydi. 1982-2000 yıllarında İsrail, tüm Lübnan'ı istila etti. Ardından Hizbullah savaşçıları tarafından Lübnan'ı terk etmek zorunda bırakıldı.

2004 yılında Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) lideri Yasir Arafat öldürüldü ve örgütün başına bugün Filistin devlet başkanı olan Mahmud Abbas seçildi.

2006'da Filistin genelinde yapılan milletvekili seçimlerinde HAMAS, büyük çoğunluğun oylarıyla iktidara geldi ve İsmail Heniyye milletvekilleri tarafından başbakan olarak atandı.

2007 yılında FKÖ ile HAMAS arasında çıkan anlaşmazlık sonrasında FKÖ'ye bağlı devlet memurları Gazze'den çıkarıldılar.

2008'den itibaren HAMAS, askeri gücünü oluşturmaya başladı ve roket saldırılarına başladı: 2010, 2011, 2014, 2018, 2020, 2021 ve 7 Ekim 2023 saldırıları. Son roket saldırısında, HAMAS sözcüsüne göre, hiçbir sivile dokunulmadan 1200 İsrail askeri öldürüldü. İsrail, bu sayıyı yalanladı. Harp, bir yıldır şiddeti artarak devam ediyor.

İsmail Heniyye; İran'ın başkenti Tahran'da, misafirken İsrail ordusu tarafından öldürüldü. 27 Eylül 2024 tarihinde Lübnan Hizbullah'ının lideri Hasan Nasrallah, İsrail tarafından öldürüldü.

2024 yılında BM tarafından İsrail; sivilleri öldürmesi, okul, hastane, ibadethaneleri bombalaması sebebiyle defalarca suçlu ilan edildi. Uluslararası mahkeme tarafından İsrail Başbakanı Netanyahu ve Savunma Bakanı Y. Gallant hakkında, yargılanma kararı verildi.

İsrail bazı batı ülkelerinin, özellikle Amerika'nın desteğiyle harbi, tüm bölgeye yaymak istiyor. Binlerce sivilin ölmesi, insanlığın vicdanını kanatıyor. Tüm dünyada, özellikle Avrupa ülkelerinde binlerce insan, yapılan bu katliamları boykot etmek için yürüyüşler yapıyor.

Batı'nın Yahudi sorunu, Doğu'nun İsrail sorunu olarak yoluna tüm hızıyla devam ediyor.

Aksa Tufanı Hangi Duvarları Yıktı?

Kemal MANSUR

Dibace Niyetine

I

İmkân yeryüzünden sürülmüşse, onu yeraltında yeniden yeşertir iman...

Azgın muktedirlerin, şeytansı tasarımlarını derinlerde hüsranla biten bir hikâyeye döndürür inanmış yürekler. Modern menkıbeler yaşanır delik deşik edilmiş toprakta.

Şehitler uzak diyarlarda yeniden diriltirler kavgayı.

Zorlukların en kesif dalgalarla yüklendiği anlarda bile usu kalkan kılarak direnir iman...

İnsanlık düşmanı ırkçı mütegallibelerin kurduğu nifak tünellerine mukabil hakikati hikmetle yoğurarak derinlerde direnişin tohumlarını eker inanmış yürekler. Aklın altın çağı yaşanır adanmışlığın ince şeridinde ve kıtalar boyunca mayalanır bu yürekli us.

II

Birinci sene-i devriyesini idrak ettiğimiz Aksa Tufanı Harekâtı, bir askeri operasyon olmanın çok ötesinde "akıl-iman" ortak üretimi stratejik, siyasal, tarihsel bir gerçekliktir. Filistin direnişi bu operasyonla etrafına örülen ve boğulması/unutturulması sonucunu doğuracak birçok duvarı yıkmayı başarmıştır. Bu duvarların her birinin aslında küresel ölçekte de var olduğunu fark ettik. Bu anlamıyla Aksa Tufanı insanlık adına girişilmiş ve etkileri önümüzdeki dönemde daha da billurlaşacak bir operasyondur.

Surda Bir Gedik Açtık

27 Eylül'de, yani Hamas'ın 7 Ekim'deki Kudüs Tufanı operasyonun-

dan kısa bir süre önce, NATO Askeri Komite Başkanı Hollandalı Amiral Rob Bauer, beraberindeki heyetle birlikte İsrail'i ziyaret etmiş, Gazze sınırındaki güvenlik duvarını gezmişti. İsrailli yetkililer güvenlik duvarını ve kullandıkları yapay zekâ teknolojisini, büyük bir gururla ziyaretçilerine anlatmıştı. NATO'nun resmî sitesinde verilen haberde, İsrail'in Gazze sınırındaki birliği için, "Terörle mücadele konusunda benzersiz bir uzmanlığa sahiptir" ifadesi kullanılıyordu. NATO'nun övmek için kelimeler bulamadığı "karizma"nın ömrü, sadece on gün olmuştu(!). O gün sadece aşılması imkânsız görülen bir duvarın aşıldığını hayranlıkla düşünüyorduk. Ama ilerleyen günlerde, İsrail'in/Küresel Siyonizm'in yıkılan duvarının sadece bu olmadığını daha büyük hayranlıkla fark ettik.

1- Zihinlerde emperyal tabelaların asılı olduğu propaganda duvarını yıktı

Hâkim global paradigma, on yıllar süren bir inşa faaliyeti sonunda küre ölçeğinde sakinlerin bilgilenme kaynakları üzerinde bir tekel kurarak algıları dilediği gibi yönetebileceği bir vasat oluşturdu. İnsanlar ince işçilikle işlenmiş tartışılmaz öncüller/tabelalar yordamıyla olan biteni anlayamayacaktı. Lakin Filistin direnişi 7 Ekim'de bu örümcek duvarını yıktı.

Küçük bir örnek: Rosenborg'un Norveçli futbolcusu Ole Saeter şöyle dedi: "Maccabi Haifa'dan teklif aldım ama reddettim. Bana 500 milyon teklif etseler bile kabul etmem. Banka hesabımda kana bulanmış para istemem."

2- İslam ümmetinin on yıllardır özenle ördüğü bahane duvarını yıktı

Ümmetin geri kalmışlığı mevzusu; derin bir mevzu. Bu geri kalmışlıktan kurtulma mücadelesi vermesi gereken kitleler, çok kere bu yüz kızartıcı realiteyi gerekçelendirici bir enstrüman olarak kullandı. Bir şeyler yapmak istiyoruz ama efendim, imkanlarımız kısıtlı, falan olmasa, filan olmasa!

Yıllarca dünyadan adeta yalıtılmış olan Gazze'nin yürekli çocukları, tüm imkânsızlıklara rağmen özgüvenlerini kuşanarak ve kendi öz imkânlarıyla gaspçılara karşı bir direniş hattı kurdular. Kıt imkânlarıyla füzeler, haberleşme ağları, yönetim ve eğitim birimleri kurmayı başardılar. Gazze'nin "uslu"lu çocukları ümmetin uslanmış çocuklarına paha biçilmez bir miras bıraktı.

3- İmanın hayatın bir kenarında imkân üretmeyen duygusal bir tecrübe olduğuna dair algı duvarını yıktı

Hayatın içerisinde evrensel bir insan modeli vazeden Kitab-ı Kerim'in sâlikleri, maalesef süreç içerisinde dünyaya dair olan ile ahirete dair olan gibi sentetik garip bir ayrımın tuzağına düştü. Seküler hoyratlığın da etkisiyle, sevap-günah kategorisini iyi-kötü/kazanç-zarar kategorisinden ayrı tuttu. Dünyanın, ahiretin tarlası olduğu anlayışının "dünya" boyutu alabildiğince daraltıldı.

HAMAS'ın akıl-iman dengesini adil zemine oturtan yürekli çocukları, vakıayı yöneten çok boyutlu bir iman anlayışıyla hayal dünyasından sıyrılarak sebeplerin gerektirdiği adımları attı.

Birinci sene-i devriyesini idrak ettiğimiz Aksa Tufanı Harekâtı, bir askeri operasyon olmanın çok ötesinde "akıl-iman" ortak üretimi stratejik, siyasal, tarihsel bir gerçekliktir. Filistin direnişi bu operasyonla etrafına örülen ve boğulması/unutturulması sonucunu doğuracak birçok duvarı yıkmayı başarmıştır. Bu duvarların her birinin aslında küresel ölçekte de var olduğunu fark ettik. Bu anlamıyla Aksa Tufanı insanlık adına girişilmiş ve etkileri önümüzdeki dönemde daha da billurlaşacak bir operasyondur.

Yıllarca dünyadan adeta yalıtılmış olan Gazze'nin yürekli çocukları, tüm imkânsızlıklara rağmen özgüvenlerini kuşanarak ve kendi öz imkânlarıyla gaspçılara karşı bir direniş hattı kurdular. Kıt imkânlarıyla füzeler, haberleşme ağları, yönetim ve eğitim birimleri kurmayı başardılar. Gazze'nin "uslu"lu çocukları ümmetin uslanmış çocuklarına paha biçilmez bir miras bıraktı.

Düşmanın imkânlarına dair gerçekçi düşünmenin de aslında bir zikir olduğunu öğretti bize, Aksa Tufanı.

4- Global anlamda İslam ile insanlık arasına örülen korku ve nefret duvarını yıktı

Müslümanların yaşadığı dönemsel tüm sorunlardan bağımsız olarak İslam, git gide örselenen ve tabiatıyla oynanan insanlık için yegâne kurtuluş limanıdır. Bunu en iyi bilenler maalesef global Siyonizm tandanslı muşamba dekorun kurucularıdır. O sebeple insanlara İslam'ın bir öcü olduğu ön kabulünü belletmek için canhıraş bir çaba içerisindeler. Aldıkları yolu da yadsıyamayız.

Aksa Tufanı'nın akabinde şirazesini kaybeden Siyonistler ve küresel koruyucularının attığı adımlar birçok insanın hâkim bilişsel paradigmayı sorgulamasına ve bir bölümünün Müslüman olmasına yol açtı. Esir değişimi sırasında direnişin dünyaya verdiği insan imajı, bütün bir insanlık indinde takdir topladı. Filistinli Müslümanlar düzeyinde bilinç ve sorumluluk üstlenirsek yarın elbet bizimdir...

5- Her türlü iletişim vasıtasıyla yıllardır özenle inşa edilen Siyonizm'in imaj duvarını yıktı

"Ortadoğu'daki yegâne demokrasi, Yenilmez ordu, İnsan haklarına saygılı devlet" gibi nitelemelerle pazarlanan İsrail'in gerçek yüzü, 7 Ekim'den sonra âleme ayan oldu. Küçücük bir karada savunmasız insanların başına acımasızca bombalar yağdıran, "katil" bir devlet gerçeğiyle karşılaştı dünya. Hastaneler, okullar, su depoları, elektrik santralleri, hiçbir şey kendini kurtaramadı vahşi saldırılardan.

Dünyanın birçok bölgesinde hür vicdanlı insanlar, tüm insanlığın ne tür bir tehditle yüz yüze olduğunu fark etti.

6- İsrail'in yenilmezliğine dair algı duvarını yıktı

İsrail'in hem teknoloji hem de askeri olarak çok üst bir noktada durduğu ve kendisiyle bölgesel hiçbir gücün boy ölçüşemeyeceği algısı satıldı yıllar yılı. Girdiği savaşlarda Arap ordularını birkaç gün içerisinde perişan etmişti. Nükleer bomba sahibiydi ve bölgesinde yektaydı. Civar ülkeler ve bölge ülkeleri de bunu bildikleri için ne olursa olsun İsrail'le arayı iyi tutmak üzerine bir dış politika angajmanı geliştirmişti. 7 Ekim'e takaddüm eden günlerde bazı ülkelerin, ilişkileri daha da ileriletmek adına attıkları adımlara şahit oluyorduk.

Bu imaj bir sabah erken saatlerde adam yerine konmayan bir grup mücahid tarafından yerle bir edildi. İlerleyen günlerde iyice anladık ki, arkasındaki emperyal destek olmasa İsrail'in ayakta duracak mecali yokmuş. ABD başta olmak üzere dostlarının sınırsız desteğine rağmen Gazze gibi küçük bir karada bile direnişe boyun eğdiremeyen beceriksiz, şımarık bir miras yediymiş İsrail meğer!

7- Küresel ölçekte birçok devletin bağımsız ve hükümran olduğu sanrısını sağlayan duvarı yıktı

Mücahidlerin Gazze'nin etrafını sarmalayan ve türlü teknolojik aletlerle tahkim edilen "aşılmaz"

duvarını paçavraya çevirmelerinin ardından ortaya çıkan gediklerden "hür dünya" denen şeyin pek de hür olmadığı görüldü!

Halkların sokaklarda Siyonist vahşete karşı ortaya koyduğu tavırlara rağmen, özellikle Avrupalı idarelerin İsrail'in yanında durmaya ve ne pahasına olursa olsun desteklerini göstermeye gayret ettiklerine şahit olduk. İslam dünyası için ayrı bir bahse ihtiyaç var!

Encamında anladık ki, Gazze'nin etrafını saran Siyonist duvar aslında güçlü, müreffeh ve hükümran zannettiğimiz devletlerin de etrafını sarmış. Bunun deşifresi az bir şey midir?

8- Küresel medya ve yerel benzerlerinin güvenilirlik duvarını yıktı

Avrupa ve sair kıtalarda sokakları dolduran yüz binlerin nidaları yıllardır profesyonelliği ile tanıdığımız, haberleri teyit için baktığımız medya organlarından duyulmuyordu. İsrail'in vahşeti perdeleniyor ve direnişin şeytanlaştırılması için hiçbir fırsat kaçırılmıyordu. Utanma pazarı vermek zorunda kaldıkları haberlerde bile manipülasyonu elden bırakmıyorlardı. Şifa Hastanesi gibi binlerce örnek hâlâ hafızalarımızda.

Aksa Tufanı, küresel Firavunluk sisteminin sihirbazlarını da açığa düşürdü.

9- İslam Dünyasında söylemsel düzlemde kavi iddiaların asılı olduğu propaganda duvarlarını yıktı

Fırsat bulsa İsrail'i bir bardak suda boğacağını her fırsatta dillendiren pehlivan tefrikaları vari her gün yeni bir söylem geliştiren kimi mahfillerin gerçek yüzünü de ortaya koydu, Aksa Tufanı. Gazze'deki vahşete rağmen sabırlı ve stratejik adım atıyorlarmış. Burası uzun bir konu...

10- Yeni bir dünya ihtimalini gizleyen duvarı yıktı

Aksa Tufanı, Ortadoğu'daki sıklet merkezi İsrail olan ABD önderliğindeki kurulu statükonun duvarını da aşarak insanlığa yeni ufuklar ve alternatifler üzerinde düşünme imkânı sağladı. İsrail'in güvenliği üzerine kurulu statükonun artık taşınamaz olduğu gün yüzüne çıktı. İnanç merkezli düşünenler dışında kimse İsrail'i bir yük olarak taşımak istemiyor artık. Belki kimse açıktan söylemeye cesaret edemiyor ama içten içe büyüyen bir öfke olduğu hissediliyor.

İsrail'in Lübnan'a yönelik düzenlediği dijital saldırılar bile Aksa Tufanı'nın oluşturduğu ortamın kendinden aldıklarını telafi etmeye yönelik bir hamle gibi görünüyor. Bu hamleler Siyonist entitenin zevaline dek devam edecektir. Direnişi daha yakından okumaya ihtiyacımız var.

Bazıları duvarların hala yerinde olduğuna inanmaya devam ediyor. Bırakın uyusunlar!

İlerleyen günlerde iyice anladık ki, arkasındaki emperyal destek olmasa İsrail'in ayakta duracak mecali yokmuş. ABD başta olmak üzere dostlarının sınırsız desteğine rağmen Gazze gibi küçük bir karada bile direnişe boyun eğdiremeyen beceriksiz, şımarık bir miras yediymiş İsrail meğer!

Eylemsizlik Çağında Bir Şeyler Yapabilmek

Kemal KAHRAMAN
Dr., Tarihçi-Yazar

Gazze'de yaşananlar insanlık için bir turnusol görevi üstlendi. Dünya kamuoyunun, uluslararası örgütlerin, hukuk, insan hakları gibi kavramların esasen Batı dünyasının kendisi için kurduğu bir statükonun araçları olduğunu açıkça gösterdi. Bu gibi kavramların dayanağı sayılan ve aydınlanma çağının hediyesi olan "hümanizm" akımındaki "human" yani "insan" kavramının genel olarak insanlığı ifade ettiği sanılıyordu. Oysa herkesin üzerine alınmasına gerek yokmuş, orada işaret edilen tam olarak Batı insanıymış. Modern zamanlarda "diğer" dünya ülkelerindeki batıcı elitler tarafından bu kavramlar sürekli olarak empoze edildi. Öyle ki bu toplumlarda bir aşağılık kompleksi sürekli olarak diri tutuldu.

Gözlerimizdeki modernite perdesini biraz aralayabilirsek bu kompleksin oluşum sürecinde en büyük payın eğitim kurumları ve akademik dünya olduğunu görmeye başlayabiliriz. Onlar Batı dünyasıyla aramızda bir katalizör fonksiyonu görüyor. Mensupları iki arada bir derede yolunu bulmaya çalışıyor. İslam dünyasındaki aydınlar ve üniversiteler arasındaki tepkisizliği başka nasıl açıklayacağız? Batı ülkelerindeki birçok üniversite bu konuda daha iyi bir sınav verdi. Anlaşılan hâkim sistem, soykırımı kendi insanına açıklama noktasında yeterince hazırlıklı değilmiş.

Harvard gibi önemli Batı üniversitelerin kampüslerinde büyük öğrenci eylemleri yaşandı. Batı başkentleri, öğrencilerin öncülüğünde büyük kitle eylemlerine şahit oldu. Batılı devletlerin güvenlik güçleri ifade özgürlüğünün yanlış anlaşıldığını, bunun neleri kapsamadığını eylemci gençlere en sert biçimde gösterdi. Bu yazıyı kaleme alırken haberler Almanya'da polislerin Filistin bayrağı taşıyan bir genci çok sert bir şekilde yakalayıp gözaltına aldığını söylüyordu.

Güvenlik güçleri profesörlere ters kelepçe takıp yerlerde sürüklerken, öğrencilere de acımasızca saldırırken bu bağlamda orantısız güç kullanmalarının bir cezası olmayacağını biliyor gibiydiler. Hatta tersine, resmi ödül ve terfi mekanizması için en büyük gayreti göstermenin telaşı içindeydiler. Yani devletin onlara açık ve gizli desteği söz konusudur. Amerika, Güney Amerika, İskandinavya, İrlanda, İspanya gibi

birçok ülkede üniversitelerin ve halkın İslam ülkelerine göre çok daha iyi bir sınav verdiklerini burada belirtmemiz gerekiyor. Tamamı Katolik olan İspanyol halklar İsrail'e karşı net bir tavır ortaya koyarken Papa'dan ses çıkmaması da manidardır. Bizdeki sol akımlar, efsanevi 68 kuşağı üç maymunu oynayanların safındaydı. "Ezilen halkların" değil, zengin Batı ülkelerinin yanında olduklarını bir kez daha gösterme imkânı buldular.

Zihinsel yapılarını daha çok Fransız ihtilaline dayandıran öteki dünyanın "modern" siyasi yapıları haksızlığa karşı ancak ülke sınırları dâhilinde bir şeyler yapabileceklerini, onun da önceden belirlenmiş modelleri olduğunu daha iyi anladılar. Dünya ölçeğindeki, daha doğrusu ülke sınırları dışındaki siyasi ve sosyal faaliyetlerin, çatışmaların meşruiyetine söz konusu statükoyu elinde tutan dünyanın efendileri karar veriyordu. Toplumlar "herhangi bir dış gelişme karşısında yapılabilecekler" konusunda formatlanmış, sınırlar çizilmiş, önlemler alınmış durumdaydı.

Sınır ihlali durumunda söz konusu kontrolsüz gruplar ve eylemler sert bir şekilde zapt-ü rapt altına alınmaktadır. Az gelişmiş ülkelerde sosyal olaylar organize etmek ve halkları kışkırtmakla meşhur olan Batı ülkeleri, kendi sınırları dâhilinde ortaya çıkan protesto eylemlerine acımasızca karşı koydular. Arkalarında herhangi bir büyük devletin olmadığı, hele hele Yahudilere karşı "cüret edilen" bu sivil toplum gösterilerini dünya sistemine karşı bir kalkışma gibi gördüler ve meydanı boş bularak içlerindeki vahşiyi salıverdiler.

Dünyanın bir yerinde bir terör olayı veya çatışma yaşandığında çeşitli ülke liderlerinin verdiği tepkilerden durdukları yeri tespit edebilirsiniz. Eğer söz konusu ülke kendini savunma hakkı olduğunu söylüyorsa saldırgan tarafı desteklediğini hemen anlayabilirsiniz. Üç maymunu oynuyorsa, yani sessiz kalıyorsa, o zaman da desteklemiş oluyor fakat açık bir insan hakları ihlali, zulüm veya soykırım karşısında ülkesindeki veya dünyadaki kamuoyundan bir çekincesi söz konusu demektir. Buna sessiz onay pozisyonu diyebiliriz.

Bir de onaylamayanlar ya da içinde bulunduğu toplumda

Batılı devletlerin güvenlik güçleri ifade özgürlüğünün yanlış anlaşıldığını, bunun neleri kapsamadığını eylemci gençlere en sert biçimde gösterdi. Bu yazıyı kaleme alırken haberler Almanya'da polislerin Filistin bayrağı taşıyan bir genci çok sert bir şekilde yakalayıp gözaltına aldığını söylüyordu.

Az gelişmiş ülkelerde sosyal olaylar organize etmek ve halkları kışkırtmakla meşhur olan Batı ülkeleri, kendi sınırları dâhilinde ortaya çıkan protesto eylemlerine acımasızca karşı koydular. Arkalarında herhangi bir büyük devletin olmadığı, hele hele Yahudilere karşı "cüret edilen" bu sivil toplum gösterilerini dünya sistemine karşı bir kalkışma gibi gördüler ve meydanı boş bularak içlerindeki vahşiyi salıverdiler.

onaylama imkânı olmayanlar için sunulan seçenekler söz konusudur. Şehirlerin veya kampüslerin belirli meydanlarında insanlar toplanarak tepkilerini ortaya koyar. Pankartlar, bayraklar, özel kıyafetler ve semboller... Güvenlik güçleri bu günler için vardır. Köylüler, işçiler, öğrenciler haklarını savunmak için barışçıl gösteriler yapar. Zaman zaman sınırları aşarak polisle çatıştıkları da olur. Çatışmacı, ayrıştırıcı, jakoben kültürün merkezi olan Paris'te ve Avrupa'nın başka merkezlerinde bu tür olaylara rastlayabilirsiniz.

Çiftçiler traktörleriyle şehre girer, meydanlara saman balyalarını yığar. Bazı polislerin aşırı sert müdahalesi medyaya konu olur. O zaman orantısız güç kullandıkları için birkaç polis bu işten zarar görebilir. Amerikan polisinin arada bir "siyahi" şüpheliyi öldürmesi vaka-i adiye haline gelmiştir. Söz konusu polis bireysel olarak cezalandırılır fakat siyahi nüfusa gereken periyodik gözdağı da verilmiş olur.

Batı dünyasının kendi içinde demokrasi, insan hakları gibi gerekçelerden etkilenmeyen "kırmızı çizgiler" vardır ki, iş oraya geldi mi birden bütün modernite söylemleri unutulur ve Orta Çağ'a geri dönülür. Söz konusu kırmızı çizgi bugün Yahudilerdir. Gerçi Yahudiler Orta Çağ boyunca Batı dünyasında zulüm görmüştür ve onların böylesine desteklenmesi modern zamanlara ait bir olgudur. Fakat Batı kültürü tarih çağları boyunca her dönemde insani değerleri rafa kaldırmak için bir gerekçe bulmuştur. Okullarda "keşif ve icatlar" olarak gösterilen sömürgecilik çağı, yeni kıtalarda kıyasıya soykırım yapılan bir dönemdir. Önce Amerika yerlilerini yok ettiler sonra da işlerini kölelere yaptırmak için Afrika'dan insan yağmaladılar. Bunları yaparken dayandıkları bir şey vardı; kuvvet. Onlar için Afrikalıların insani anlamda bir kıymeti yoktu.

Gazze'de yaşananlar geçen onca zamana rağmen bu anlayışlarında önemli bir değişiklik olmadığını açıklıkla ortaya koydu. Amerikan donanması, soykırımı himaye etmek ve bölge ülkelerine gözdağı vermek için en güçlü gemilerini Doğu Akdeniz'e yolladı. Ne de olsa bu işi Amerika'da fazlasıyla yapmışlardı ve yeni Roma'yı da yerli ırkın cesetleri üzerine inşa etmişlerdi. Üstüne bir de İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi adıyla fiyakalı bir bildiri yayınlamışlardı. Modern kültür, buradaki kodları verildiği gibi anlamayı gerektiriyordu. "İnsan" derken kimleri kastettiklerini anlamamız için Gazze gibi şoklara ihtiyacımız olmamalıydı.

Siyasi, ekonomik ve askeri yapılarıyla kontrollü bir şekilde bugünlere ulaşmış olan dünya devletleri ve İslam ülkeleri için kamuoyu baskısına karşı tepkilerini göstermek üzere çeşitli şablonlar söz konusudur. Bunlar, ülkelerin Batı dünyasıyla göbek bağlarına göre değişir. Eğer yakın ve vazgeçilmez ilişkileri söz konusuysa, "tarafların bir an önce ateşkes yapması"ndan söz edilir ki bunu yaparken bile risk alınıyor sayılır. Çünkü "ortada savaş yoktur, İsrail kendini savunmaktadır". Kamuoyuna daha güçlü bir mesaj verilmesi gerekiyorsa, o zaman "İsrail'i kınıyorum" diyebilme cesaretini gösterir ki bu da kariyerini zora sokabilecek bir açıklama sayılır.

Nice ünlü iş adamı, siyasi, sanatçı, hatta sporcu "fazla düşünmeden" yaptıkları insani açıklamalar nedeniyle bir şekilde cezalandırıldı. Görevden alındı, madalyasını kaybetti, kimisi özür dilemek zorunda kaldı. Kim bilir ne diyetler ödendi. Söz konusu şahıslar dünyada işlerin nasıl döndüğünü unutarak "gaflet" içinde açıklama yapmışlardır.

Dikkat ederseniz sadece açıklamalardan söz ediyoruz. Dünya sistemi içerisindeki pozisyonunu kaybetmeyi göze alan bazı liderler, iş adamları, sanatçılar, işi soykırımı "şiddetle" kınamaya kadar götürebilir. Kimi de kendisine hâkim olamayıp "lanetliyorum" diyebilir ki bu hepten "kendini kaybetme hali" anlamına gelir. Esasen bu bir kendini bulma halidir. Hangi açıdan baktığınıza bağlıdır. Bu durumdaki ülkelerin İsrail ile siyasi ve ekonomik ilişkilerini gözden geçirmesi, bazı önlemler alması beklenebilir.

Büyükelçisini çeker, bazı malların ticaretini yasaklar veya ticari ilişkilere son verir ki bunu yapabilmesi mevcut uluslararası ekonomik düzende oldukça iddialı bir çıkış sayılır. Çünkü bu davranış oldukça büyük kayıpları göze alması anlamına gelebilir. Eğer siyasetine bir müdahale yapılamazsa ekonomisi büyük şoklara hazırlıklı olmalıdır. Çünkü içtiği sudan büyük markalara, cebindeki telefondan banka kartlarına kadar modern hayatın vazgeçilmezi sayılan pek çok unsurun manivelası Batı dünyasındadır. Dünya ülkeleri yılda en az bir kere Birleşmiş Milletler çatısı altında toplanarak patronun kim olduğu noktasında hatırlatmada bulunulur.

Şu ana kadar fiili bir soykırımı önleyebilmek için direkt müdahale anlamında herhangi bir adımdan söz etmediğimizi fark etmişsinizdir. Bunun yapılmasını önermek bize düşmez, sadece bu anlamda nasıl çaresiz bir durumda olduğumuzun resmini çıkarmaya çalışıyoruz. Konuyu değerlendirirken İsrail'in kendi kendine kurulmadığını, onu ortaya getiren iradenin desteklerine devam ettiğini aklımızdan çıkarmamamız gerekiyor.

Bosna Hersek'te yaşanan soykırımdan sonra konuştuğum Bosnalılar, yaşananların bir tek olumlu etkisinden söz edilecekse o da toplumda büyük ölçüde bilinçlenmeye yol açtığını, kültür ve inanç temellerine dönmeye yardımcı olduğunu söylemişlerdi. Rehavet, bilincin en büyük düşmanıdır. Gazze için gerçek anlamda neler yapabileceğimizi bilmiyoruz. Fakat yaşadığımız bu günlerin, kendimiz için neler yapabileceğimiz konusunda bizi uyandırmasını, bir dirilişe vesile olmasını ümit ediyoruz.

Filistin haritasını gözünüzün önüne getirirseniz, onun İslam dünyasının göğsüne sokulmuş bir hançer mi yoksa yüreklerimize hayat verecek bir sancak mı olacağına bizler karar vereceğiz. İsrail insanlık dışı eylemleriyle esasen bizi sürekli bilinçlenmeye, özümüze dönmeye, inandığımız gibi yaşamaya davet ediyor. Birbirimizi sevmeye, dayanışmaya, Rabbimize hakkıyla kulluk etmeye, güzel meclislerde buluşmaya davet ediyor. Bir yandan da muhkem sınırlarla bölünmüş olan İslam dünyasını birlikte hareket etmeye çağırıyor. Üzerimizdeki ölü toprağını atmaya çağırıyor.

Filistin haritasını gözünüzün önüne getirirseniz, onun İslam dünyasının göğsüne sokulmuş bir hançer mi yoksa yüreklerimize hayat verecek bir sancak mı olacağına bizler karar vereceğiz. İsrail insanlık dışı eylemleriyle esasen bizi sürekli bilinçlenmeye, özümüze dönmeye, inandığımız gibi yaşamaya davet ediyor. Birbirimizi sevmeye, dayanışmaya, Rabbimize hakkıyla kulluk etmeye, güzel meclislerde buluşmaya davet ediyor. Bir yandan da muhkem sınırlarla bölünmüş olan İslam dünyasını birlikte hareket etmeye çağırıyor. Üzerimizdeki ölü toprağını atmaya çağırıyor.

Nakba'ya Karşı İnsan Kalma Gemisi

Yıldız RAMAZANOĞLU

**Bu yazı, yazarın yakında yayınlanacak olan "Kayıtlar (Suriyeliler ve Filistinliler)" kitabından bir kayıttır.*

14 Mayıs 1948 İsrail Devleti'nin ilan edildiği gün. BM haksız bir şekilde Filistin topraklarının yarıdan fazlasının üzerinde bir Yahudi devletinin kuruluşunu oylamaya sunarken yanında Filistin Devleti kurulmasını da öngörmüştü.

Bugünlere dönünce bir fotoğraf sergisinde rastladığım 40'lı yıllara ait fotoğraflar canlanıyor gözümde. Gemilerle Avrupa'daki mezalimden kaçan Yahudiler, Filistin sahillerine ulaştığında su ve ekmek veren, onları karşılayan Filistinli kadınların, çocukların fotoğrafları. İnsanlık dolu tablolar... Minnetle bakan Yahudi kadınlar ve üzerleri oldukça perişan Yahudi çocuklar... Gemi yola çıkmadan bir-iki hafta önce yine bütün dünyada Filistinliler Nakba'yı (1948 İsrail Devleti'nin kuruluş günü) konuşuyorlardı. Vahşi, kanlı sürecin adı Nakba (Büyük Felaket).

"Büyük kırım sonu gelmeyen, süregiden deyin, onu bir güne hasreder-seniz o zaman olmuş bitmiş ve hazmedilmiş sayılır." diyor Palestine Chronicle'ın kurucusu Ramzy Baroud. El Cezire'nin Orta Doğu yorumcusu Lamis Andoni'ye göre Nakba, "Yerlerinden edilme ve sürgün kadar yaşamın da sona ermesi"dir. Sürgüne gidenler için hiçbir yere ait olamama anlamına gelen Nakba, kalanlar içinse yabancılaşma anlamına gelmişti. Baroud bunu bir "etnik temizlik" olarak adlandırıyor en doğru biçimde.

İntifa sitesinin kurucularından Ali Abunimah tarihçi Benny Morris'in 2004'te yaptığı açıklamayı hatırlatmış: "1948'e kadar 700 bin Filistinli yerlerinden edilmeseydi, bir Yahudi devletini kurmak mümkün olmazdı. Dolayısıyla onları sürmek gerekliydi. Tarihte etnik temizlikleri haklı kılan bazı koşullar ve anlar vardır." demiş soğukkanlılıkla. Devletin kurucu başbakanı David Ben Gurion, 7 Şubat 1948'de parti üyele-

rine seslenirken; “Her yer yüzde yüz Yahudi, hiç yabancı (Araplar) kalmadı.” diyordu güven içinde olduklarına dair insanları temin etmek üzere. Devlet, cellâdına âşık olmuş trajik ruhların girişimi olarak başlıyordu kanlı hayatına.

O gün bugündür dünyanın bütün emperyal güçlerini arkasına alan İsrail, uluslararası hukuka asla uymadı. Filistin Devleti kurulması için ayrılan toprakları da işgal etti. Tek taraflı olarak Kudüs’ü başkent ilan etti. İşgal topraklarına gözyaşlarına aldırmadan sürekli yeni yerleşim yerleri yaptı. Utanç duvarı, tel örgüler ve bombaların ardına saklandı. Filistinlilerin her şeyini çaldı. Sayısız katliam yaptı. Karşı çıkan iç ve dış muhalifleri dev propaganda makinasıyla, tehditle susturmaya çalıştı. Büyük ölçüde bunu da

başardı. Roller dağıtılmış, herkes gönüllü ya da gönülsüz bu rolüne razı olmuştu. İnsan olma, insan kalma, imkânının neredeyse bittiğine işaret eden o derin çatlaktan aşağıya bakmaya bile mecali yoktu dünyalıların. Herkes artık yüce şeyler düşünmeyi imkânsız kılacak küçük ve yorucu bir hayata, bayağı hazların dünyasına yuvarlanmıştı. Gazze’deki bir buçuk milyon kuşatılmış insanı unutma suçunu işliyorduk gün be gün. Körleşmenin kalp ve vicdan, hatta akıl tutulmasının şahikasındaydık. Birileri unutmuyor, umutsuzluğa kapılmıyor, yapılacak bir şey olduğuna inanıyorlarmış meğer. Dünya bu yüzden sarsıntıda. Kalpten kalbe yollar açılıyor, seher vakitleri ortak bir gitme hissiyatı oluşuyormuş. Herkes gaflet ve atalet uykusundayken birileri uyumuyor dua ediyormuş ‘yol’ için. Gemi 62 yıldır nesilden nesile gördüklerimizin, biriktirdiklerimizin karşılığı. Damla damla süzülen, imbikten geçen, yalın ve masum insanlığımızın; ayetlerden, peygamberlerden, ermişlerden anladıklarımızın hülasası.

Roller darmaduman oldu. Zalimlerin otoriteleri yerle bir oldu. Ne olduğunu anlamak kimileri için epeyce zaman alacak.

F. Bulut “Kaba bir romantizm böyle silahsız olarak silahlı bir orduya doğru gitmek.” diyor. Vatan gazetesine verdiği mülakatta. Bülent Akyürek ise vileda sopalarıyla helikopter indiren, kıyıcılığıyla meşhur bir ordunun akıl almaz silahlarına karşı bir çuval soğanla harekete geçen insanlardan söz ediyor, üstelik gemiye binenlerin çoğunun yüzme bilmediğini ürpertici bir şekilde hatırlatarak. “Peki ya neye güvendiniz?” sorusu çınlıyor etrafta. Yahudi halkının ruhunda bir yerlere itilip horlanıp kalmış insani duygulara son bir atılışla kredi açılmış anlaşılan. İnsana ilk yaratılışta üflenen o cevhere. Tabii en temelde yatan “iman kuvveti” meselesini anlamak zihinsel bir sıçramayı gerektiriyor.

Dünya bu kurgulanması bile muhal olan hiper gerçekliği çok konuşacak. Çünkü imanın karasularına giren bir mevzu. Bu sularda yüzmeyi çok iyi bilen ehil insanların hikâyesi. Hepimizi sınırlarımızla karşılaştıran, modern bireyin zihninin sınırlarını zorlayan bir muazzamlık. Derin bir karanlığa gömülüp kalmak üzereyken tekrar insan kalmamızın yolunu açan yüce ama alçakgönüllü insanlar, bir seçilmişlikle, hak edişle o gemiye binen can dostlar.

Soykırım Günlükleri*

Rifat el-Arîr
Çeviren: Abdülkerim DAYAN

6 Aralık 2023'te bir İsrail hava saldırısında öldürülen Filistinli şair, profesör ve üstat Dr. Rifat el-Arîr'in aşağıdaki yazıları daha önce herhangi bir yerde yayınlanmamıştır. Bu yazılar, Yousef M. Aljamal'ın giriş yazısıyla derlenen ve OR Books tarafından yayınlanan el-Arîr eserlerinden oluşan bir seçki olan Ölmem Gerekirse: Nazım ve Nesir'de de yer alacaktır.

el-Arîr The Electronic Intifada'ya diğer pek çok yazısının yanı sıra, devam eden soykırım sırasında yaşadıklarını anlattığı iki yazıyla katkıda bulunmuştu: "İsrail uyarı yapmadan evimi bombaladı" 22 Ekim 2023'te yayınlandı, "İsrail'in bir çocuk hastanesindeki 'terörist faaliyet' iddiaları yalandı" ise 19 Kasım 2023'te yayınlandı.

el-Arîr ayrıca soykırımın başlangıcında yapılan The Electronic Intifada canlı yayınlarında birkaç kez yer aldı. Canlı yayının 9 Ekim'de yayınlanan ilk bölümünde el-Arîr, İsrail'in soykırıma varan şiddeti karşısında Filistinlilerin neden adalet ve özgürlük için savaşmakta ısrar ettiklerini anlatırken, izleyiciler ve dinleyiciler arka planda patlayan bombaları duyabiliyordu. el-Arîr'in son canlı yayını 1 Aralık 2023'te, ölümünden birkaç gün önce gerçekleşti. Ancak elektrikleri kesildiği ve bağlantı koptuğu için sadece birkaç dakika sürdü.

26 Nisan 2024'te el-Arîr'in en büyük çocuğu Shymaa, kocası Muhammed Abdülaziz Siyam ve 3 aylık oğulları Abd al-Rahman ile birlikte bir İsrail saldırısında öldürüldü. Bebek, el-Arîr'in ölümünden sonra doğmuştu ve onun ilk torunuydu.

19 Ekim 2023: Gazze'de savaşa alıştık

Korkunç ölüm ve tahribat tecrübeleri Filistinlilerin kültürünü, dilini ve kolektif hafızasını kalıcı olarak etkiledi. 7 yaşında olan ve İsrail'in önceki saldırılarına dair anılarının hala zihninde tazeliğini koruduğu küçük yavrum Amal "Yine mi savaş?" diye soruyor.

Sorunun soruluş şekli, onun geliştirmeye mecbur kaldığı olgunluğu gösteriyor. Geçen yıl Amal, annesine yine "Bir savaş daha mı?" diye sormuştu.

Evet, Gazze'de yine savaş var! Gazze'de savaşa alıştık. Savaş tekrarlayan bir gerçeklik, geçmeyen bir kâbus haline geldi. Zâlimane bir normallik. Savaş, tahammül edemediğimiz ama kendimizi de kurtaramadığımız huysuz, yaşlı bir akraba gibi oldu.

En ağır bedeli çocuklar ödüyor. Davranışlarına ve tepkilerine yansıyan bir korku ve kesintisiz travmayla... Gazze'deki Filistinli çocukların yüzde 90'ından fazlasının travma belirtileri gösterdiği tahmin ediliyor. Ancak uzmanlar, savaş hâlâ devam ettiği için Gazze'de savaş sonrası travma olmadığını da iddia ediyor.

Büyükannem bana yağmur yağacak diye kalın bir kazak giymemi söylerdi. Ve yağmur yağardı! Tüm Filistinli yaşlılar gibi onun da eşsiz bir duyuşu; toprak, rüzgâr, ağaçlar ve yağmura dair bir anlayışı vardı. Yaşlılar zeytinin ne zaman salamura ya da yağ için toplanacağını bilirdi. Buna her zaman imrenmişimdir.

Üzgünüm, büyükanne. Bunun yerine savaşın garipliklerine uyum sağlamış durumdayız. Bu ağır misafir bizi davetsiz, istenmeyen ve arzu edilmeyen bir şekilde ziyaret ediyor, göğsümüze ve nefesimize tünüyor ve sonra yüzlerce ve binlerce kişinin hayatına mal oluyor.

Gazze'de 2008 yılında doğan bir Filistinli, yedi savaşa tanıklık etmiştir: 2008-2009, 2012, 2014, 2021, 2022, 2023A ve 2023B. Ve Gazze'de alışkanlık olduğu üzere, insanlar yedi savaş yaşında da olabilir, dört savaş yaşında da. Benim 2016 doğumlu küçük Amal'ım, dört yıkıcı harekâtı yaşadığı için şu anda savaşlar konusunda lisans derecesine sahip. Gazze'de savaşlar hakkında sık sık akademik dereceler açısından konuşuruz: savaşlarda lisans, savaşlarda yüksek lisans ve bazıları mizahi bir şekilde kendilerini savaşlarda doktora adayı olarak adlandırabilir.

Söylemimiz önemli ölçüde değişti ve dönüştü. Geceleri, İsrail özellikle bombardımanı yoğunlaştırdığında, bu bir "parti"dir: "Parti başlamıştır", "Bu gece korkunç bir parti olacak." Ve bir de "Çanta" var, büyük Ç ile. Bu, içinde nakit para, kimlikler, doğum belgeleri ve üniversite diplomaları olacak şekilde alelacele hazırlanan bir çantadır. Amaç, tahliye tehdidi olduğunda çocukları ve tek bir eşyayı almaktır.

Gazze'deki Filistinlilerin kolektif hafızaları ve kültürleri bu korkunç savaş ve ölüm tecrübelerinden büyük ölçüde etki-

Üzgünüm, büyükanne. Bunun yerine savaşın garipliklerine uyum sağlamış durumdayız. Bu ağır misafir bizi davetsiz, istenmeyen ve arzu edilmeyen bir şekilde ziyaret ediyor, göğsümüze ve nefesimize tünüyor ve sonra yüzlerce ve binlerce kişinin hayatına mal oluyor.

Benim 2016 doğumlu küçük Amal'ım, dört yıkıcı harekâtı yaşadığı için şu anda savaşlar konusunda lisans derecesine sahip. Gazze'de savaşlar hakkında sık sık akademik dereceler açısından konuşuruz: savaşlarda lisans, savaşlarda yüksek lisans ve bazıları mizahi bir şekilde kendilerini savaşlarda doktora adayı olarak adlandırabilir.

lenmiştir. Gazzelilerin çoğu aile üyelerini, akrabalarını ya da sevdiklerini kaybetmiş ya da evleri hasar görmüş veya yıkılmıştır. Bu aralarındaki savaş ve gerilimin 9.000'den fazla (geçen hafta bu yazıyı yazmaya başladığımda 7.500'dü!) Filistinlinin hayatına mal olduğu ve 60.000'den fazla konutun yıkıldığı tahmin ediliyor.

Ölüm ve savaş. Savaş ve ölüm. Bu ikisi de persona non grata (istenmeyen kişiler), ama onları bizi rahat bırakmaları için gitmeye zorlayamıyoruz.

Filistinli şair Tamim Al-Barghouti**, savaşın getirdiği ölüm ve Filistinliler arasındaki ilişkiyi özetliyor:

Akıllıca değildi Ölüm, yamacımıza gelmen.
Bunca yıldır bizi kuşatman akıllıca değildi.
Bu kadar yakınımızda durman akıllıca değildi,
O kadar yakınız ki çehreni ezberledik
Yeme alışkanlıklarını
Dinlenme zamanını
Ruh halindeki değişimleri
Kalbinin arzularını
Zayıflıklarını bile.
Ey ölüm, dikkat et!
Bizi bir bir aldın diye dinlenme.
Biz çok kişiyiz.
Ve hala buradayız
İşgalden yıllar [yetmiş] sonra
Meşalelerimiz hala yanıyor
İsa topraklarımızda üçüncü sınıfa geçtikten
İki yüzyıl sonra
Seni çok iyi belledik Ölüm.
Ey Ölüm, niyetimiz açık:
Seni yeneceğiz,
Bizi öldürseler bile, birimizi, hepimizi.
Ölüm, kork bizden,
Çünkü buradayız, korkusuzca.

23 Ekim 2023: Gazze'de savaşla başa çıkmanın beş aşaması

Gazze'deki savaşa olan aşinalığımız, benzersiz bir bakış açısı ve benzersiz bir başa çıkma mekanizması geliştirmemize yol açtı.

Bu acımasız çatışmalar sırasında Gazzelilerin geçtiği beş ana duygusal aşamadan bahsedebiliriz. Bu aşamalar inkâr, korku, sessizlik ve hissizlik, umut, hayal kırıklığı ve teslimiyettir.

Bugün 16. gün ve Gazze yetkililerinin bize söylediğine göre İsrail, aralarında 2.000'den fazla Filistinli çocuğun da bulunduğu 5.000'den fazla Filistinliyi öldürdü (birçoğu hala enkaz altında). 15.000'den fazla kişi yaralandı ve 25.000'den fazla Filistinlinin evi yıkıldı. Ve İsrail kara harekâtına hazır olduğunu söylüyor.

Birinci aşama: İnkâr

Bir krizin ilk aşamalarında, genellikle bir inkâr duygusu vardır. Kendimizi bu sefer savaş çıkmayacağına ikna ediyoruz. İnsanlar tekrarlanan çatışmalardan bıkmıştır ve her iki taraf da savaşa giremeyecek kadar endişeli görünebilir. Füzeler düşüp yükselirken, bu seferin geçmiş savaşlar kadar uzun ya da yıkıcı olmayacağını umarak bir tür kısmi inkârı sürdürüyoruz.

Hayır, bu sefer savaş olmayacak. Herkes savaşlardan yoruldu. İsrail savaşa girmek için çok meşgul.

Filistinliler savaşa giremeyecek kadar bitkin ve hırpalanmış durumda. Aşağı yukarı beş gün sürer diye umuyoruz.

İkinci aşama: Korku

Kısa süre sonra, başka bir savaşın gerçekliği ortaya çıktıkça inkâr korkuya dönüşüyor. Gazze, aralarında çocukların da bulunduğu sivillerin İsrail bombalarıyla saldırıya uğramasıyla felç oluyor. Katliamların, içindeki ailelerle birlikte yerle bir olan evlerin, domino taşları gibi devrilen yüksek binaların resimleri ve videoları inkârı tam bir dehşete dönüştürüyor.

Her saldırı, özellikle de geceleri, tüm çocukların ağlayarak uyanması ve ağlaması anlamına geliyor. Ebeveynler olarak çocuklarımız için korkuyoruz ve sevdiklerimizi koruyamayacağımızdan korkuyoruz.

Üçüncü aşama: Sessizlik ve hissizlik

Bu, İsrail'in sivillerin evlerini bombalamayı özellikle yoğunlaştırdığı zamanlar. Hikâyeler yarıda kesiliyor. Dualar kısa kesiliyor. Yemekler yenmeden bırakılıyor. Duşlar terk ediliyor.

Bu nedenle, İsrail'in getirdiği kaos ve tehlikenin ortasında, Gazze'deki pek çok kişi, özellikle de çocuklar sessizliğe gömülüyor. Etraflarını saran ezici duygular ve belirsizlikle başa çıkmanın bir yolu olarak yalnızlıkta teselli buluyorlar. Sessizlik hüküm sürüyor.

Ardından hissizlik geliyor. İnsanlar kendilerini sürekli gelen üzücü haberlerden korumaya çalıştıkça, kayıtsızlaşıyorlar. Çünkü nereye gidersek gidelim her an ölebiliriz. Bireyler hayatta kalmak için duygularından kopmaya çalıştıkça duygusal uyuşukluk başlıyor.

Dördüncü aşama: Umut

Umutsuzluğun ortasında umut ışıkları belirebiliyor. En karanlık anlarda bile Gazzeliler İsrail'in en azından daha az insan öldürebileceği, daha az yeri bombalayabileceği ve daha az zarar verebileceği inancına tutunabiliyor. En umutlu olanlarımız kalıcı bir ateşkes ya da kuşatmanın ve hatta işgalin sona ermesini diliyor. Ancak bu sadece bir umuttur. Ve umut tehlikelidir.

Politikacıların adam olacağını, ayağa kalkacağını umuyoruz. Umudumuzu, kitlelerin sokaklara dökülerek politikacılarının arkasında olduklarını beyan etmelerine ve İsrail'in Gazze'deki Filistinlilere yönelik saldırganlığını desteklemeleri halinde gelecek seçimlerde cezalandırılacakları uyarısında bulunmalarına bağlıyoruz.

Beşinci aşama: Umutsuzluk ve teslimiyet

Ne yazık ki umut çoğu zaman geçici olabiliyor. Ve pek çok Gazzeli tekrar eden umutsuzluk döngüleri yaşadı, şimdiye dek. Tekrarlanan can, ev ve güvenlik zayiatı derin bir çaresizlik duygusuna yol açıyor.

Son aşamada, Gazzeliler durumu değiştiremeyecekleri, yalnız bırakıldıkları, dünyanın onları terk ettiği, İsrail'in cezasız bir şekilde öldürebileceği ve yok edebileceği gerçeğini kabul ettikçe, bir teslimiyet duygusu ortaya çıkıyor. Bu, Filistinlilerin devam eden zorluklar karşısında uyum sağlamaya ve sebat etmeye çalıştıkları, sabrın damgasını vurduğu bir aşamadır.

Savaşın bu aşamaları Gazze'deki

Bu nedenle, İsrail'in getirdiği kaos ve tehlikenin ortasında, Gazze'deki pek çok kişi, özellikle de çocuklar sessizliğe gömülüyor. Etraflarını saran ezici duygular ve belirsizlikle başa çıkmanın bir yolu olarak yalnızlıkta teselli buluyorlar. Sessizlik hüküm sürüyor.

Son aşamada, Gazzeliler durumu değiştiremeyecekleri, yalnız bırakıldıkları, dünyanın onları terk ettiği, İsrail'in cezasız bir şekilde öldürebileceği ve yok edebileceği gerçeğini kabul ettikçe, bir teslimiyet duygusu ortaya çıkıyor. Bu, Filistinlilerin devam eden zorluklar karşısında uyum sağlamaya ve sebat etmeye çalıştıkları, sabrın damgasını vurduğu bir aşamadır.

yaşamın talihsiz bir parçası haline geldi ve İsrail işgalinin dayattığı akıl almaz zorluklar karşısında Filistin halkının direncini ve azmini şekillendirdi.

27 Ekim 2023: İsrail'in binanızı bombalaması nasıl bir şey?

Altı çocuğum var. Ve şimdiye kadar İsrail'in yedi büyük saldırısından yara almadan kurtulduk. Biz ortalama bir aileyiz. Eşim Nusayba ev hanımı, iki çocuğum üniversitede okuyor ve en küçük çocuğum Amal 7 yaşında. Gazze'de Amal dört savaş yaşına geldi bile.

Biz Gazze'de ortalama bir aileyiz ama İsrail'in ölüm ve yıkımından payımıza düşeni aldık.

Şimdiye kadar, 1970'lerin başından bu yana, İsrail saldırganlığı nedeniyle geniş ailemden 20 (ve geçen hafta 15) kişiyi kaybettim.

2014 yılında İsrail yedi daireli aile evimizi yok etti ve kardeşim Muhammed'i öldürdü.

İsrail 2014 yılında eşimin erkek kardeşi, kız kardeşi, kız kardeşinin üç çocuğu, büyükbabası ve kuzeni de dâhil olmak üzere ailesinden yaklaşık 20 kişiyi öldürdü. Ve eşimin ailesinden birkaçının evini yıktı.

Toplamda eşim ve ben 50'den fazla üyemizi İsrail savaş ve terörüne kurban verdik.

2023 Gazze Savaşı

Bombalar düştükçe ve İsrail evlerinde uyuyan aileleri hedef aldıkça, ebeveynler bazı konularda ne yapacaklarını şaşırıyorlar.

Gitmeli miyiz? Ama İsrail tahliye edilenleri yolda hedef alırken ve tahliye edildikleri bölgeleri hedef alırken nereye gitmeliyiz?

Akrabalarımızın yanında mı kalmalıyız? Yoksa akrabalarımız evi nispeten "güvenli" olan bizimle mi kalmalı? Asla emin olamayız. İsrail'in acımasız işgali -ve son 15 yılda altıdan fazla büyük şiddetli askeri saldırısı- 75 yılı aşkın süredir devam ediyor ve biz İsrail'in vahşetini, ölüm ve yıkım zihniyetini bugüne kadar anlayamadık.

Bir de bombalandığımızda ne yapacağımız korkusu var. Bombalardan kaçmaya çalışıyoruz. Ama İsrail aynı eve art arda üç, dört ya da beş bomba attığında bombalardan nasıl kaçabilirsiniz ki?

Filistinli hanelerin tartıştığı en büyük soru, öldüğümüzde birlikte ölmek için aynı odada mı uyumalıyız yoksa bazılarımızın hayatta kalabilmesi için farklı odalarda mı uyumalıyız?

Cevap her zaman oturma odasında birlikte uyumamız gerektiğidir. Eğer ölürsek, birlikte ölürüz. Kimse kalp kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalmasın.

Yemek yok. Su yok. Elektrik yok.

Bu 2023 yılındaki savaş farklı. İsrail açlığı bir silah olarak kullanmayı yoğunlaştırdı. Gazze'yi tamamen kuşatan, elektrik ve su kaynaklarını kesen, yardım ve ithalata izin vermeyen İsrail, Filistinlileri aç bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda onları açlıktan ölüme terk ediyor.

Benim evimde, ki biz hali vakti yerinde bir aileyiz, eşim ve ben

çocuklarla oturduk ve onlara, özellikle de küçüklere durumu açıkladık: "Karne tutmamız gerekiyor. Normalde tükettiğimizin dörtte biri kadar yememiz ve içmemiz gerekiyor. Paramız yok diye değil, ama yiyecek tükeniyor ve suyumuz bile yok."

Ve 7 yaşındaki çocuğunuza sabahları iki yumurta yiyemeyeceğini, onun yerine çeyrek bomba yiyeceğini açıklarken bol şans! (İsrail daha sonra yumurtaları bombaladı.)

Bir ebeveyn olarak kendimi çaresiz ve aciz hissediyorum. Çocuklarıma vermem gereken sevgi ve korumayı sağlayamıyorum.

Çocuklarıma sık sık "Sizi seviyorum" demek yerine, son iki haftadır şunları tekrarlıyorum:

"Çocuklar, az yiyin. Çocuklar, daha az su için." Bir de bunun onlara söylediğim son şey olabileceğini hayal ediyorum ve kahroluyorum.

İsrail binamızı bombaladı

Geçen hafta biraz yiyeceğimiz vardı ise de şimdi neredeyse hiç yok, çünkü İsrail biz içindeyken evimizi iki füzeyle vurdu. Hem de önceden haber vermeden!

Eşim Nusayba çocuklara yakınlarda bir bombalama olursa kaçmalarını söylemişti. Vurulmayı (binamızın) hiç beklemiyorduk. Ve bu altın değerinde bir tavsiyeydi.

Dairemde dört akrabamı ailesiyle ağırlıyordum. Çoğu çocuk ve kadındı.

Koştuk, koştuk. Küçükleri kucağımıza aldık ve Gazzelilerin İsrail her savaş açtığında hazırda tuttukları, içinde paramızın ve önemli belgelerimizin olduğu küçük çantaları aldık.

Bir mucize eseri sadece morluklar ve küçük sıyrıklarla kurtulduk. Kontrol ettik ve herkesin iyi olduğunu gördük. Sonra yakındaki BM okulunun sığınağına yürüdük; sığınak insanlık dışı bir durumdaydı. Diğer ailelerle birlikte küçük sınıflara tıkıştık.

Artık bununla birlikte, son güvenlik duygumuzu da kaybettik. Suyumuzu kaybettik. Yiyeceğimizi ve Amal'ın sevdiği kalan yumurtalarımızı kaybettik.
Biz ortalama bir Filistinli aileyiz. Ama İsrail'in ölüm ve yıkımından payımıza düşeni aldık. Gazze'de kimse güvende değil. Ve hiçbir yer güvenli değil. İsrail 2.3 milyon insanımızın tamamını öldürebilir ve dünya kılını bile kıpırdatmaz.

**İngilizce orijinal yayın için: :https://electronicintifada.net/content/unpublished-genocide-diaries-refaat-alareer/48436*

***Tamim Al-Barghouti'nin alıntılanan dizeleri "Askeri Tebliğ" adlı şiirinin ikinci bölümünden alınmıştır.*

Bir ebeveyn olarak kendimi çaresiz ve aciz hissediyorum. Çocuklarıma vermem gereken sevgi ve korumayı sağlayamıyorum. Çocuklarıma sık sık "Sizi seviyorum" demek yerine, son iki haftadır şunları tekrarlıyorum: "Çocuklar, az yiyin. Çocuklar, daha az su için." Bir de bunun onlara söylediğim son şey olabileceğini hayal ediyorum ve kahroluyorum.

Öne Çıkan Aktörleriyle Aksa Tufanı

Mehmet YETİM

Bu çalışma, 7 Ekim 2023'ten bu yana Aksa Tufanı sürecinde bizatihi süreci inşa eden, yöneten ve uzak yakın demeden destekleyen kilit aktörleri tanıtmak için yapılmıştır.

Ebu Ubeyde

Ebu Ubeyde'nin erken dönem yaşamına ilişkin ayrıntılar sınırlı. 2005 yılında bir muhabire konuşan Ebu Ubeyde, ailesinin 1948 yılında Siyonist milisler tarafından tarihi Filistin topraklarından zorla sürüldüğünü

ve Gazze Şeridi'nde adını vermediği bir köye geldiklerini söyledi. Aynı röportaj sırasında 20'li yaşlarının başında olduğunu ima etti, ki bu da 1980'lerin başında ya da ortasında doğduğunu gösteriyor. HAMAS, Ebu Ubeyde'nin adını, yüzünü ve kişisel bilgilerini hiçbir zaman açıklamadı. Biz ise O'nu, işgalcilere haddini bildiren işaret parmağından tanıyoruz.

Saldırılar başladıktan iki gün sonra yaptığı bir konuşmada, İsrail'in masum sivillerin yaşadığı bir konutu bombalaması halinde bir İsrailli esirin idam edileceği uyarısında bulundu. Ancak bu tehdit hiçbir zaman gerçekleşmedi.

Günler sonra yaptığı bir başka konuşmada, 7 Ekim saldırısının planlanmasına 2021 Mayıs'ında yaşanan 11 günlük savaşın ardından başladıklarını söyledi.

Grubun yaklaşık 4.500 üyesinin operasyonun yürütülmesinde yer aldığını ve bunların 3.000'inin sahada görev yaptıklarını açıkladı.

Ebu Ubeyde, "Aksa Tufanı Operasyonu" olarak adlandırılan saldırının hedeflerini de detaylandırdı. Ana hedefin İsrail ordusunun Güney Komutanlığı'nın bir parçası olan "Gazze Tümeni" ni yok etmek olduğunu söyledi.

Ebu Ubeyde'ye göre diğer hedefler arasında tümene bağlı askeri mevziler ve Gazze Şeridi'ni çevreleyen 22 yerleşim biriminin içi de vardı.

Konuşmasında "Operasyonun stratejik aldatmacası, askeri planlaması ve göz kamaştırıcı uygulaması düşmanı şok etti" dedi.

"Düşman ciddi bir stratejik başarısızlığa uğradığını biliyor. Bu büyük ve eşi benzeri görülmemiş başarısızlığın ardından şimdi masum sivillere karşı en korkunç suçları işliyorlar." diye ekledi.

Ebu Ubeyde hepimizin bildiği o ünlü konuşmalarından birini 28 Ekim'de yapmış ve Arap liderlerini Gazze'ye insani yardım ulaştırmadaki yetersizlikleri nedeniyle ağır şekilde eleştirmişti.

İsmail Haniyye

İsmail Abdusselam Heniyye, tarihi Filistin topraklarının Askalan (Aşkelon) kentinden göçe zorlanan Filistinli bir ailenin çocuğu olarak 29 Ocak 1963'te Gazze'deki Şati Mülteci Kampı'nda dünyaya geld. Heniyye, mülteci kamplarından liderliğe uzanan hayatı ile Filistin'in bağımsızlığı için uzunca bir süre mücadele veren HAMAS'ın en önemli liderlerindendi.

Katil İsrail ordusu, 10 Nisan'da Ramazan Bayramı dolayısıyla Gazze kentinin batısındaki Eş-Şati Mülteci Kampı sakinleri ve yakınlarıyla bayramlaşmaya giden HAMAS Siyasi Büro Başkanı İsmail Heniyye'nin ailesinden birçok kişinin bulunduğu aracı vurmuştu. Saldırıda 3 oğlu ve 4 torununu şehit veren Heniyye, "çocuklarının Gazze'yi terk etmediğini, Kudüs'ün ve Mescid-i Aksa'nın kurtuluşu yolunda hayatlarını feda ettiğini" söylemişti. HAMAS Siyasi Büro Başkanı İsmail Heniyye, Tahran'da kaldığı konutuna düzenlenen saldırıda şehit oldu. (31 Temmuz 2024)

Yahya Sinvar

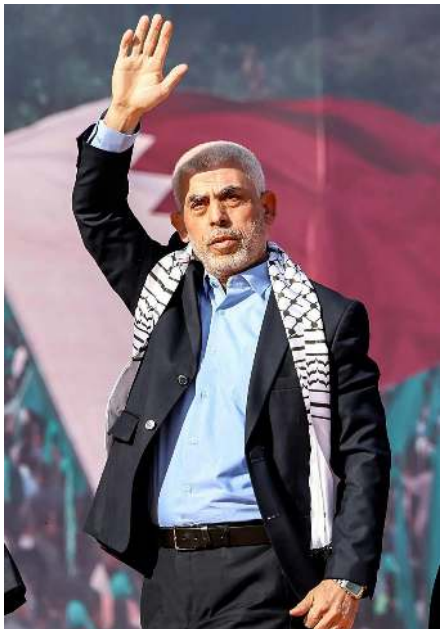

Yahya Sinvar, 1962 yılında Gazze'nin güneyinde Han Yunus kampında doğdu.

7 Ekim'deki Aksa Tufanı Operasyonu'nun, mimarlarındandır. Gazze'deki direnişi yöneten ve esir takası konularında son kararı veren isimdir. HAMAS Siyasi Bürosu Başkanı İsmail Heniye'nin, Tahran'da şehit edilmesinin ardından Yahya Sinvar, oy birliğiyle hareketin yeni lideri oldu.

Muhammed Deyf

Filistin direnişini organize eden, işgalciyi sarsan komutan Muhammed Deyf, 1965 yılında Gazze Şeridi'nin güneyindeki Han Yunus kentinde, Filistin'i özgürleştirmek için ilk kurşunların atıldığı bir ortamda dünyaya geldi.

7 Ekim 2023 tarihinde ses kaydı yayımlanan Deyf, Aksa Tufanı operasyonunun başladığını duyurdu. Deyf, "Düşman güçlerini hedef alan ilk saldırıda 5 bin füze ve roket atıldı." ifadesini kullandı. Mücahidler, Deyf'in talimatlarıyla karadan, denizden ve havadan harekete geçti. İsrail bölgelerini kontrol altına alan mücahidler, Siyonistleri öldürdü ve bir kısmını da Gazze Şeridi'ne götürdü. İşgalcilerin Filistinli sivillere yönelik yüzlerce katliam gerçekleştirdiğini kaydeden Deyf, "Bugün Aksa'nın, ümmetimizin ve kahraman mücahitlerimizin öfkesi patladı. Bu sizin gününüz. Düşmana vaktinin sona erdiğini anlatın." dedi. Ümmete seslenen Deyf, Müslümanları Filistin'e doğru akın etmeye ve Mescid-i Aksa'yı işgalden kurtarma şerefine nail olmaya davet etti.

Halid Meşal

Meşal, 1956'da Batı Şeria'da doğdu. HAMAS'ın kurucularından ve 2004'ten beri İslami Direniş Hareketi'nin siyasi lideri olan Halid Meşal, hayatının büyük bir kısmını Filistin toprakları dışında geçirdi.

HAMAS'ın yurt dışı sorumlusu Halid Meşal, 7 Ekim operasyonlarına ilişkin: "Saldırılarda amaç İsrail askerlerini kaçırıp, 5 bin 500 mahkûmumuzu geri almaktı. 7 Ekim olmasaydı belki de Aksa'nın yıkıldığını görecektik." dedi.

Mervan İsa

7 Ekim'de İsrail'in güneyine düzenlenen saldırının planlayıcılarından olan Mervan İsa, 2012 yılından bu yana HAMAS'ın askeri kanadı Kassam Tugayları'nın ele geçirilemeyen lideri, Muhammed Deyf'in yardımcılığını yapıyordu.

Mervan İsa, HAMAS'ın üst düzey yöneticileri arasında yer almasına rağmen az bilinen üyelerden biriydi. Düşük bir profil çiziyor ve nadiren kamuoyu önüne çıkıyordu. 7 Ekim saldırılarındaki rolünün yanı sıra, 2000'li yıllardaki İkinci İntifada sırasında işgalci İsrail yerleşimlerine sızmayı amaçlayan operasyonlar planladığı da düşünülüyor.

Salih El Aruri

57 yıllık ömrünün 21 yılını işgal hapishanelerinde geçiren Aruri, HAMAS lideri İsmail Heniyye'nin yardımcılığını ve Kassam Tugaylarının Batı Şeria kolunu yönetiyordu.

Salih El Aruri, 7 Ekim sabahında HAMAS'ın şehit lideri İsmail Heniyye ve birlikte bulunduğu önemli isimlerle beraber operasyon sabahı şükür secdesine gitmişti. İşgalci İsrail'in bulunduğu yeri bombalaması sonucu Komutan Salih el Aruri'nin 3 arkadaşıyla birlikte şehit oldu.

Usame Hamdan

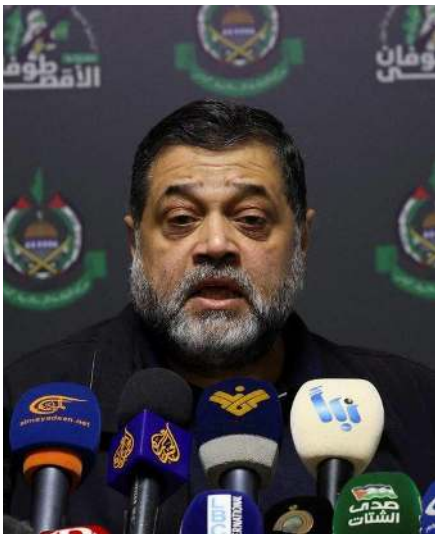

Usame Hamdan, 1965 yılında Lübnan'ın Sayda kentinde doğdu. HAMAS'ın dış ilişkiler sorumlusu olarak görev yapan Hamdan, hareketin uluslararası alandaki temsilcisi olarak tanınır.

Usame Hamdan, "Aksa Tufanı Operasyonu, Filistin davasını tasfiye etmeyi, toprakları kontrol etmeyi ve Yahudileştirmeyi engelleyen; mübarek Mescid-i Aksa ve kutsal mekanlar üzerindeki egemenliği çözmeyi ve Gazze Şeridi'ndeki haksız kuşatmayı sona erdirmeyi amaçlayan, İsrail planlarına karşı koymak için gerekli bir adım ve doğal bir tepkiydi. Bu, işgalden kurtulma çerçevesinde doğal bir adımdı." dedi.

Halil el-Hayya

HAMAS Siyasi Bürosu başkan yardımcısı el-Hayya, HAMAS Diplomasi Müzakere Heyeti Başkanı olarak ateşkes görüşmelerine katıldı. Şehit olan Salih el Aruri'nin yerine geçmiştir.

Musa Ebu Merzuk

HAMAS Uluslararası İlişkiler Ofisi Başkanıdır. Aksa Tufanı'ndan sonra "Başkenti Kudüs olan bağımsız bir devletin kurulması için yola çıktık" ifadelerini kullandı.

Wael Dahdouh

Gazeteci Wael Dahdouh, Filistinli bir gazeteci ve El Cezire'nin Gazze büro şefidir.

Al Jazeera Arabic'in Gazze'deki büro şefi Wael Al-Dahdouh'un eşi, biri 15, diğeri 8 yaşındaki çocukları ve 18 aylık torunu İsrail'in hava saldırılarında hayatını kaybetti. Wael Al-Dahdouh, eşi, çocukları ve torunlarını defnettikten bir gün sonra Gazze'deki görev yerine geri döndü ve sonra sahada haber yapmaya devam etti.

Ghassan Abu Sitte

Başta Gazze Şeridi olmak üzere, çatışma bölgelerinde cerrah olarak tıbbi yardım sağlamasıyla tanınan Glasgow Üniversitesi Rektörü İngiliz- Filistin kökenli Dr. Ghassan Abu-Sittah, tüm dünyanın tanıdığı önemli bir isimdir.

Gazze'deki durumu dünyaya duyurmaya çalışan cerrah, işgalci İsrail'in 17 Ekim'de Gazze'de bombaladığı ve 500 kişinin hayatını kaybettiği El-Ehli Baptist Hastanesinin önünde, cenazelerin arasında düzenlenen basın toplantısıyla hafızalara kazındı.

Hastanelerdeki tıbbi yetersizlikler nedeniyle 40 gün sonra Gazze'den ayrılmak zorunda kaldı.

Ebu Şuca

Genç yaşına rağmen Batı Şeria'daki Tulkarm şehrini direnişin kalesi haline getiren Kudüs Seriyyeleri komutanı şehit Muhammed Cabir (Ebu Şuca), şu sözlerle hafızalara kazındı:

"İnşallah sizin yüzünüzü kara çıkarmayacağız, sizin yolunuzda kalacağız. Ümit ederiz tüm şerefli insanlar sizi yüzüstü bırakmayacak ve şehitlerin yolunda kalacak."

Aksa Tufanı'nı başlatan mücahitleri kasteden bu sözler, Tulkarm'daki Nur Şems kampına 29 Ağustos'ta düzenlenen işgal saldırısında şehit olan Ebu Şuca'ya aitti.

Ebu Hamza

Ebu Hamza, Filistin İslami Cihad Hareketi'nin, silahlı kanadı Kudüs Tugayları'nın askeri sözcüsüdür.

Aksa Tufanı'ndan sonra: "İslam ülkelerinin yöneticilerine ve halklarına diyoruz ki mahşerde Allah'a ne diyeceksiniz? Biz orucumuzu tuttuk, namazımızı kıldık ama Filistin'e yardım edemedik. Allah bize yeter O ne güzel vekildir mi diyeceksiniz?" diyerek ümmete seslenmişti.

Mahir el Cazi

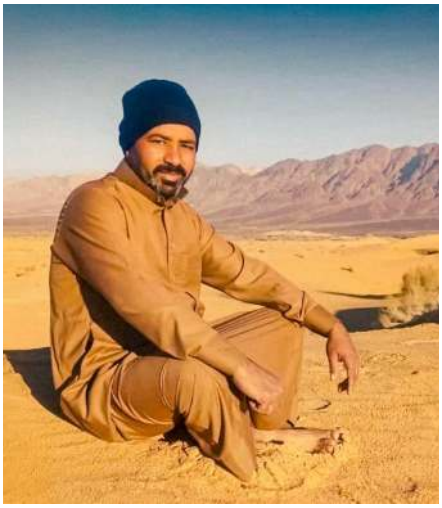

Mahir Ziyab Hüseyin El Cazi, 39 yaşında Ürdün vatandaşlığına sahip ve Ürdün'ün güneyindeki Petra şehrinin doğusundaki Azrah kasabasındandır.

Ürdün-İsrail sınırında 3 işgalci İsrail askerini öldüren Ürdünlü kamyon şoförü şehid Mahir El Cazi'nin, şehit olmadan önce bıraktığı vasiyetinde, ''Gazze'de, Filistin'de kardeşlerimize, çocuklarımıza, kadınlarımıza yönelik korkunç katliamlar işleyen Siyonist işgalcilere karşı bir duruş sergilenmesini istiyorum. Kardeşlerim, İslam'ın evlatları, eğer dininiz yoksa en azından sizde kıskançlık ve izzet olsun!'' dedi.

Aaron Bushnell

Amerika Birleşik Devletleri Hava Kuvvetleri'nde görevli mühendis bir asker olan Busnell'in intiharı, Amerikan kamuoyunu ayağa kaldırdı.

ABD Hava Kuvvetleri'nde aktif görevde olan 25 yaşındaki Aaron Bushnell, işgalci İsrail'in Washington Büyükelçiliği önünde, Gazze'deki soykırıma karşı çıkmak için kendini ateşe vermişti. Busnell'in ölümü, Amerikan aktivizmini başka bir boyuta taşıdı. Amerikalılar, ödedikleri vergilerle Amerikan yönetiminin yeni bir soykırımı finanse ettiğine dair inançlarını tazelemiş oldu.

Ayşenur Ezgi Eygi

İşgalci İsrail askerlerinin şehit ettiği, Amerikan vatandaşı Türk aktivisttir.

Haziran ayında, Washington Üniversitesi'nden mezuniyet diplomasını kefiyesiyle aldıktan sonra 6 Eylül 2024'te kendisiyle aynı kaderi paylaşan Rachel Corrie gibi Uluslararası Dayanışma Hareketi üyesi olarak, Batı Şeria'da yerleşimlerin genişlemesine karşı Filistinli çiftçilerin düzenlediği protestoda işgalci İsrail askerlerinin açtığı ateşle şehit edildi. İsrail Eygi'nin ölümü kazayla oldu dedi. ABD'den yetkililer de benzeri bir açıklamayla olayın üstünü örttü. Dünyanın çeşitli yerlerindeki vicdan sahipleri ise meydanlara dökülerek bu durumu protesto etti.

Hind Receb

6 yaşında, İsrail tarafından katledilen çocuktur.

Gazze'de, işgalci İsrail'in saldırısında akrabalarını kaybettiği bir arabanın içinden saatlerce Kızılay görevlileriyle telefonda konuşarak yardım isteyen, ancak 12 gün sonra işgal güçleri tarafından 355 adet mermi sıkılarak şehit edilen 6 yaşındaki Gazzeli Hind Receb, Siyonist muhterislerin caniliğini tüm dünyaya bir kez daha göstermiştir.

Raşid Gannuşi

Tunuslu siyasetçi, Nahda Hareketi'nin lideridir.

Tunus'ta siyasi tutuklu olarak Nisan ayından beri hapishanede tutulan Nahda Hareketi lideri Raşid El-Gannuşi, Aksa Tufanı için bir destek mektubu kaleme aldı. "Aksa Tufanı Nuh tufanı gibi olacak: Tüm dünyayı sular altında bırakacak, insani olması ve fasid olan her şeyden kurtulması için dünyayı yeniden inşa edecek. Aksa Tufanı, İslam'ın tecdidi; insanlığın yenilenmesi ve yeni bir dünyanın, özgürlük adalet, kardeşlik ve eşitlik dünyasının müjdesidir!" sözleriyle Tufan'ın en büyük destekçilerinden biri olmuştur.

Enver İbrahim

Malezya Başbakanı İbrahim, işgalci İsrail bayraklı tüm gemilerin karasularına girmesini ve İsrail'e giden gemilerin limanlarına yanaşmasını yasakladı. İsrail'in tüm insani değerleri yok sayarak Gazze halkına karşı işlediği suçlara somut yanıtlar vermeye devam edeceğini belirtti. Ayrıca İbrahim, BM'nin olası bir barış gücüne Malezya'nın doğrudan askeri destek vereceğini belirtti.

Muhammed Muizzu

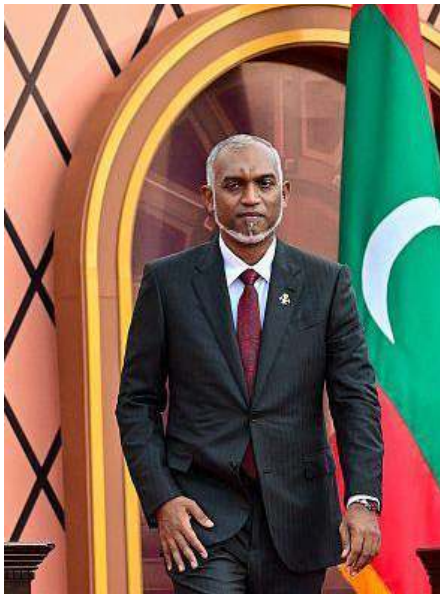

Maldivler Devlet Başkanı Muizzu, İsrail'in Gazze Şeridi'ne yönelik saldırıları nedeniyle işgalci İsrailllilerin ülkeye girişini yasaklama kararı aldı. Devlet Başkanı, turizme dair endişelere rağmen ülkesine İsrailli sokmamakta kararlı olduklarını ifade etti. Ayrıca Muizzu, İsrail'in soykırım suçundan yargılanması hususundaki ısrarını BM Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada bir kez daha belirtti.

İbn Hacer'in Hemşehrisi: İsmail Heniyye

Taha KILINÇ

İran'ın başkenti Tahran'dan 31 Temmuz 2024 sabahı gelen bir haber, bütün dünyada şok etkisi meydana getirmişti: İslâmî Direniş Hareketi'nin (Hamas) lideri İsmail Heniyye, konakladığı misafirhanedeki odasına düzenlenen bombalı saldırı sonucu hayatını kaybetmişti. Bilahare netleşen ayrıntılar, Heniyye'nin yatağının altına yerleştirilen patlayıcı düzeneğinin uzaktan kumandayla infilak ettirildiğini ortaya çıkaracaktı.

İsrail'in Gazze'deki sivil halka uyguladığı soykırımın en şiddetli biçimde devam ettiği bir zaman dilimine denk gelen saldırı, Müslüman dünyada hem şiddetli bir öfkeye hem de içinde bulunulan acziyet durumuna yönelik haklı bir isyana yol açtı. Tahran'da kılınan ilk cenaze namazının ardından Katar'ın başkenti Doha'ya nakledilen Heniyye'nin cenazesi, burada on binlerce Müslümanın katıldığı bir merasimle defnedildi.

Akdeniz kıyısındaki bir mülteci kampında dünyaya gelen Heniyye, son nefesini Tahran'da vermiş, Basra Körfezi'nin kıyısında da ebediyete uğurlanmıştı. Onun acı-tatlı sürprizlerle dolu 61 yıllık hayatı, Filistin davasının da adeta bol çalkantılı ve dalgalı yakın tarihi gibiydi.

Askalân'dan Gazze'ye...

İsmail Abdusselâm Heniyye, 8 Mayıs 1963 günü, Gazze'nin tarihî merkezine çok yakın bir noktada, Akdeniz kıyısında bulunan eş-Şâti mülteci kampında dünyaya geldi. Tasavvuf yoluna intisaplı dindar bir Müslüman olan babası, Filistin'in güneyindeki Askalân şehrine bağlı el-Cûra köyünden Gazze'ye hicret etmişti. Yüzyıllardır barış ve huzur içinde

yaşadıkları el-Cûra, 5 Kasım 1948'de Siyonistler tarafından işgal edilince ahaliye gurbet yolu görünmüştü. Abdusselâm Heniyye, ailesini de yanına alarak Gazze'ye sığınmıştı. İnşa ettikleri derme-çatma mülteci kampı, ismini Akdeniz sahilindeki konumundan almıştı. "eş-Şâti", kıyı anlamına geliyordu.

El-Cûra'daki serbest ve rahat hayatlarını bırakıp bir mülteci kampının bütün fiziksel zorluklarına alışmak durumunda kalan Heniyye ailesi, çocukları dünyaya geldikçe onları en güzel şekilde yetiştirmeye odaklanıyordu. Küçük İsmail de bu çerçevede, kampın imkânları el verdiği ölçüde, sağlam bir eğitim aldı. Kur'ân hıfzını tamamladı, İslâmî ilimler tahsiline yöneldi.

Heniyye ailesinin geldiği Askalân, tarih boyunca çok sayıda âlim ve fâzıl zatın yetiştiği bir bölgeydi. Meşhur hadis âlimi ve hâfızı İbn Hacer el-Askalânî (v.1449), bunların belki de en ünlüsüydü. İbn Hacer, babasının ticarî faaliyetleri sebebiyle bulundukları Kahire'de dünyaya gelmesine rağmen, Askalânlı kökenini hiç unutmamış ve bu kadîm beldeye nispetle tarihe geçmişti. Heniyye ailesinin hicret ettiği Gazze ise, "Bevvâbetu'l-Kâhire" (Kahire'nin kapısı) olarak anılıyordu. Tarihteki ve coğrafyadaki bu geçişler, elbette insanların karakterine de ilmek ilmek yansıyacaktı.

Hamas'la tanışma

İsmail Heniyye dünyaya geldiği sırada, Gazze, Mısır tarafından askerî bir vali kanalıyla idare ediliyordu. Tarih boyunca Gazze'yi Arîş'ten öteye doğal bir uzantı olarak kabul eden Mısır, bölgedeki Filistinli nüfusu vatandaşlığa alma konusunda ise çekingen davranmıştı.

1967'de, -Heniyye henüz dört yaşındayken- Gazze'nin de içinde bulunduğu kadîm Filistin toprakları İsrail tarafından işgal edildi. Artık Filistinliler, yeni bir gerçeklikle yüz yüzeydiler. Hayatlarının her alanını derinlemesine etkileyecek bir gerçeklikti bu.

Akranı olan binlerce mülteci Filistinli genç gibi Birleşmiş Milletler (BM) eliyle işletilen okullarda okuyan İsmail Heniyye, yükseköğrenimini Gazze İslâm Üniversitesi'nde tamamladı.

İsrail'in Gazze'deki sivil halka uyguladığı soykırımın en şiddetli biçimde devam ettiği bir zaman dilimine denk gelen saldırı, Müslüman dünyada hem şiddetli bir öfkeye hem de içinde bulunulan acziyet durumuna yönelik haklı bir isyana yol açtı. Tahran'da kılınan ilk cenaze namazının ardından Katar'ın başkenti Doha'ya nakledilen Heniyye'nin cenazesi, burada on binlerce Müslümanın katıldığı bir merasimle defnedildi.

Felçli ve tekerlekli sandalyeye mahkûm bir öğretmen -Şeyh Ahmed Yâsîn- tarafından kurulan İslâmî Direniş Hareketi (kısa adıyla, Hamas), Heniyye'nin kendisini bulduğu teşkilâttı. Güçlü hafızlığıyla gençlere imamlık yapıyor, yetenekli olduğu futbol müsabakalarından geri kalmıyor, bir yandan da İsrail'e karşı protestolara aktif biçimde katılıyordu.

Heniyye'nin Arap edebiyatı bölümünden mezun olduğu 1987 yılı, aynı zamanda Filistinliler için keskin bir dönüm noktasıydı: On yıllardır devam eden işgal ve sürekli aşağılanma, halkta sonunda bir patlamaya neden olmuştu. "Birinci İntifada" adıyla tarihe geçen süreç, genç İsmail için siyasî açıdan bilinçlenme vesilesi olacaktı. Felçli ve tekerlekli sandalyeye mahkûm bir öğretmen -Şeyh Ahmed Yâsîn- tarafından kurulan İslâmî Direniş Hareketi (kısa adıyla, Hamas), Heniyye'nin kendisini bulduğu teşkilâttı. Güçlü hafızlığıyla gençlere imamlık yapıyor, yetenekli olduğu futbol müsabakalarından geri kalmıyor, bir yandan da İsrail'e karşı protestolara aktif biçimde katılıyordu.

Kısa zaman içinde sivrilen ve işgal güçlerinin gözüne batan İsmail Heniyye, 1980'lerin sonunda ilk kez hapishaneyle tanıştı. İsrail, Şeyh Ahmed Yâsîn ve diğer Hamas yetkililerini de sürekli izliyor, sudan bahanelerle davalar açıyor ve belirli sürelerle hapsediyordu. Nihayet Ahmed Yâsîn uzun süreli tutuklanırken, Heniyye 1992'de özgürlüğüne kavuştu. Ancak İsrail, Hamas ve diğer direniş gruplarının üyelerini derdest etmeye kararlıydı. Aralarında Heniyye'nin de bulunduğu 400'den fazla direnişçi, dönemin İsrail Başbakanı Yitzhak Rabin'in emriyle Lübnan'ın güneyindeki Mercu'z-Zuhûr mıntıkasına sürgün edildi. İşgal yönetiminin amacı, Hamas'ın etkinliğinin tamamen sona erdirilmesiydi, ancak dünya medyası olaya o kadar büyük ilgi gösterdi ki, Rabin hükümeti sürgün kararını geri almak durumunda kaldı.

Dünyanın tutarsızlığı

Hamas'ın siyasî büro şefi Hâlid Meşal'e 1997'de Ürdün'ün başkenti Amman'da Mossad tarafından düzenlenen suikast girişimi, Ürdün Kralı Hüseyin'in büyük öfkesine yol açmıştı. ABD Başkanı Bill Clinton'ın da araya girmesiyle, suikasta teşebbüs eden ajanlardan ikisi karşılığında, İsrail kapsamlı bir esir takasına razı olmak durumunda kaldı. Bu çerçevede, Şeyh Ahmed Yâsîn de özgürlüğüne kavuştu. 2004'te dönemin İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un verdiği emirle katledilinceye kadar, Şeyh Ahmed Yâsîn, Gazze'de Hamas'ın liderliğini aktif biçimde sürdürdü. Bu sırada Hâlid Meşal, İsmail Heniyye, Mahmud Zehâr gibi isimler de gittikçe tecrübe kazanıyor, teşkilât saflarında yükseliyordu.

2005'in Aralık ayında Filistin'de düzenlenen parlamento seçimlerini İsmail Heniyye'nin başını çektiği Hamas listesinin kazanması, Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas ve ekibinin öfkesine yol açtı. Abbas, 29 Mart 2006'da resmen başbakanlık mührünü vermek zorunda kaldığı Heniyye ve kadrosunu devre dışı bırakmak için düğmeye bastı. Abbas'ın Gazze'deki güvenlik şefi

Muhammed Dahlan'ın adamlarıyla Hamas mensupları arasında çıkan kanlı çatışmalarda Dahlan-Abbas cephesi yenilgiye uğrayınca, bu defa İsrail devreye girdi: Gazze havadan, karadan ve denizden abluka altına alındı.

Uluslararası sistem, o zamana kadar Hamas'ı sürekli silah bırakmaya ve demokratik sisteme entegre olmaya davet ediyordu. İşte şimdi Hamas -silah bırakmasa da- oyunu kurallarına göre oynamış, ancak neticeden memnun olmayan çevreler bu defa oyun bozanlığa başlamıştı.

Yeni dönem, yeni lider

İsrail'in ablukası altında geçen uzun yıllar, sürekli mücadeleler, Filistin iç siyasetindeki çatışmalar, İsrail'in Gazze'ye rutin biçimde düzenlediği saldırılar ve Arap Baharı'nın yıkıcı fırtınaları derken, 2017'de Hamas içinde önemli bir görev değişikliği yaşandı. 2004'ten itibaren teşkilâtın fiilî liderliğini üstlenen Hâlid Meşal vazifesini İsmail Heniyye'ye devretti. Türkiye-Katar hattına daha yakın duran Meşal böylece geri planda kalacak, Heniyye genel liderliği üstlenirken, Gazze'deki Hamas liderliği emaneti de Yahya Sinvar'a geçecekti.

Hamas'ın yaşadığı değişim, Arap Baharı çerçevesinde Mısır, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi bir takım ülkelerin "Siyasal İslâm'la savaş" konsepti çerçevesinde teşkilâta karşı sergiledikleri açık düşmanlıkla yakından alakalıydı. O dönem Katar da komşuları tarafından ablukaya alınmış, Türkiye'ye karşı çok sert bir muhalefet siyaseti benimsenmişti.

7 Ekim 2023'te Hamas'ın askerî kanadı İzzeddin Kassâm Tugayları tarafından İsrail işgal hedeflerine karşı başlatılan Aksa Tufanı'na kadar, İsmail Heniyye, Arap başkentlerinde Hamas hakkında uygulanan sert boykotu kırmaya çalıştı. Ancak bilhassa Riyad ve Abu Dabi'nin gösterdiği direniş, düşmanlık boyutlarındaydı. Hamas'ı "terör örgütü" olarak tanımlayan Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri yönetimleri, böylece teşkilâtı her açıdan İran'ın yardımına ve desteğine mecbur durumda bıraktı. Hamas İran cephesine mecburen yeniden yanaştıkça, bu defa Riyad ve Abu Dabi'den "İran'ın oyuncağı olmak" yönünde suçlamalar yükseldi.

Bedel ödeyen bir lider

İslâm coğrafyasındaki birçok dava önderi gibi, İsmail Heniyye de yürüdüğü yolda çok ağır bedeller ödemiş bir insandı. İsrail'in Aksa Tufanı'yla birlikte başlattığı soykırım saldırılarında Heniyye, ailesinden ve akrabalarından 60'dan fazla insanı kaybetti. Kız kardeşinden oğullarına ve torunlarına, pek çok aile mensubu işgalcilerin hedefi oldu. İsmail Heniyye, tüm bu zor süreçler boyunca metanetini ve sabrını kuşanmasıyla dikkatleri çekti.

Fani ömrünü doğduğu topraklardan çok uzakta, İran'ın başkenti Tahran'da tamamlayan İsmail Heniyye, hem mücadele dolu hayatıyla hem de sağlam şahsiyetiyle arkasında parlak bir iz bıraktı.

2005'in Aralık ayında Filistin'de düzenlenen parlamento seçimlerini İsmail Heniyye'nin başını çektiği Hamas listesinin kazanması, Filistin Yönetimi Başkanı Mahmud Abbas ve ekibinin öfkesine yol açtı. Abbas, 29 Mart 2006'da resmen başbakanlık mührünü vermek zorunda kaldığı Heniyye ve kadrosunu devre dışı bırakmak için düğmeye bastı.

Haysiyet Dolardan Daha Değerlidir

Ahmet Faruk ASA

İsmail Heniye, yaşamı boyunca işgale ve işgalciye karşı net bir tavır sergiledi. Bu tavrın neticesinde elim imtihanlar da Heniye'nin hayatında hep yer aldı. İmtihan da mükafat gibi hayatın bir parçası muhakkak. İmtihan karşısında gösterilecek duruş, insanın göğsünde taşıdığı mutlak bir haysiyet sembolü haline gelir bazen.

İsmail Heniye, haysiyetine şahit olduğumuz şekilde ayrıldığı bu dünya hayatında, "Müslümanca duruş" mirasını geride kalanların omuzlarına/zihinlerine yükledi ve emaneti teslim etti. Birçok insan 7 Ekim sürecinin ilerleyen safhalarında, çocukları ve torunlarının şehadet haberini aldığındaki metanetli duruşuyla daha yakından tanıdı Heniye'yi. İnsanın aklını yitirebileceği vahim bir haberi: "Allah'a hamdolsun, biz çalışmamıza devam edelim." diyecek kadar "ne için yaşadığının" farkında olan bir isimdi.

İsmail Heniye'yi güzel hasletleri ile anabileceğimiz pek çok hadiseye bizatihi şahit olduk. Kendisi genel itibariyle direniş liderliği bağlamında ele aldığımız bir isim olarak, hayatının diğer yönleri de muhakkak anlatılmalı kanaatindeyim. Zira, bugün modern dünyanın ileri hedefi olan coğrafyanın ortasında izole edilmek istenen bir halkın ilk seçilmiş başbakanıydı İsmail Heniye.

2006 yılında, hareketin bizzat kendisi için de sürpriz denilebilecek sonuçların ardından İsmail Heniye başbakan olmuş ve kendisine hükümeti kurma görevi verilmişti. Profesörler ve doktorlardan oluşan bir kabine ile Filistin için umutların filizlendiği siyasi bir tablo vardı ortada. Hükümetin yol haritası belliydi. Filistin dış dünyaya açılacak, siyasi belirsizlikler ortadan kaldırılacaktı. Filistin topraklarının tamamını "vakıf arazisi" gibi gören hareket ve Heniye için teorideki fikirlerin pratiğe geçirilmemesi adına görünürde hiçbir problem yoktu. Bu seçimlerin aynı zamanda Ortadoğu'da yapılan ilk demokratik seçim olma özelliğini de hatırlatalım. Demokrasiye önem atfettiğim için değil,

tam aksine bu tabuyu kan ve gözyaşı için araçsallaştıran Batı, yeteri kadar demokratik bulmamıştı bu seçimleri. Filistin halkının iradesi olmazdı, olamazdı. Filistin, Batı için hâlâ yeteri kadar halk olma özelliğini taşımıyordu. Birkaç ayda on binlerce insanı acımasızca öldürmüş olsa; iradesi, hakları ve geleceği daha koruma altında olurdu belki(!).

Seçimin hemen ardından Ortadoğu Dörtlüsü olarak da tabir edilen "ABD, Rusya, BM ve Avrupa Birliği", hareketin gücünü sınırlamak için hızlıca bazı tedbirler almıştı. Akabinde Filistin topraklarına ekonomik ambargo uygulanmaya başlandı. Önce, aylık elli milyon dolarlık İsrail'in ödemesi gereken vergi rafa kalktı. Diğer ülkelerden gelen yaklaşık bir milyar dolarlık yardımın dörtte üçü kesildi. Gelen yardımlara el konuldu. İhracat ve ithalat yasaklandı. Filistin ekonomik bir kuşatma altına alınmıştı. Filistin'de tam ambargo ve abluka böyle başladı. Bu yaptırımların amacı aslında çok netti: Filistin liderliğinin tüm iradesinin kendi ellerine bırakılması. Yoksa açık ifadesiyle Filistinlileri "açlık ile terbiye" edeceklerini düşünüyorlardı. İsmail Heniye, bu baskıların tam ortasında belki de tarihe kaydı altın harflerle düşülmesi gereken şu sözleri sarfetti: **"Haysiyet, dolardan daha değerlidir..."**

İsmail Heniye, bu yaşananlar karşısında Müslümanları haysiyetlerini korumaya ve Asr-ı Saadet'te olduğu gibi yardımlaşmaya çağırdı. Zira peygamberimiz ve ashabı da ekonomik bir ambargoya maruz bırakılmıştı. O ambargo, kardeşlik ve yardımlaşma ile aşılabilmişti. Ancak görünen o ki Filistin'e o beklenen yardım gelmeyecekti. Heniye bu defa günümüzde de katliamların hedefinde yer alan Cebaliye bölgesinin en büyük camisinden halka seslenmiş ve şöyle demişti: **"kekik, tuz ve zeytin yemek zorunda olsak bile boyun eğmeyeceğiz..."** Zeytin, Kuran'da üzerine yemin edilen bir yiyecekti. Aynı zamanda Filistin'in en büyük sembollerinden biriydi. Zeytinle hayat bulunacak, zeytinin dalları olan İslam ülkelerine tutunulacaktı.

Söz ve fiilde tutarlılığa "hikmet" denir. İsmail Heniye, bu anlamda hikmet ehli bir isimdi. Kanaat ve tevekkülü kürsülerden haykırırken kendi hayatında bundan daha farklısını yaşamıyordu. Nitekim görüyoruz, siz boyun eğdikten sonra uluslararası sistemin çarkları bir şekilde size destek oluyor. Kendi halkını acımasızca öldüren Esed rejimi dahi hala "makbul" adam olarak sistemde yer almaya devam ediyor. Oysa İsmail Heniye ne boyun eğdi ne de Batı'nın vahşi standartlarında makbul(!) bir lider olmak istedi. Halkının yaşadığı zorlukların ve imtihanların hepsini belki daha fazlasını kendisi de yaşadı. Bir başbakan olarak destek istemeye gittiği İslam ülkelerinden dönerken sınır kapılarında mütevazi giyimiyle saatlerce beklemek, zül gelmedi. İktidara gelmesinin hemen ardından inşaat halindeki evlerin yapımında çalışacak kadar sözüne sadıktı. Tüm bunlar yaşanırken asla "istişareden" şaşmazdı. Herkesin fikrini alır, maslahata uygun düşecek şekilde hareket etmeyi ihmal etmezdi.

Türkiye'yi çok seven biriydi Heniye. Bu topraklarda Filistin'in ne anlama geldiğini çok iyi biliyor, zaman zaman mektup ve çağrı yoluyla bu halka duyduğu muhabbeti dile getiriyordu. Vefatı boyun büken bir üzgünlüğü beraberinde getirmiş olsa da bizleri bazı acı gerçeklerle yüzleştirmeli, zeytinin dalları olarak gördüğü tablonun içini dirayet ve özveri ile doldurmalıyız. Heniye'ye muhabbet ve rahmet ile...

Bir Dava Adamı Olarak Yahya Sinvar

Ayşe SÖYLEMEZ

Yahya Sinvar, 1962 yılında Gazze'de doğmuştur ve hâlihazırda Filistin tarihinin önemli figürlerinden biridir. Ailesi, 1948 Arap-İsrail Savaşı sırasında Aşkelon'dan kaçmak zorunda kalmıştır. Pek çok Filistinli gibi Sinvar da yerinden edilme ile erkenden tanışmış, mültecilik daha dünyaya gelmeden hayatının bir parçası olmuştur. Bu durum erken yaşlarda vatanını müdafaa etmek için direnişe katılmasına neden olmuştur. Gençliğinde HAMAS'ın kurucularından biri olarak öne çıkan Sinvar, özellikle işbirlikçileri hedef alan operasyonlarla tanınmıştır. Bugün yüz ölçümü yalnızca 360 km2 olan Gazze'de sahada aktif olmasına rağmen hedeflerine ulaşamayan İsrail'in dünyanın geri kalanında nokta atışı ile yaptığı operasyonlar göz önünde bulundurulduğunda Sinvar'ın bu konudaki hassasiyeti çok daha iyi anlaşılacaktır.

1988'de İsrail askerlerinin kaçırılması ve öldürülmesi ile suçlanarak dört kez müebbet hapis cezasına çarptırılan Sinvar, bu süre zarfında HAMAS içinde daha fazla güçlenerek davasına ne kadar bağlı olduğunu göstermiştir. Sinvar, 2011 yılında İsrail askeri Gilad Şalit'in serbest bırakılması karşılığında yapılan bir mahkûm takası ile serbest kalmıştır.

Serbest bırakılmasından sonra Sinvar, HAMAS'ın Gazze Şeridi liderliğine yükselmiş ve 2017'de bu görevi devralmıştır. HAMAS lideri olarak, İsrail'e karşı hem siyasi hem de askeri cephede mücadele etmiş, Filistin halkı arasında önemli bir destek kazanmıştır. İran ile yakın ilişkiler kurmuş ve özellikle askeri alanda HAMAS'ın gücünü artırmayı başarmıştır. 2021 yılında tekrar HAMAS lideri seçilmiş ve aynı yıl İsrail tarafından bir suikast girişimine maruz kalmıştır.

Sinvar, Gazze'nin yönetiminde sert ve kararlı bir lider olarak öne çıkmıştır. 2023 yılında HAMAS'ın İsrail'e karşı düzenlediği büyük çaplı mücadelenin arkasındaki ana planlayıcı olarak görülmektedir. Bu direniş ve mücadele, Sinvar'ın liderlik döneminin en önemli olaylarından biri olmuş ve hem Filistin hem de İsrail tarihine damga vurmuştur. Sinvar, İsrail'in başta ABD olmak üzere dünya çapında yürüttüğü lobicilik çalışmaları ve sahip olduğu şirketler aracılığıyla uluslararası topluma tıpkı diğer tüm Filistinliler gibi terörist olarak anlatılıp bu hususta kara propagandaya maruz kalsa da Filistin direnişinin sembol isimlerinden biri haline gelmiştir.

Sinvar'ın yaşamı, Filistin mücadelesinin bir aynasıdır. Gazze'deki mülteci kamplarındaki yaşam koşulları, İsrail'in sistematik olarak Filistinlileri yerlerinden etmesi, mallarına el konulması, akla gelmeyecek işkence yöntemleri uygulanması, keyfi olarak hapis ve tecrit cezaları verilmesi, su kaynakları ile altyapı ve üstyapının sürekli tahrip edilmesi, mukaddes toprakların işgali ve Müslümanların kendi mescitlerine sokulmaması ve daha saymakla bitiremeyeceğimiz pek çok zulüm, Sinvar'dan önce başlamış ve bugüne kadar devam etmiştir. Filistinliler için bu insanlık dışı koşullar, hayatın olağan akışı içinde sıkça karşılaşılan durumlar haline gelmiştir.

Genç yaşlarda Filistinli hareketlerde yer alan Sinvar, HAMAS'ın güvenlik kolunun kurulmasında kilit rol oynamış ve bu yapı, HAMAS'ın İsrail ile olan savaşında stratejik bir önem kazanmıştır. Filistinlilerin, Müslümanların ve vicdan sahibi her insanın gözünde Sinvar, işgal altında olan topraklarını kurtarmaya çalışan bir direniş kahramanıdır. İsrail ve destekçileri ise bu imajı yıkmak için onu dünyaya terör eylemlerinden sorumlu bir figür olarak göstermeye çalışmaktadır.

Hapiste geçirdiği yıllar Sinvar'ın hem ideolojik hem de politik olarak güçlenmesine neden olmuştur. HAMAS içerisindeki konumu, onu Gazze'deki en güçlü isimlerden biri haline getirmiştir. Sinvar, aynı zamanda HAMAS'ın askeri kanadı olan İzzeddin el-Kassam Tugayları ile de yakın ilişkiler içerisindedir. İsrail'e karşı direnişin güçlendirilmesi ve Gazze'nin savunulmasında aktif rol üstlenmiştir. 2018'de düzenlenen Gazze sınır protestolarını desteklemiş ve bu protestolar, HAMAS'ın uluslararası arenada Filistin davasını daha da görünür kılmasına olanak sağlamıştır.

Sonuç olarak, Yahya Sinvar'ın hayatı ve liderliği, Filistin mücadelesinin karmaşık yapısını anlamada kritik bir öneme sahiptir. Onun sert ve kararlı liderliği, HAMAS'ın Gazze'deki gücünü pekiştirmiştir. İsrail ile mücadelenin arkasındaki ana figürlerden biri olan Sinvar, hem askeri hem de siyasi cephede Filistin direnişinin en önemli isimlerinden biri olarak tarihe geçmiştir. Onun liderliği, Filistin tarihine derin izler bırakmış ve HAMAS'ın bölgedeki etkisini daha da artırmıştır.

Sinvar'ın hayatı özelinde HAMAS ve Filistinlilerin direniş ve mücadelesi hayata bakışımıza dair yeni ufuklar açmalıdır. Hayatları zulüm altında geçen bu insanlar her koşulda Allah'ın rızasını gözeterek ve O'ndan razı olarak, sabırla mücadeleye devam etmektedir. Adeta bir distopyada yaşayan bu insanlar, bize sağlam ve kalpleri aydınlatan bir imanla zulme karşı mücadele ederken neler yapılacağını göstermektedir. Bu iman onlara her koşulda Allah'a güvenmeyi, O'ndan başka hiç kimseden korkmamayı, Kur'an-ı Kerim'deki her bir ayete imanı, ibadetlere sıkı sıkı bağlı olmayı, bunca kötülük içinde güzel ahlakı muhafaza etmeyi, mücadeleyi, asla ümitsizliğe kapılmamayı ve çok daha fazlasını emretmektedir.

Yazıyı şu soruyla sonlandırmak istiyorum: Gazzeliler de biz de aynı dine iman ettiğimiz halde, neden bizim imanımız bunları bize yaptır(a)mıyor?

Genç yaşlarda Filistinli hareketlerde yer alan Sinvar, HAMAS'ın güvenlik kolunun kurulmasında kilit rol oynamış ve bu yapı, HAMAS'ın İsrail ile olan savaşında stratejik bir önem kazanmıştır. Filistinlilerin, Müslümanların ve vicdan sahibi her insanın gözünde Sinvar, işgal altında olan topraklarını kurtarmaya çalışan bir direniş kahramanıdır. İsrail ve destekçileri ise bu imajı yıkmak için onu dünyaya terör eylemlerinden sorumlu bir figür olarak göstermeye çalışmaktadır.

Ebû Ubeyde'nin Konuşmaları

Mustafa ÖZEL
Prof. Dr., FSMVÜ İslami İlimler Fak.

Çeşitli olaylar vesilesiyle, ilgili kurum, kuruluş ve kişilerin kamuoyunu bilgilendirmesi ve aydınlatması, hem kendileri hem de kamuoyu için oldukça faydalıdır. Yoksa kulaktan dolma bilgilerin, manipülatör amaçlı açıklamaların yanlış ve tehlikeli sonuçlar verdiği müsellemdir.

Üzerinden bir yılın geçtiği Aksâ Tufanı, son yılların en şaşırtıcı, en beklenmedik hadisesiydi bence. Siyonist devlet ve işbirlikçileri, kurdukları haber ve medya ağıyla kendilerini alt edilemez bir güç, Filistinlileri de bitmiş, tükenmiş, enerjisi yok olmuş bir millet olarak dünyaya lanse ediyorlardı. Böylelikle de dünya kamuoyunun, kendi yaptıklarına sessiz ve tepkisiz kalmasına, zaman zaman gösterilen tepkileri de önemsizleştirmeye çalışıyorlardı.

Aksâ Tufanı'yla HAMAS ve onunla birlikte hareket eden Filistinli örgütler, şimdiye kadar yapmadıkları bir şey yaptılar. Bu da dünyanın, onları ve eylemlerini daha iyi bilmesini ve anlamasını sağladı. Sözünü etmeye çalıştığım şey, eylemi başlatan ve sürdürenlerin basın yayını, özellikle sosyal medyayı çok iyi kullanmalarıydı. Başta Cezîre olmak üzere televizyon kanalları ve sosyal medya platformları, Aksâ Tufanı'nın doğru anlaşılmasında büyük rol oynadı.

Bu bağlamda en başta zikredilmesi gereken husus, HAMAS'ın askeri kanadı İzzeddin Kassâm Tugayları'nın askeri sözcüsü Ebû Ubeyde'nin yaptığı açıklamalardır. Ebû Ubeyde'nin Aksâ Tufanı'nın ilk günlerinde yapmaya başladığı açıklamalar, dünya kamuoyunun ilgiyle beklediği açıklamalar oldu. Bilindik görüntüsüyle, kamera karşısına geçen komutan, mensubiyetini gösteren askeri kıyafetiyle; tok sesiyle, kendinden emin, karşısında kendisini dinleyenlere güven veren, ikna gücü yüksek bir profille konuşmalarını gerçekleştiriyor. Konuşmalar, genellikle 10-15 dakika uzunluğunda oluyor.

Bu yazı için komutanın bütün konuşmalarını toplamaya çalıştık. Bulabildiklerimizin tarihleri şöyle: 9 Ekim 2023, 16 Ekim 2023, 28 Ekim 2023, 8 Kasım 2023, 13 Kasım 2023, 23 Kasım 2023, 10 Aralık 2023, 21 Aralık 2023, 28 Aralık 2023, 14 Ocak 2024, 16 Şubat 2024, 8 Mart 2024, 23 Nisan 2024, 17 Mayıs 2024, 7 Temmuz 2024. Bunlardan üçünü yazı içinde ele alacağız: yayınlandıkları tarih itibariyle bir baştan, bir ortadan, bir de sondan.

Ebû Ubeyde'nin konuşmaları, Aksâ Tufanı'nın ilk aylarında düzenli olarak yayınlanmaktaydı. Daha sonraki aylarda bu bilgilendirme konuşmaları, uzun aralıklarla verilmeye başlandı. Bunun sebebi, muhtemelen komutanın şahsi durumuydu.

Bu konuşmaların önemli bir özelliği, bir tefsir niteliğini haiz olmasıdır. Bu konuşmalar, bir açıdan tefsir dersi olarak da değerlendirilebilir. Çeşitli surelerden cihadla ilgili ayetlerin seçildiği konuşmaların, bir yandan başta Gazze halkı olmak üzere Filistinlileri takdir eden, onlara teşekkür eden bir vurguya, öte yandan Arap dünyasına, İslam âlemine ve bütün dünyaya bir çağrıya sahip olduğu görülür.

Konuşma 1

Önce arka plana, fona bakalım. Komutanın sağında operasyonun adını ve bunu kimin yaptığını görüyoruz: *Tûfânü'l-Aksâ* (Aksâ Tufanı) ve *el-İ'lâmü'l-Askerî* (Askeri Enformasyon Birimi). Solda ise, üst tarafta bir ayet, ayetin altında ise konuşmanın yapıldığı tarih. İlk konuşma 16 Ekim 2023 tarihlidir, ayet olarak ise Bakara suresinin 214. ayetinin "Bilin ki Allah'ın yardımı kesinlikle yakındır." mealindeki son kısmı yer almaktadır.

Ebû Ubeyde'nin bu konuşmasında verdiği bilgiler şunlardır: Esir sayısı 200-250 arasında veya bundan biraz fazla. Bunların 200 tanesi, Kassâm Tugayları'nın elinde, diğerleri diğer gruplarda. Esirlere, dinimizin bizden istediği şekilde davranıyoruz. Yediklerimizden yiyorlar, içtiklerimizden içiyorlar, halkımızın evlatlarının birçoğunun yaşadığı şartlarda yaşıyorlar. Siyonist güçlerin yaptığı bombalamalarda, elimizdeki esirlerden de ölen oluyor. Elimizde muhtelif milletlere mensup esirler de var. Onlar bizim misafirlerimiz. Siyonist orduda yer alan her asker bizim için bir düşmandır, bizim için hangi devletin vatandaşı olduğunun bir ehemmiyeti yok.

Konuşma, Âl-i İmrân suresinin 126. ayetinin ikinci kısmıyla sona ermektedir: "Zafer ancak Azîz (her şeye gücü yeten) ve Hakîm (hüküm ve hikmet sahibi) olan Allah'ın katındandır."

Komutanın son sözleri ise, bundan sonra her konuşmanın sonunda yer alacak olan şu kelimelerdir: "Bu bir cihaddır; sonu ya galibiyet ya şehadettir."

Konuşma 2

Ebû Ubeyde 16 Şubat 2024 tarihli konuşmasına Kasas suresinin 5. ve 6. ayetlerini okuyarak başlamaktadır. Ayetlerin mealleri şöyledir: "Biz ise, istiyorduk ki yeryüzünde ezilmekte olanlara lütufta bulunalım, onları önderler yapalım ve onları varisler kılalım. Yeryüzünde onları güç sahibi kılalım ve onların eliyle

Aksâ Tufanı'yla HAMAS ve onunla birlikte hareket eden Filistinli örgütler, şimdiye kadar yapmadıkları bir şey yaptılar. Bu da dünyanın, onları ve eylemlerini daha iyi bilmesini ve anlamasını sağladı. Sözünü etmeye çalıştığım şey, eylemi başlatan ve sürdürenlerin basın yayını, özellikle sosyal medyayı çok iyi kullanmalarıydı. Başta Cezîre olmak üzere televizyon kanalları ve sosyal medya platformları, Aksâ Tufanı'nın doğru anlaşılmasında büyük rol oynadı.

Ebû Ubeyde, mücahidlerin düşmanın hiç beklemediği yerlerden çıkıp siyonistleri hezimete uğrattıklarını ifade etmektedir. Ona göre mücadele, Filistin topraklarını en son siyonist asker terk edinceye kadar devam edecektir. Esirlerin serbest bırakılması için her türlü yolu denediklerini söyleyen komutan, siyonistlerin esirleri kurtarmak için gerçekleştirdikleri operasyonlarda birçok esirin ölmesine yol açtıklarının altını çizmektedir.

Firavun'a, Haman'a ve ordularına, sakındıkları şeyleri gösterelim." Fonda ise Hacc suresinin 40. ayet-i kerimesinden kısa bir cümle yer almaktadır: "Şüphesiz ki Allah, kendi (dini)ne yardım edene, mutlaka yardım eder." Komutan, sözlerinin başında, o günün Aksâ Tufanı'nın 133. günü olduğunu hatırlatmaktadır. Kassam Tugayları mensuplarının sıfır noktasından yaptıkları operasyonların düşmana ağır kayıplar verdirdiğine dikkat çeken Ebû Ubeyde, mücahidlerin düşmanın hiç beklemediği yerlerden çıkıp siyonistleri hezimete uğrattıklarını ifade etmektedir. Ona göre mücadele, Filistin topraklarını en son siyonist asker terk edinceye kadar devam edecektir. Esirlerin serbest bırakılması için her türlü yolu denediklerini söyleyen komutan, siyonistlerin esirleri kurtarmak için gerçekleştirdikleri operasyonlarda birçok esirin ölmesine yol açtıklarının altını çizmektedir. Konuşma, Yusuf suresinin 21. ayetinin son kısmıyla nihayete ermektedir: "Allah, istediğini mutlaka yapar (hiç kimse O'nu bir şey yapmaktan alı koyamaz). Fakat insanların çoğu bunu bilmez."

Bu konuşmanın en kayda değer yönü, Ebû Ubeyde'nin görüntüsünün bulunmayıp sadece ses kaydının yer almasıdır. Bu da akla komutanın yaralı olduğu, sadece ses kaydıyla insanlara hitap edebildiği ihtimalini getirmektedir. En tepedeki yönetici ve komutanın şehid olduğu bu vasatta, bu ihtimal gayet makuldür. Yani komutan girdiği bir çatışmada veya bulunduğu yerin bombalanması neticesinde yaralanmış ve ancak ses kaydı yapma imkânı bulabilmiştir.

Konuşma 3

Son olarak komutanın 17 Mayıs 2024 tarihli konuşmasına bakmak istiyoruz. Ekranda Âl-i İmrân suresinin 111. ayet-i kerimesinin son kısmı yer almaktadır. Ancak Ebû Ubeyde konuşmasında, sonraki ayeti de okumaktadır. Fonda yer alan ayetin meali şöyledir: "Eğer sizinle savaşırlarsa, arkalarına dönüp kaçarlar. Sonra onlara bir yardım da edilmez." Komutan bu konuşmasında sadece Gazze, Batı Şeria ve Kudüs'e değil, Lübnan'a, Yemen'e ve Irak'a da seslenmektedir. Bu, büyük bir ihtimalle Gazze'de başlayan Aksâ Tufanı'nın adı geçen ülkelerde bulduğu yankı sebebiyledir. Bu konuşmanın yapıldığı günlerde Aksâ Tufanı, otuz ikinci haftasındadır. Efsanevi bir direniş gösteren Gazze halkını takdirle, övgüyle anan komutan onları, Âl-i İmrân suresinin 146. ayetiyle anmaktadır: "Onlar, Allah

yolunda başlarına gelenlerden dolayı ne ümitsizliğe düştüler, ne zaaf gösterdiler, ne de boyun eğdiler. Allah sabredenleri sever." Siyonist ordunun başarısızlıklarını örtmeye çalıştığını ifade eden komutan, onların dini ve insani hiçbir kaide ve kural tanımadıklarının altını çizmektedir. Kara savaşlarında başlatılan yeni saldırılarda siyonistlerin istediklerini elde edemediklerine işaret eden Ebû Ubeyde, Kassâm mücahidlerinin işgalcilerin yüz civarında askeri aracını kullanılamaz hale getirdiğini belirtmektedir. Konuşmasının ortasına doğru bu kez Enfâl suresinin 17. ayetinin ilk kısmını zikretmektedir: "Onları siz öldürmediniz. Fakat Allah öldürdü onları. Attığın zaman da sen atmadın. Fakat Allah attı." Amerika'nın siyonistlere yaptığı olağanüstü askeri yardım ve desteği hatırlattıktan sonra aynı surenin 36. ayetinin son kısmına yer vermektedir bu kez: "harcayacaklar da. Sonra bu onlar için yürek acısı olacak, sonra yenilecekler. İnkâr edenler cehenneme sürüleceklerdir." Konuşmadan, Aksâ Tufanı'nın 224. gününde olduğunu öğreniyoruz. Ebû Ubeyde, bu konuşmasında bir kez daha Lübnan, Yemen ve Irak'ta direnişe destek verenlere teşekkür etmekte, onları selamlamaktadır. Ardından Filistin halkının yanında yer alan bütün insanlara; Amerika'da, Avrupa'da, Asya'da özgürlük yanlısı bütün insanlara ve halklara teşekkürlerini iletmektedir. Zaferin kesinlikle kendilerinin olacağını söyleyen komutan, sözlerini Saffât suresinin şu ayetleriyle (171-173) bağlamaktadır: "Şu kesindir ki, Biz resul olarak gönderdiğimiz kullarımıza şöyle söz verdik: Onlar yardımımıza nail olacaklar ve Bizim ordumuz var ya mutlaka o galip gelecektir."

*

Konuşma metinleri, iyi hazırlanmış metinlerdir. Hatta edebi yönünün baskın olduğunu dahi söyleyebiliriz. Cihad muhtevalı olması hasebiyle heyecan, enerji, motive edici yönü oldukça belirgindir. Gazzelilerden ve Filistinlilerden söz edilirken gayet saygın, siyonistlerden, işgalcilerden, destekçilerinden bahsedilirken gayet sert kelimeler sert tonlamalarla ifade edilmektedir. Bilindiği gibi sünnete uygun bir konuşma besmele, hamdele ve salvele ile başlar. Bunlarda Allah ve peygamberinden bahsedilirken cihadla, şehadetle alakalı kelime ve sıfatların tercih edildiği oldukça belirgindir. İlk konuşmalarda Ebû Ubeyde'nin sağ elini, hassaten işaret parmağını çeşitli şekillerde kullanması, konuşmasına ayrı bir anlam ve etki katmaktadır.

İleride bugünleri, Aksâ Tufanı'nı yazacak olanlar, Ebû Ubeyde'ye ve yaptığı bu konuşmalara ayrı bir sayfa açacaklardır. Yukarıda kısaca işaret ettiğimiz gibi bu konuşmalar askeri, siyasi, edebi, dini açıdan üzerinde durulmayı hak etmektedir. Modern zamanlarda bir direniş ve cihad hareketinin halkla ve dünyayla iletişimi açısından da ehemmiyet arz eden komutan Ebû Ubeyde'nin bu açıklamaları, emperyalist güçlere ve devletlere karşı mücadele eden, hakkını ve halkını savunan teşkilatlar için de bir ilham kaynağı olma potansiyeline sahiptir.

Yazımızı, Ebû Ubeyde'nin her konuşmasını bitirdiği, o etkileyici ve vurucu kelimelerle bitirelim: "Bu bir cihaddır; sonu ya galibiyet ya şehadettir."

Konuşma metinleri, iyi hazırlanmış metinlerdir. Hatta edebi yönünün baskın olduğunu dahi söyleyebiliriz. Cihad muhtevalı olması hasebiyle heyecan, enerji, motive edici yönü oldukça belirgindir. Gazzelilerden ve Filistinlilerden söz edilirken gayet saygın, siyonistlerden, işgalcilerden, destekçilerinden bahsedilirken gayet sert kelimeler sert tonlamalarla ifade edilmektedir.

Reşid Rıza'nın Filistinlilerin Toprak Satması Hakkındaki Fetvasına Dair

Mülayim Sadık KUL

İnsicam'ın, bu sayısını Gazze olarak belirlemesi geç kalmış bile olsa yine de takdire şayan bir adım. Bu adıma küçük bir katkıda bulunmam istenildiğinde bunu cana minnet bildim. Zira dertli ve duyarlı tüm Müslümanlar gibi bu satırların yazarı da bazı maddeleri boykot etmenin yeterli olmayıp bunun ötesinde bir şeyler yapılması gerektiğinin farkındaydı.

Yaklaşık on bir ay sonrasında hayat hala devam ediyor ve Gazze büyük ölçüde kaderine terk edilmekten kurtulamıyordu. Maddi gücü elinde bulunduran müstekbirler, her türlü desteği vermekten çekinmeyerek bu zulme açıktan ortak olabiliyorlardı. İslam coğrafyasında yönetimi ellerinde bulunduranlar ise "her zaman olduğu gibi" sadece kınamaktan öte bir şey yapmayarak meydanı zalimlere terk etmiş gibiydiler.

Avrupa Birliği ve Birleşmiş Milletler'de alınan bazı kararlar ise bir haber olarak zikredilmenin ötesinde bir anlam ifade etmiyordu. Batılı ülkeler anayasalarının ilk maddelerinde koruduklarını ilan ettikleri; insan hak ve hürriyetlerini ayaklar altına alma pahasına bu zulme ortak olurken vicdan sahibi halklar tüm engellemelere rağmen sessiz kalmamayı tercih ettiler. Amerika başta olmak üzere pek çok Batı ülkesinde, özellikle de üniversite öğrencileri, zulme karşı seslerini tüm dünya müstekbirlerine karşı yükselttiler. İsrail'i korumayı kendi varlık sebebi olarak gören Almanya'da bile öğrenciler ve duyarlı halk kitleleri tüm engellemelere ve zor şartlara rağmen, Gazzelilerin yanında olduklarını tüm dünyaya ilan ettiler. Bütün bu gösterilere ve Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Antonio Guterres gibi insanların resmî açıklamalarına rağmen, hiçbir hukuk tanımayan bu savaş hala devam ediyordu.

Savaş karşıtı protestoya katılan öğrencilerin, kahir ekseriyetinin Müslüman olmaması ise dikkat çekiciydi. Bu insanlar her türlü algı operasyonu ve resmi baskılara rağmen haklının ve mazlumun yanında yer

almayı tercih ettiler. Dolayısıyla bu hadise zulmün büyüklüğüne karşı dünya ölçeğinde bir dayanışma ve uyanışın fitilini ateşlemiş oldu. Sosyal medya üzerinde müşahede ettiğimiz birçok ihtida vakası, Gazzeli kardeşlerimizin şanlı direnişinin görünen diğer bir meyvesidir.

Cevabı verilemeyen soru şuydu: Düşmanlarının her türlü istihbari, teknik ve askeri üstünlüğüne rağmen nasıl oluyordu da her taraftan kuşatılmış küçük bir topluluk, bir türlü yenilemiyordu? Aslında bu soruyu cevaplamak Kur'an'ı yakinen tanıyanlar açısından çok zor olmasa gerek. Zira Kur'an'ın açıkça beyan ettiği üzere, Allah birçok savaşta inananları kendilerinden çok daha güçlü olan zalimlere karşı galip kılmıştır.

Kur'an'da anlatılan konuyla ilgili kıssalardan biri, Calut ve Talut arasında geçen mücadele hakkındadır. Talut'un askerleri, yola çıktıklarında imtihan olunacakları bir nehirden geçecekleri ve bir yudum dışında su içmemeleri gerektiği konusunda uyarılmışlardı. Bu uyarıya aykırı davrananların orduyla beraber yola devam edemeyecekleri haber verilmişti. Kur'an'ın kendi ifadesiyle yasağa rağmen bu nehirden içenler "Calut'a ve askerlerine karşı koyacak gücümüz yoktur." diyerek Allah yolunda düşmana karşı savaşmaktan kaçtılar. Allah'a kavuşacaklarının bilincinde olanlar ise, "Nice az topluluklar Allah'ın izniyle büyük kalabalıklara üstün gelmiştir; şüphe yok ki Allah sabredenlerle beraberdir." diyerek yollarına devam ettiler. Allah, sayıları oldukça azalmış olan bu mücahitleri Calut ve ordusuna karşı muzaffer kılmıştır. Hz. Davud'un Calut'u öldürdüğü bu savaşta Allah kendi taraftarlarını açıktan desteklemiştir. (Bk. Bakara, 249-251)

Kısacası Allah'ın kullarına nasıl yardım ettiği Kur'an'da birçok misalle teyit edilmiştir. Bu kıssalarda da görüldüğü gibi, hiç kimse Gazzeli bir avuç inanmış adamın böyle bir direnişe güç yetirebileceğini hesaba katmamıştı.

Maalesef Müslümanların da içinde bulunduğu tüm insanlık, canlı yayında dünya tarihinin gelmiş geçmiş en acımasız ve ölçüsüz katliamına sessiz ve seyirci kalırken, bir avuç insan eşsiz bir destanı kanlarıyla yazmaya devam etmektedirler. Oysa Gazze'nin tamamı ateş altındadır ve direnişçiler, iman ve onurları dışında bugüne kadar sahip oldukları her şeyi kaybetmiş durumdadırlar. Onların sitemleri, kendilerini terk eden dünya Müslümanlarına! Gazzeli direnişçilerin her biri çocuk ve yaşlısıyla; kadın ve erkeğiyle başları dik birer iman abidesi. Mehmet Akif yaşasaydı, Çanakkale'den sonra bir destan da Gazze ve Gazzeliler için yazardı. Onların kanlarıyla yazdıkları bu destanı, Bedr'in Arslanlarıyla karşılaştırarak Peygamberin ağûşuna havale ederdi.

Elinizdeki yazıda, bu zulmün ve insanlık dramının tarihî boyutlarını ortaya koymak adına, neredeyse bundan bir asır önce Filistin hakkında verilmiş bir fetvayı gündeme getirmek istiyorum. Fetvayı veren, meşhur el-Menâr dergisinin sahibi olan Reşid Rıza'dır. (18 Ekim 1865- 23 Ağustos 1935) Fetva 1933 yılında bu dergide yayınlanmış. (*Mecelletü'l-Menâr*, c. 4, sayı. 33, sayfa. 275)[1] Mezkûr fetva, bir yandan Müslümanların Filistin meselesindeki sorumluluklarının boyutlarını belirlerken, diğer yandan Türkiye'de ve dünyada farklı değerlendirmelere muhatap olan Reşid Rıza hakkındaki araştırmalar açısından önemli bir belge niteliğindedir. Bu sebeple sadece anlaşılır kılabilme adına yaptığım, birkaç küçük tasarruf dışında, fetvanın tercümesini dikkatlerinize arz ediyorum:

"Bismillahirrahmanirrahim

Allah'ım! Bana senin ledün hazinenden ilim, muhakeme gücü ve anlayış ver.

Meseleye gelirsek: İngilizlerin, Yahudilerin ve siyonistlerin Filistin topraklarında yaptıkları hakkında İslam'ın hükmü, kendisiyle

savaş halinde olunan (Ehli Harp) bir topluluk hakkındaki hüküm gibidir. Zira Müslümanlarla savaş halinde olan bu topluluk, İslam diyarı olan (Daru'l-İslam) bir memlekete saldıran, orayı güç kullanarak istila eden ve zorbalıkla yönetimi ele geçiren, yerli halkın hem yönetim hem de toprak üzerindeki mülkiyet hakkını sistematik hilelerle gasp etmeye başlayan bir topluluktur.

Toprağı gasp etme konusunda herhangi bir şekilde *resmî* (toprak satma) veya *gayrî resmi* (teşvik) bir surette destek veren ve yardımcı olanların hükmüne gelince; bunlar hakkındaki hüküm Allah'a, Rasûlü'ne ve bütün Müslümanlara hainlik eden düşmanların hükmü gibidir. Bunlar, yönetim ve mülkiyet konusunda kendi düşmanıyla işbirliği yapan kimseler gibidirler. (Bu şekilde düşmana dolaylı olarak) Yardım edenler ile bizzat malı ve canıyla Müslümanlara karşı savaşanlar arasında hiçbir fark yoktur. Yahudilere ve siyonistlere toprağını satan kimselerin veya Yahudiler adına Müslümanlardan topraklarını satın almaya aracılık yapan simsarların, aynı zamanda kendi ülkelerini ateş ve kılıç zoruyla işgale gelenlere yataklık yapan işbirlikçi kimselerin durumu şöyledir: Allah için kınayanın kınamasından ve zalimin zulmünden korkmayarak açıkça söylüyorum ki, bir İslam diyarının yabancılar tarafından bu şekilde ele geçirilmesi, asrımızdaki *ister dinî, ister siyasi; adı ne olursa olsun* her türlü savaş yoluyla bir yeri istila etme çeşitlerinden en şerlisidir. Zira bu istila, toprak sahiplerinin yönetim ve mülkiyet haklarının kendi ellerinden gasp edilmesi ve o insanların vatanlarından tard edilmesi demektir. Açıkça biliniyor ki, toprağın mülkiyeti elimizde kalırsa yönetimin yeniden elde edilmesi imkân dâhilindedir. Aksi takdirde her ikisi birlikte kaybedilmiş demektir.

Özetle; Filistin'in kaybedilmesi aynı zamanda buraya komşu olan ülkeler için de büyük bir tehlikedir. Filistin halkı, komşuları ve burada olup bitenlerin farkında olanlar kesin olarak biliyorlar ki, Yahudiler kesinlikle burada İsrail etnik kökenine (dinine) dayalı bir devlet kurmak kararındadırlar; (diğer bir ifadeyle) para gücü ile Hz. Süleyman'ın hükümranlığını yeniden diriltmek istemektedirler. Zira Yahudiler, İngiliz devletinin savaş gücü yanında dünyanın ekonomik gücünü de ellerinde bulundurmaktadırlar. Bu tehlike sadece Ürdün'ün doğusu, Irak, Hicaz ve Suriyeyle sınırlı olmayıp, Sina çölünden Mısır'a kadar olan bütün bölgeyi etkileyecek kadar büyüktür.

Sözün özü; İngiliz siyonizmi bütün Asya ülkelerindeki Arap milletleri için hem dinleri hem de dünyaları bakımından tehlikelidir. Bundan dolayı, bir Arap'ın veya Allah'a, Kitaba ve peygamberlerin sonuncusu olan Hz. Muhammed'e iman eden bir Müslümanın, vatanına ve milletine hıyaneti dışında, böyle bir durumda bunlara yardım etmesi düşünülemez.

Hatta bu istilaya engel olmak için elindeki bütün imkânları seferber etmesi her Müslümana farzdır. Bu farziyet (kişilerin ve ülkelerin) yakınlık derecesine göre daha da kesinlik kazanır. Bu karşı koyma yollarından en basiti, pasif direniştir. En kolayı ise Yahudilere vatan toprağını satmaktan imtina etmektir. Çünkü bu yollar, onların bizim toprağımızı ve mülkümüzü elimizden almaları durumunda yapmamız gerekli olan mali ve bedeni sorumluluklarımızın en azıdır.

Zira şeriatta kesin olan hüküm, eğer düşman bunları (hakimiyet ve mülkiyeti) ele geçirmiş olsa, geri almak için bütün Müslümanların mal ve canlarını sarf etmeleri farzdır. Mademki öyledir; bu durumda, onlardan menfaat temin ettiğimiz takdirde bu alışveriş onların vatanımızı ve toprağımızı elimizden almasını kolaylaştıracaksa, buna Şeriatın cevaz vermesi düşünülebilir mi? Çünkü burayı yeniden almak için bu elde edilen kazancın kat be kat fazlasının sarf edilmesi farz ise böyle bir şeyin caiz olmadığı yakinen ortaya çıkar. Bu durumdan çıkış ancak bütün Arap milletinin (Müslümanların) gücünü ve kuvvetini modern metotlarla bir araya getirip ümmetin birliğini sağlaması sonucunda gerçekleşebilir. Bunun hakikatte gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ise oldukça şüphelidir. Zira hayat damarları ve İslam diyarının kalbi düşman elindeyken bu nasıl gerçekleşecek?

Filistin'de veya Ürdün'ün doğusunda Yahudilere toprak satan kimse sadece Filistin'e değil tüm Arap ümmetine (Müslümanlara) karşı bir cinayet işlemiş olur.

Ailesinin maişetini temin etme ihtiyacı ve fakirlik hiç kimse için mazeret olamaz. Zira Şeriatın zaruret halinde haram olan şeylere bile izin verdiği biliniyor. Mesela Şeriat, zaruret halinde domuz eti, kan ve ölü etinin yenilmesine; açlıktan ölmekten korunabilmek için, (sonradan ödenmek üzere) ihtiyacı gide-

rebilecek kadar ekmeği çalmasına izin verir. Böyle bir Şeriat, bir Müslümana ailesinin geçim derdi yüzünden beldesini satarak milletine ve vatanına ihanet etmesi için asla cevaz vermez. Bu durum zaruret derecesine ulaşsa bile hüküm aynıdır. Farz edelim ki zaruret durumu kişiyi ailesini geçindirebilmek için vatan toprağını düşmana satma veya başka bir ihanet şekline mecbur bıraksa, kişiyi zaruret durumuna düşüren bu sıkıntı halini bir ekmekle gidermek mümkün olabilir. Olmasa dahi, bunun başka bir yolu mutlaka vardır. (Bundan dolayı, vatan toprağını düşmana satmanın hiçbir geçerli mazereti olamaz.)

İnanıyorum ki, topraklarını satanlar bu yaptıklarının Allah'a, Rasûlü'ne, dinlerine ve ümmete karşı toptan bir ihanet olduğunun farkında değiller. Oysaki İslam topraklarını düşmanlara mülk olarak satma ve ümmeti zelil kılmanın, düşmanla savaştayken ihanetten daha büyük bir tehlike olduğu ortadadır. "Ey iman edenler! Allah ve Rasûlü'ne karşı hainlik etmeyin; size bırakılan emanetlere de bile bile hıyanet etmeyin! Mal ve çocuklarınızın sizin için birer imtihan olduğunu ve büyük mükâfatın Allah katında bulunduğunu bilin!" (Enfal, 27-28)

Muhammed Imâra, kitabında Reşid Rıza'nın siyonizm hakkındaki görüşlerine de genişçe yer vermiş. Kendisi, bu konuda Araplar arasında hâkim olan büyük *Arap gafletinden* (belki de hıyanet demek daha doğru olur!) bahsederek İslam coğrafyalarında yaşayan Yahudilerin, bu *gafleti* fırsat bilerek, Osmanlı başta olmak üzere; Mısır, Irak, Cezayir, Libya ve Fas'ta siyonist hareketi nasıl desteklediklerini örnek ve rakamlarla ortaya koyuyor.

Reşid Rıza'nın henüz çok erken sayılacak bir dönemde siyonizm tehlikesine dikkat çektiğini görüyoruz. O, Osmanlı hakimiyetinde olan Kudüs'ün siyonist hareketin odağında olduğuna; Kudüs ve çevresini ele geçirerek müstakil bir İsrail devleti kurma planlarına 1910'da yayınladığı bir makalesinde işaret ederek hem yetkilileri hem de Filistin halkını uyarıyor. Daha sonra yayınladığı birçok makalede de yine siyonist tehlikeye işaret ederek siyonistlerin anlayışları ve planları hakkında bilgiler veriyor. Özellikle masonların ve Batılı Hıristiyan devletlerin siyonistlerin kontrolünde ve hizmetinde olduğunu belirterek, Osmanlı hilafetinin yıkılışındaki ve onun yerine kurulan yeni Türkiye'nin İslam dinine ve tarihine mesafeli durmasındaki siyonist etkiye dikkat çekiyor.[2]

M. İmâra'nın da işaret ettiği gibi, Reşid Rıza bu fetvasında sadece dinî değil; aynı zamanda siyasî olarak da İslami duruşun sabitelerini (prensiplerini) dile getiriyor. Fert ve toplum olarak Müslümanların siyonist tehlike karşısındaki sorumluluklarına işaret ederek, Kudüs ve Filistin söz konusu olduğunda alınması gereken tedbirleri ve mükellefiyetleri net olarak tespit ediyor.

İslam diyarının hayat damarlarının kalbi olan Kudüs, düşman elindeyken hiçbir Müslüman ve vatanının hür olamayacağı gerçeği bu Fetvanın diğer önemli tespitlerinden biridir. Geçen bir asırlık tarihin bunu teyit etmesi, Reşid Rıza'nın basiret ve ferasetinin açık delilidir.

Reşid Rıza'nın, Filistinli Arap Gençler Kongresi Başkanı Muhammed Yakup'un sorusuna binaen verdiği 1933 tarihli Fetvanın güncelliğinden bir şey kaybetmediğini görüyoruz.

Reşid Rıza, fetvasında sorulan soruya sadece "caizdir" ya da "caiz değildir" şeklinde kısa bir cevap vermek yerine, konunun neredeyse tüm yönlerine bir manifesto formatında işaret ediyor. Böyle bir satışın hiçbir şekilde caiz olmayışının sebeplerini tek tek açıklayarak Müslümanların Kudüs ve Filistin meselesine nasıl yaklaşmaları gerektiğini net bir dille ifade ediyor. Meselenin zannedildiği gibi sadece Kudüs ve Filistin'le ilgili bir mesele olmadığını, hem coğrafi hem de îtikadi açıdan tüm Müslümanları ilgilendiren bir mesele olduğunu delilleriyle ortaya koyuyor. Kendisinin bunu yaparken herkesin anlayabileceği sade bir dili tercih etmesi de yine ümmet ve Filistin konusundaki hassasiyetinin diğer bir göstergesi olarak anlaşılabilir.

Reşid Rıza başta olmak üzere, Allah'a ezelde verdikleri söze sadık kalarak İslam ve Filistin davasına hizmet etmiş tüm şehitlerimizi hatırlayarak bu Fetvanın bugün inanan genç nesillere yol göstermesini Rabbimden niyaz ediyorum! Zalimlerden başka hiç kimseye düşmanlık yoktur!

[1] Bu yazıda tercümesi verilen fetva şu kaynakta yer almaktadır: Muhammed Imâra, *eş-Şeyh Reşîd Rızâ, ve'l-almâniyah ve's-sahyûniyyah ve't-tâifiyyah,* dâru's-selâm, Kâhira 2011, s. 65-69. Bu kitapta Reşid Rıza'nın üç temel konu hakkındaki görüşlerine yer verilmektedir. Bu konular sırasıyla şunlardır: Lâiklik, siyonizm ve azınlık olarak Kıptîler.

[2] Bu konuda daha fazla bilgi için bk. Muhammed Imâra, eş-Şeyh Reşîd Rızâ, s. 57-60

Küresel Barbarlık Düzenini İfşa Eden Gazze

Rıdvan KAYA
Özgür Düşünce ve Eğitim Hakları Derneği (Özgür-Der) Genel Başkanı

Hatırlanacaktır 2001'de 11 Eylül hadisesi üzerine dönemin ABD Başkanı Bush, kameraların karşısına geçip "Neden bizden nefret ediyorlar, anlamıyorum?" diyordu. Bu sözleriyle on yıllardır Müslümanlara yaşattıkları dehşeti görmezden geliyordu.

İşte sadece Müslümanların değil, yeryüzünde vicdan ve adalet duygusu taşıyan her bir insanın küresel egemen güçlerden en derin biçimde nefret etmesini gerektiren yeni bir tablo var karşımızda. Gazze'de sistematik soykırım icra ettiği bir esnada Netanyahu adlı katile destek veren, yaşananlardan ötürü; dün işgal, bugünse katliam mağduru Filistin halkını sorumlu tutan, son derece zor şartlarda işgale direnenleri suçlayan bu canavarlardan nefret etmemek mümkün mü?

Küresel Barbarlık Düzeni

Gazze hadisesinin açığa çıkardığı, netleştirdiği pek çok gerçekten söz etmek mümkün ama bunlar arasında belki en dikkat çeken husus: Batı'nın vahşi özünün bir kere daha görülmesi olmuştur. Gazze, bize küfrün ve zulmün ne kadar büyük bir karanlık olduğunu olanca açıklığıyla göstermiştir. Hakikati yok sayan, inkâr eden; Firavunlaşan zihniyetin hiçbir insani, ahlaki ilke ile kendisini bağlı hissetmediğini ve canavarlıkta, vahşette sınır tanımadığını ispat etmiştir.

Aylardır canlı yayınlarda bir şehir, içindeki tüm canlılarla birlikte vahşice yakılıp yıkılıyor. İnsanlar açlığa, susuzluğa mahkûm ediliyor. Çocuklar katlediliyor, hastaneler bombalanıyor. Daha bir sürü canice eylem sistematik biçimde icra ediliyor. Ama dünyanın güçlü devletleri, kuruluşları, nüfuz sahibi çevreleri tüm bu vahşeti icra eden; zalimleri, azgınları değil, onların kurbanlarını, mazlumları suçluyorlar.

İşgal edilmiş topraklarında bir halk taammüden imha edilirken dünyanın egemenleri tüm bu vahşeti "İsrail'in kendini koruma hakkı" kavramıyla meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Filistin halkının var olma

hakkını yok sayanlar, "İsrail'in kendini savunma hakkı" adı altında Siyonist vahşete suç ortaklığı yapıyorlar.

Gelişmeler bir kere daha tüm dünyaya İsrail'in, İsrail'den ibaret olmadığını en net biçimde göstermiş, Ortadoğu'da yaşanan şeyin Filistin halkı ile İsrail arasında bir çatışma olmayıp Müslümanlar ile ABD merkezli sömürgeci koalisyon arasında topyekûn bir savaş olduğu hakikatini bir kere daha haykırmıştır. Net olarak anlaşılması gereken gerçek şudur ki İsrail bazılarının zannettiği gibi birkaç milyonluk Yahudi devleti değildir; ABD'dir, AB'dir, küresel barbarlık düzenidir.

Aksa Tufanı karşısında uğradıkları hezimeti örtmek ve öfkelerini bastırmak için 7 Ekim'den bu yana Siyonist çete binlerce çocuğu katletti. Binlercesinin kolunu, bacağını koparttı; gözünü kör etti. Küçücük bir alana binlerce ton bomba yağdırarak okul, hastane, mescit, kilise ayırmaksızın her yeri vurdu. Doktorları, gazetecileri, BM çalışanlarını, ambulansları hedef aldı. İnsanları tehcire zorladı. Açlığa, susuzluğa mahkûm etti. Ve tüm bu eylemler çok saygın, gayet ileri, insan hakları hususunda alabildiğine hassas, Batılı devletler nezdinde hep Siyonist çetenin "kendini savunma hakkının" tezahürleri olarak algılandı. Ne kadar ilginç değil mi?

Batılı devletler açıkça, doğrudan ve taammüden Siyonist çetenin katliam suçuna ortaklık yaptılar. Siyonist katliam şebekesine verilen bu destek ve açılan sınırsız kredi; Batı'nın ne olduğunu, neyi temsil ettiğini bir kere daha gösterdi. Bunca ilerleme, insan hakları, gelişmişlik, hukuk, özgürlük vb. söylemlere karşın Müslümanlar söz konusu olduğunda hiçbir insani, vicdani ölçü tanımadıklarını bir kere daha ilan etmiş oldular.

Anlaşılan o ki sömürgecilik döneminde yaptıkları zulümlerden, kendilerinden görmedikleri insanlara parya muamelesi yapmaya, Haçlı seferlerinden Kızılderili katliamına, zencilere yönelik ırkçılıktan bugüne çok fazla şey değişmemiş! Hele ki Müslümanlara yönelik düşmanlık ve nefret hisleri her daim zalimleşme, canavarlaşma potansiyelini fazlasıyla beslemekte.

Batı, eylemlerde Filistin bayrağı taşınmasını, "Nehirden Denize Özgür Filistin" sloganı atılmasını, Gazze halkıyla dayanışma yürüyüşlerini yasaklayan ama hukuku, adaleti bir kenara koyalım, sivillerin acımasızca katledildiği bir ortamda ateşkes çağrısı bile yapmaya yanaşmayan illetli bir medeniyet olduğunu ispatlamıştır. Her ne kadar bu manzara insani değerler adına son derece düşündürücü ve utandırıcı olsa da hakikatin anlaşılması açısından gayet hayırlı olmuştur.

Bugün İsrailli birkaç esirin özgürlüğü için adeta dünyayı ateşe vermeye hazır olanlar, 2 milyondan fazla Gazzelinin yıllardır ağır bir esaret altında yaşamasını sorun olarak görmediler. Bugün de vahşice üzerlerine bomba yağdırılmasını umursamıyorlar. Bu sefil yaklaşım tarzı Filistin halkının bu zulmü hak edecek ne suç işlediğini, Hamas'ın neden terörist görüldüğünü asla sorgulamıyor. Holokost'un faturasını Filistin

Batılı devletler açıkça, doğrudan ve taammüden Siyonist çetenin katliam suçuna ortaklık yaptılar. Siyonist katliam şebekesine verilen bu destek ve açılan sınırsız kredi; Batı'nın ne olduğunu, neyi temsil ettiğini bir kere daha gösterdi. Bunca ilerleme, insan hakları, gelişmişlik, hukuk, özgürlük vb. söylemlere karşın Müslümanlar söz konusu olduğunda hiçbir insani, vicdani ölçü tanımadıklarını bir kere daha ilan etmiş oldular.

Çizgi: Hasan Aycın

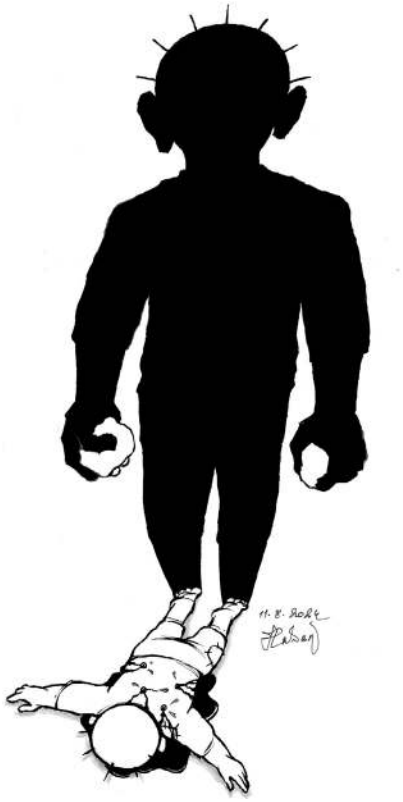

halkına ödetmenin çirkinliğini, hukuksuzluğunu, zalimliğini hiç düşünmüyor. Siyonist çetenin Holokost'tan daha vahşi bir soykırım icra ettiğini görmezden geliyor.

Hamas'ın İsrail vatandaşlarını esir almasının İsrail'in saldırılarını haklı kılacağını düşünüyorlar. Neden? Çünkü İsrailli vatandaşların özgür olma hakları var! Peki ya İsrail'in zindanlarda çürüttüğü binlerce Filistinli? Ya toprakları işgal edildiği için kendi ülkelerinde mülteci durumuna düşmüş ya da başka beldelere tehcir edilmiş milyonlar! Onların hakları yok mu? Bir başka halkın toprağının gasp edilmesiyle kurulmuş İsrail'in, kendini savunma hakkından söz edenler, Filistin halkının var olma hakkını nasıl da çiğniyorlar?

Küresel Barbarlığa Karşı Küresel Vicdan

Öte yandan Siyonist işgal çetesinin Gazze'de başlattığı kıyım tam bir yıldır tüm kuralsızlığıyla, vahşiliğiyle sürerken meydana getirdiği zulmün büyüklüğü ise dünyanın her yerinde geniş kitleleri harekete geçirmiştir. İçine düştüğü zelil durumu perdeleme adına İsrail'in başta hamisi ABD ve Batılı ülkeler olmak üzere, destekçilerinin de onay ve desteğiyle Gazze'de açık, sistematik bir soykırım icra etmesi giderek artan bir tepki dalgasını tetiklemiştir.

Batı dünyasında genel manada iktidarlar, kurumlar, medya ve sermaye tereddütsüz biçimde Siyonistlerle suç ortaklığı içine girerken sokaklar; insani, vicdani bir haykırışa sahne olmuştur. Şüphesiz bu tepkiler henüz statükoyu değiştirecek boyutta değildir. Ama küresel haramilerin tüm baskı, dayatma, perdeleme ve saptırma çabalarına rağmen dünyanın her yanında İsrail ve ortaklarının suçunu haykırmak için sokaklara çıkan kitleler, insanlık vicdanının ölmediğini, öldürülemediğini gösterdiği için çok değerlidir ve adeta karanlık bir tünelden sızan ışık gibi gelecek için umut vaat etmektedir.

Barbarlık Karşısında Direniş İradesi

Siyonist çete bugüne dek izlediği yıkım, katliam ve tehcir siyasetiyle Filistin topraklarını paramparça etmiş ama yaklaşık 100 yıllık sömürgeleştirme çabalarına rağmen neticede Filistin halkına boyun eğdirememiş; Filistin davasını gömmeyi, unutturmayı başaramamıştır. Ödediği ağır bedellere rağmen Filistin halkı davasından vazgeçmemiş, Siyonist çeteye meşruiyet tanımamıştır. Bunca bombardımana, katliama, açlık ve susuzluğa, ilaçsızlığa, küresel vicdansızlığa rağmen Filistin halkının direniş iradesine sımsıkı sahip çıkması Siyonistleri çılgına çevirmekte ve daha fazla vahşileşmesine sebep olmaktadır.

Filistin halkı güç dengesinin tümüyle aleyhine olmasına, sözde dostları tarafından yalnız bırakılmasına ve düşmanlarının çokluğuna, vahşiliğine, hiçbir insani ilke, ahlaki kural tanımazlığına rağmen barbarlık karşısında ortaya koyduğu cesur ve vakur tavrıyla insanlık için bir umut olmuştur. Dünyevi hesaplar, çıkarlar, sahip olmak için peşinde koşulan mal mülk ve tüm bu koşuşturma, her şeyi tüketme anaforuna kapılıp adeta boğulmakta olan insanlığa hayatın anlamını, onurun ve erdemin adresini göstermiştir. Bu soylu, erdemli mesajı idrak edebilen kazanmış, hayatı süfli arzular, hedefler peşinde koşturmaktan ibaret sanan ve Gazze'ye gözlerini kapayanlar aldanmış ve kaybetmişlerdir.

Zulmün gücünün, kapasitesinin tespiti ve mücadele ruhunun korunması, güçlendirilmesi açısından düşmanın gerçek mahiyetiyle kavranması bir zorunluluktur. Zaman zaman yaşanılan acıların büyüklüğü karşısında Müslümanlar arasında acziyet ve zaaf halinin vurgulanması bağlamında dile getirilen: "İsrail ile baş edememek, İsrail karşısında acze düşmek" söylemlerinin haklı ve gerçekçi olmadığının görülmesi gerekiyor.

Düşmanımız, sadece İsrail değil kendisiyle savaştığımız güç İsrail'den ibaret değil. Doğrudan ABD ve Batı ile savaş halindeyiz. Güç dengesi yok bu savaşta. Şartlar alabildiğine aleyhimizde gözüküyor. Bu yüzden her fırsatta eleştiri oklarını içe çevirip kendimizi aciz ve zavallı konumda algılamak; İslam ümmetini değersizleştirmek, kınamak, aşağılamak tutarlı ve anlamlı bir tutum olmuyor.

Askerî, mali, siyasi açıdan çok güçlü bir sömürgeci düzenle, küresel bir sistemle mücadele içindeyiz. Düşmanımız İsrail'den ibaret olmadığı gibi, işgal altındaki coğrafyamız da Filistin'den ibaret değil. Çok boyutlu bir kuşatma altında ve son derece zor şartlarda mücadele ediyoruz. Ve Rabbimize hamd olsun ki direniyoruz, her şeye rağmen, tüm zorluklara, imkânsızlıklara, güç dengesindeki büyük orantısızlığa rağmen, düşmanın vahşiliğine, sınır tanımaz zulmüne rağmen direniyoruz!

İşgalcilere Bu Coğrafyada Bir Gelecek Yok!

Siyonist çete işlediği cürümlerle yayılmacı, yıkıcı bir tümör olduğunu ve kesilip atılmadıkça bu coğrafyada elan yaşayanların da gelecek nesillerin de asla huzur bulamayacaklarını haykırıyor adeta. Şu şahit olduklarımız bir nebze vicdanı olana, bir parça aklı olana Siyonist varlığın bu coğrafyada yerinin olmadığını, onun normalleşemeyeceğini, onunla sıradan bir aktör gibi ilişki kurmanın vahim, ölümcül bir yanlış olduğunu göstermiş olmalıdır. Mesele sadece güç meselesi değildir. Yeterlilik-yetersizlik tartışmasının ötesinde, meşruiyet sorunudur. İnsani, vicdani tavır konusudur. Hassaten de Müminler bu tavrı akidevi ve ahlaki bir mesuliyet bilinciyle taşımak zorundadırlar.

Siyonistlerin askeri ve mali açıdan donanımlı olmaları, küresel egemenlerin desteğini arkalarına sonuna kadar almış olmaları, onları haklı yapmadığı gibi güçlü de yapmıyor. Elhamdülillah. Ne kadar etkili silahları olsa da katliam kapasiteleri ne kadar büyük olsa da onlar güçlü değiller. Bilakis haksız olanın zayıflığı anlamında çaresizler.

Aylardır Gazze'de taş üstünde taş bırakmadılar. Milyonlarca insanın yaşadığı bir beldeyi cehenneme çevirdiler. Bir halka topyekûn işkence ve katliam dehşetini yaşattılar. Ama hiçbir hedeflerine ulaşamadılar. Dönüp kendilerinden bir şey bekleyenlere sunabilecekleri bir zafer, bir başarı tablosu yok ortada. Direniş dimdik ayakta, savaşıyor. Kendileri ise paramparça, sürekli birbirlerini suçluyor, hayal kırıklığı yaşıyorlar. Dostları arasında dahi tepkiler yükselmekte, bıkkınlık had safhada.

Zalimlerin Akıbeti Birbirine Benzeyecek!

Hatırlayalım 24 Temmuz'da Netanyahu adlı katil, Amerikan Kongresindeki iğrenç tiyatro esnasında "Sizin için de savaşıyoruz, ortak düşmanla mücadele ediyoruz. Bu, medeniyetin barbarlıkla savaşıdır!" diyordu değil mi? Bu sözler 11 Eylül 2001 ertesinde birebir ABD Başkanının sözlerini çağrıştırıyor. George Bush da İslam ümmetine açtığı savaşı böyle savunmuş ve koalisyon ortaklarıyla giriştiği Afganistan işgaline böyle güzellemeler düzmüştü.

20 yıl süren bir işgalden Tomahawk füzeleriyle, B2 bombardıman uçaklarıyla, "papatya biçen" adı verilen devasa bombalarla acımasızca işlenen katliamlardan, milyonların tehcirinden Guantanamo barbarlığından geriye kalan nedir diye bugün dönüp baktığımızda ancak zalimlerin zilletini görüyoruz. Evet, çok acı yaşattılar ama sonunda zelil biçimde defolup gittiler.

Siyonistler de gidecek Allah'ın izniyle. Bu coğrafyaya ait değiller. Ne kadar efor sarf etseler, devasa ordular teşkil etseler, büyük yatırımlar yapsalar da iğreti duruyorlar. Nesillerdir Filistin halkına boyun eğdirmeye, onlara Filistin davasını unutturmaya çalıştılar ama başaramadılar. Filistin halkı işgali bitirebilecek bir güce ulaşmadı belki ama 4-5 nesildir dava bilincini korumayı sürdürdü. Şu yaşananlardan sonra kıyamete kadar hiçbir Filistinlinin davasından vazgeçmeyeceği de açıkça anlaşılmış oldu. Şimdilik anlamazlıktan, görmezlikten gelseler de Siyonistler de er geç bunu anlayacak, bu gerçekle yüzleşecekler.

Tufanlardan Bir Tufan: Aksâ Tufanı

Mürsel SÖNMEZ

7 Ekim 2023 günü, Filistinli mücahidler yeryüzünün tarih boyunca en şerlileri olan ve topraklarını gasp eden Yahudi kavminin kendilerine saldıracağı istihbaratı üzerine, bir tufan başlattılar: Aksâ Tufanı.

Tamamen yalan üzerine kurdukları, "vaad edilmiş topraklar" iddiasıyla yüz yıldır İslâm coğrafyasına saplanmış bir hançer gibi kan akıtan Yahudi, bu defa ininden çıkmadan vurulmuştu. Emperyalizm-kapitalizm düşünce ve olgusunun mimarı olan, "Siyonist" ideolojisine, dünyadaki çoğu devlet ve kurumları köle yapan Küresel Kötülük'ün merkez çetesinin dokunulmazlık hurafesi yıkılmıştı.

Oluşturduğu kapitalist yapıyla dünya halklarının, kendisine karşı direnebilecek tek inanç ve kültür odağı olan İslâm ve Müslümanların düşmanı bu şebeke başta "Büyük Şeytan" Amerika olmak üzere hempalarını yardıma çağırarak karşı saldırıya geçti. Elbette bu saldırı, Yahudi kavminin karakterinden dolayı mertçe bir askeri saldırı olmayacaktı ve olmadı. Hiçbir savaş hukuku gözetmeden sivil halka yönelik bir "soykırıma" giriştiler. Bir yılı dolmak üzere olan bu savaşta, Gazze halkı da Gazze'nin yiğit mücahitleri de hâlâ ayakta ve mücadele sürüyor. Tamamına yıkık şehirler, talan edilmiş tarım arazileri, kıtlık ve yokluk orta-

mında gerçek inancın "özgür" olma yolundaki iradesi sapasağlam duruyor.

Filistin ve Gazze coğrafyasında fiziki, fiili olarak yaşanılanlar aynı zamanda tüm yeryüzü için de bir anlam taşıyordu. İnsan olmak; insan kalmak, ancak kanlı katiller ordusuna karşı olmak, karşı durmakla, mümkündü yeryüzünde. Haberi olan her insan, zalimden ya da mazlumdan yana olmakla, insan olmak ya da olmamak arasında bir seçimde bulunacaktı. Bulundu da. Umut verici bir şekilde dünyanın her tarafından insan öz doğasının gereği itirazlar, reddediş sesleri yükseldi. Ne ki bu feryatların bir karşılığı yoktu. Çünkü, mazlumdan yana ses yükselten halklar da gerçekte bu kanlı katillerin kapitalist düzenlerinde esir edilmişti ve başlarındaki devlet-hükümetler katillerin safındaydı.

Peki ya Filistin halkıyla aynı kandan, aynı inançtan olan Müslümanlar bu insanlık sınavında ne durumdaydı? Başlangıçta seslerini yükselttiler, görkemli protestolar yaptılar. İçtenlikli karşı çıkışlardı bunlar ama sonuç olarak, fiili hiçbir durum gerçekleşmedi. Dışlarında kalan toplumların yaptıklarını yaptılar. Yöneticileri ise yine o diğer dünyadakiler gibi açık ya da örtük zalimi desteklediler, az bir kısmı da yüksek ritimli sözlerle protesto ettiler. Ve gerçek değişmedi: On binlerce ölü, yüz binlerce yaralı.

Acılar güç ve direnme iradesine dönüştü mü? Bunu zaman gösterecek ama acıların bir vahdet bilincine dönüştüğünü söylemek zor. Hâlâ mezhep meşrep tartışmaları, hâlâ sonu gelmez gevezelikler. Peki bu tufandan kim kurtulacak? Elbette can pahası direnerek fedâ-yı cân edenler, gaziler ve onları asla yalnız bırakmayan; Gazze ve Filistin halkı. Bir de bulundukları her yeri som sorumluluk duygusuyla tevhid ve adalet yurdu kılmaya çalışanlar, alın terlerini akan kanla yoldaş kılarak başka bir dünya, başka bir yeryüzü ülküsü ile yürekleri yananlar. Son söz: "Aksâ Tûfanı, Nuh Tûfanı'nda olduğu gibi Hakk'dan yana olanların başarı ve zaferiyle sonuçlanmıştır. Çünkü, binlerce şehit kazanılmıştır.

Tamamen yalan üzerine kurdukları, "vaad edilmiş topraklar" iddiasıyla yüz yıldır İslâm coğrafyasına saplanmış bir hançer gibi kan akıtan Yahudi, bu defa ininden çıkmadan vurulmuştu. Emperyalizm-kapitalizm düşünce ve olgusunun mimarı olan, "Siyonist" ideolojisine, dünyadaki çoğu devlet ve kurumları köle yapan Küresel Kötülük'ün merkez çetesinin dokunulmazlık hurafesi yıkılmıştı.

Kırk Yıllık Uluslararası Düzende İslamcı Hareketlilik ve Filistin Sorunu

Mehmet Ali BÜYÜKKARA
Prof. Dr., Marmara Üni., İlahiyat Fak.

II. Dünya Savaşı sonrası kurulan uluslararası düzen Sovyetler Birliği'nin 1991'de dağılması ile birlikte revizyona uğradı. Soğuk Savaş artık sona ermişti. ABD öncülüğündeki tek kutuplu yeni sistemin temel dinamiklerini liberal demokratik normlar ve piyasa ekonomisi oluşturmaktaydı. Buradan daha adil, daha hür, dolayısıyla barış içinde bir dünya tahayyül edilmekteydi. Şöyle ki; otoriter rejimler, yerlerini demokratik olanlara bırakacaktı. Buna bağlı olarak, serbest seçimlerle halkın sesine kulak verilecek, parlamenter sistemler tüm ülkelerde işlerlik kazanacaktı. Temel insan hakları, yeni gelen normların yardımıyla ödünsüz korunacaktı. Gelişecek bir sivil toplum, bu hakların korunmasının garantisi olacaktı. Küresel ticaret ve ekonomik entegrasyona paralel şekilde kaydedilecek gelir artışı, dezavantajlı halkların refahını sağlayacaktı.

Bu hedef ve beklentilerin hiçbiri gerçekleşmedi. Konumuz olan İslam dünyası için tam tersine gelişmeler yaşandı dersek hata etmiş olmayız. Bunun sebeplerini burada tartışmak bu yazının konusu dışındadır. Asıl konumuz şu soru etrafında şekil almaktadır: 1990 sonrasını kapsayan bu yeni düzende Müslümanların payına düşen, onlara reva görülen neydi ve Müslümanlar buna nasıl tepki verdi? Filistin meselesi söz konusu mağduriyetlerin belki merkezinde olabilir. Ancak küresel ölçekte bir değerlendirme yapmadan, tek başına Filistin meselesini ele almak bizi doğru sonuçlara götürmeyebilir.

1991'i milad alırsak İslam dünyası hangi trajedileri yaşadı?

Afganistan'da Sovyet işgali, İslami hareketlerin zaferiyle sonlamıştı fakat ülke yıkıcı bir iç savaşın içine girmişti. İstikrarsızlığa siyasal bir çare olarak birinci Taliban emirliği ortaya çıktı. Fazla zaman geçmeden gerçekleşen 2001 Amerikan işgali, mevcut istikrarsızlığı derinleştirdi. Tam yirmi yıl sürecek ikinci bir iç savaş başlamış oldu. Bu haliyle bölge "İslami terörizm" adı verilen kontrolsüz fikir ve yapılanmaların

merkezi haline geldi. Müslim ve gayrimüslim birçok ülke, bu terör hareketlenmelerinden doğrudan veya dolaylı etkilendi.

1991 yılında Cezayir'de demokratik serbest seçimlerde İslami Selamet Cephesi büyük bir zafer kazandı, ancak Fransa'nın başını çektiği uluslararası emperyal baskı güçleri Cezayir devletine bu sonuçları tanımaması kararı aldırdı. İslami bir hareketin meşru siyasal kazanımı böylece bir darbeyle sıfırlanmış oldu. Ülke yıkıcı bir iç savaşın girdabına girdi. İç savaş, dini aşırılığa yol verdi. Bu durum 2002 yılına dek sürdü.

Yugoslavya'nın dağılmasından sonra halkının çoğunluğu Müslüman olan Bosna-Hersek, diğer eski Yugoslavya bileşenlerinin yaptığı gibi 1992'de bağımsızlığını ilan etti. Merkez ülke Sırbistan, bu ilanı tanımadı ve Bosna'yı işgal etti. Ancak diğer cumhuriyetlerin bağımsızlığına Batı merkezli uluslararası sistemin verdiği destek, Bosna-Hersek'ten esirgendi. Ülke üç yıl süren şiddetli bir savaşın içine girdi. Birleşmiş Milletler'in müdahaleleri sonuç alıcı değildi. BM "güvenli bölge" ilan ettiği yerlerde bile Müslümanları koruyamadı. Sadece Srebrenitza'da -Hollanda barış gücüne rağmen- beş gün içinde 8500 kadar Müslüman katledildi. Bu tam bir soykırımdı. Yüz binlerce kişi evini terk etmek zorunda kaldı.

Aynı yıllarda benzer bir trajediye maruz kalan diğer bir ülke Somali oldu. ABD, istikrarı sağlamak ve genel açlık problemini sonlandırmak için 1992'de bölgeye geldi. Fakat her şey daha kötüye gitti. ABD çekildiğinde Somali eski durumundan daha iyi değildi. "İslami terörizm" diye etiketlenen yapılanmalar, bu müdahalenin hemen ertesinde ortaya çıktı.

Sovyetler'in dağılmasının ardından Çeçenistan Müslümanlarının bağımsızlık ilanı ve bunun akabinde Rusya'nın Çeçenistan'ı 1994-1996 yıllarındaki birinci; 1999 sonrasındaki ikinci işgali çok maliyetli bir savaşa yol açtı. Dünyanın demokrasi havarisi sayılan ülkeler, ortaya çıkan bu büyük trajediye sessiz kaldılar.

Özgürlük ve barış umudu veren Mahmud Abbas'ın çabalarıyla durdurulan İntifada, Filistinlilere gerçek siyasal temsilcilerini seçmek için bir fırsat yaratmıştı. 2006 serbest seçimlerinde HAMAS'ın ezici galibiyeti hiçbir şekilde sindirilemedi. Sadece İsrail değil, başında Abbas'ın da olduğu el-Fetih örgütü ve bölgedeki Müslüman ülkelerin iktidarları da bu sonucu bir türlü kabullenemedi. Yeni oluşan millet meclisinin faaliyetleri durduruldu. Aynı Cezayir'de yaşandığı gibi bu durum, halkın demokratik tercihlerine indirilen bir darbeydi. O gün bu gündür Filistin'in seçilmiş meclisi toplanamıyor.

1978'deki Camp David antlaşması Filistin'e özgürlük ve barış getirmemişti. Bilakis her şey daha kötüye gitmişti. On yıl sonra, 1987'de başlayan İntifada, bu düzene karşı büyük bir halk tepkisiydi. Bu kitlesel tepkinin sahibi ve yöneticisi olarak 1988'de HAMAS kuruldu. İntifada'yı bitiren Oslo Antlaşması da bir sonuç vermemişti. Özellikle Yahudi yerleşimciler ve Kudüs konusunda verilen sözler yerine getirilmedi. Garantörler ve Birleşmiş Milletler, kınamaların ötesinde bir cevap veremedi. Neticede 2000 yılında İkinci İntifada başlayacaktı.

Özgürlük ve barış umudu veren Mahmud Abbas'ın çabalarıyla durdurulan İntifada, Filistinlilere gerçek siyasal temsilcilerini seçmek için bir fırsat yaratmıştı. 2006 serbest seçimlerinde HAMAS'ın ezici galibiyeti hiçbir şekilde sindirilemedi. Sadece İsrail değil, başında Abbas'ın da olduğu el-Fetih örgütü ve bölgedeki Müslüman ülkelerin iktidarları da bu sonucu bir türlü kabullenemedi. Yeni oluşan millet meclisinin faaliyetleri durduruldu. Aynı Cezayir'de yaşandığı gibi bu durum, halkın demokratik tercihlerine indirilen bir darbeydi. O gün bu gündür Filistin'in seçilmiş meclisi toplanamıyor.

Özetle, 1990-2000 arası süreçte Müslümanlar işgalin her türlüsüne uğradılar. Birleşmiş Milletler ve NATO'nun güya taraf-sız müdahaleleri, Müslümanları daha güç durumlara soktu. Birçok katliam yaşandı. Ayrıca çeşitli iç savaşlarla ülkeleri baştan aşağı tahrip edildi. Cezayir ve Filistin'de yapıldığı gibi, halkın uluslararası normlardaki demokratik tercihlerine saygı gösterilmedi. Benzer şekilde Türkiye'de, 1997 yılında 28 Şubat Post-modern Darbesi, seçim kazanmış olan bir İslamcı partinin iktidardan uzaklaştırılması hadisesiydi.

11 Eylül 2001 sonrası düzen

11 Eylül sonrası uluslararası düzen bahsi geçen bu statükoyu daha da kalıcı hale getirmiştir. Büyük mağduriyet, sıkışmışlık ve çaresizliğin üretmiş olduğu radikalizmin el-Kaide ve türevleri elinde teröre kayması, uluslararası düzenin Müslüman ülkelere gayrimeşru müdahalelerinin bahanesi olmuştur. Bu nedenle Afganistan ve Irak işgal edilmiştir. Filistin'de HAMAS'ın demokratik kazanımlarının yok sayılması, aynı bahanenin sonuçlarındandır.

Büyük bir küresel medya kampanyasıyla aynı dönemde Müslümanlar insanlığın gözünde şeytanlaştırılmış, İslamofobi güç kazanmıştır. Bundan beslenen ya da bunu bahane eden aşırıcılık, mesela Hindistan'da, Myanmar'da Müslümanları büyük mağduriyetlere maruz bırakmıştır. Çin devleti yine aynı bahaneyle ülkesindeki Müslüman toplumların temel insani haklarını ellerinden alan politikalar başlatmıştır. İsrail'in uluslararası arenada gittikçe pervasızlaşmasını, adeta şımarmasını, Hitler Almanya'sını andıran faşist uygulamaları yürürlüğe koymasını tüm bu gelişmelerden bağımsız değerlendiremeyiz.

2010 Arap Baharı ve sonrası

2010 sonrası Arap Baharı diye adlandırılan Ortadoğu'daki özgürleşme ve demokratikleşme süreçleri, İslam âlemi için yeni umut kaynağı olacaktı. Nitekim devrilen diktatörlükler ve sonrasındaki demokratik seçimlerle oluşan yeni statüko, bölge halkları için geleceğe dönük güçlü bir umudu yeşertmiştir. İsrail tehlikesini ileri sürerek ulusal güvenlik adına kendi halkına baskıcı yöntemleri dayatan ama Filistin halkı lehine ve İsrail aleyhine en ufak bir icraatta bulunmayan diktatörlükler artık yoktur. Müslümanların bir kısmını terör yöntemlerine sevk edecek nedenlerin birçoğu artık etkisini kaybetmiştir. Bu zaman, tam da Filistin sorununu yeni oluşan siyasal bahar ortamında daha adaletli bir zeminde yeniden ele almak zamanıdır.

Ancak tüm bu umutlar tekrar sönecek, Arap Baharı "kışa dönecektir". Zira Bahar ile ortaya çıkan yeni statüko, İsrail'in lehine bir statüko değildi. Bu konuda ABD ve Batı ikna edilmiştir. Diğer taraftan Körfez monarşileri Arap Baharı'nın kendilerine vereceği zararın idrakindedir.

Sonuçta, karşı devrimlerle bazı ülkelerde demokratik yönetimler uzaklaştırılmış, Mısır ve Tunus'ta olduğu gibi diktatörlükler geri gelmiştir. Libya, Yemen ve Suriye'de olduğu gibi bazı ülkeler iç savaşın içine girmiştir. Bu geriye dönüşü meşrulaştıracak bir aparat olarak IŞİD icat edilmiş, bunun için uygun koşullar hazırlanmıştır. İhvan-ı Müslimin gibi, en-Nahda gibi, HAMAS gibi hareketlerin, şiddeti bir seçenek olmaktan çıkarma, siyasal taleplerini çoğulculuk ve uzlaşma ekseninde arz etme yönünde yapmış oldukları kendi iç açılımları ve siyasal revizyonları bu şartlarda manasız kalmıştır. Terörü bırakmış olan silahlı hareketlerin "muraja'a" adını verdikleri itidal yönlü revizyon ilanları,

bu yüzden bir zafiyet ve hatta İslam'a ihanet şeklinde algılanmaya başlanmıştır.

Yani bölge tekrar kaostadır. ABD daha güçlü bir şekilde Ortadoğu'dadır ve en önemlisi İsrail çok daha güvendedir. Dolayısıyla daha pervasızdır, daha şımarıktır, dünyanın sağduyusuna kulakları daha kapalıdır. Siyasi çözüm umutları hepten yok olmak üzeredir.

Sünni İslam dünyasının krizini de ayrıca buraya not düşelim. Türkiye bir NATO ülkesi olması hasebiyle İsrail aleyhine manevralara hiç müsait değildir. Suudi Arabistan'ın kadim İhvan ve İslamcılık alerjisi ve ABD'yle gittikçe gelişen ittifakı İsrail aleyhine tüm siyasal seçenekleri yok etmektedir. Mısır'ın ise durumu zaten ortadadır. Bu durumda İsrail karşısında duruyor gibi görülen tek ülke İran'dır. İran'ın Sünni siyasal güçlerle genelde iyi gitmeyen ilişkileri her halükarda İsrail'in lehine sonuçlar vermiştir. İsrail kendi karşısına İran'ı ve vekillerini koyarak bir taraftan milli güvenlik kaygısı söylemiyle Batı'nın desteğini arkasına almakta; diğer taraftan İslam âleminde güçlü, sonuç alıcı ittifakların oluşma ihtimallerini aşağı çekmektedir. Netanyahu'nun çevre ülke yöneticilerine söylediği "koltuklarınızı kaybetmek istemiyorsanız sesinizi çıkartmayın" sözü bu bakımdan oldukça manidardır.

Gazze Aksa Tufanı

Aksa Tufanı, bu bahsettiğimiz sürekli kendini tekrar eden İslam âleminin çözümsüzlük ve çaresizlik kısır döngüsüne bir son verme, Müslümanları uyarıp silkeleme hamlesidir. Bu yüzden çok değerlidir. Peki, bu hamle ile ne amaçlanmıştır?

İsrail'in askeri kabiliyetlerinin abartılmaması gerektiği, pekâlâ mağlup edilebilecek bir güç olduğu başta Müslümanlara, sonra da dünyaya gösterilmek istenmiştir. Dünya kamuoyunca unutulmaya yüz tutan Filistin meselesi dünyanın gündemine tekrar getirilmiştir. Arap dünyasının, özellikle Körfez yönetimlerinin İsrail'in tüzel varlığını tanıma, onunla ittifaklar oluşturma planlarını bozmuştur. Bu ülkelerin "kendi halklarına ters düşerek" aynı gayeyle politika üretmeleri bundan sonra daha zor olacaktır. Tufan'ın estirdiği rüzgâr, Müslüman dünyanın önüne özgürlük ve onur için fedakârlık ve savaşın nasıl olması gerektiği yönünde emsalsiz dersler getirmektedir.

İlaveten Aksa Tufanı, "İslami terörizm" ile sürekli yaftalanan, ama aslında anti-kolonyalist ve vatan savunmacı bir hareket olan HAMAS'a dünya kamuoyu nezdinde bir meşruiyet kazandırmış, aleyhindeki algılara en azından soru işaretiyle yaklaşılması gerektiği kanaati hâsıl olmuştur. Küresel çapta İslamofobik algıya maruz kalan kitlelere "yeniden düşünme" imkânı ve fırsatı sunulmuştur. İsrail'in iç siyaset dengeleri bozulmuştur. İsrail'i irrasyonel şekilde ve gözü dönmüş tarzlarda katliam yapmaya sevk eden unsurların en önemlisi olan Yahudiliğin bazı teolojik unsurlarının dünya kamuoyunda bilinir olması mühim bir neticedir. "Seçilmiş insan" tezinin yol açacağı tehlikeler daha görünür hale gelmiştir.

Bu arada Aksa Tufanı Siyonist yerleşimcilerin gelecek planlarına ket vurmuş, ayrıca İsrail vatandaşlarının huzur ve güvenliğine son vererek Gazze ve Batı Şerialıların yıllardır yaşadıkları tedirginliği İsraillilere yaşatmıştır. Küresel bir boykot bilinci yaratarak İsrail'in finansal destekçilerine zarar verecek bir potansiyeli harekete geçirmiştir. ABD, İngiltere, Fransa, Almanya gibi dünyanın büyük emperyal güçlerinin İsrail'e destek vermeleri neticesinde, sorunun sadece Siyonizm olmadığı, Siyonizm'in emperyalizme eklemlendiği, dolayısıyla tehlikenin çok daha büyük olduğu gözler önüne serilmiştir. Bu bakımdan, Fransız İhtilali sonrası dünyaya arz edilen ve evrensel olduğu söylenen hak, adalet, insanın dokunulmazlığı, demokrasinin vazgeçilmezliği gibi klişe söylemlerin içi boş retorikler olduğu daha büyük kitlelerce anlaşılmıştır.

Gazze'de mücadele devam ediyor. Burada sıraladığımız kazanımlara özelde Filistinlilerin, genelde Müslümanların lehine yeni maddeler ekleneceğine, tüm ağır maliyetine rağmen Aksa Tufanı'nın çok daha verimli neticeler üreteceğine, buradan hayırlı bir hâsıla çıkacağına ve bu hasılanın ümmetin bugünü ve geleceğine faydalar sağlayacağına kuvvetle inanıyorum. Bu faydaların en büyüğü ve önemlisi ise, yeni bir adil dünya düzenine kapı aralayacak fırsatları insanlığa sunması olacaktır. Bu ise öncelikle İsrail'in ne pahasına olursa olsun durdurulmasıyla gerçekleşecek bir hedeftir.

Tarihi Bir Mektup, Gazze ve Holokost'un Acılarını Satmak

Ferman KARAÇAM

İçimde kaynayan bir volkan gibi
Serpilir gidersin zeytin dağına
Gazze koynumdaki derin bir sızı
Künyemdeki mühür silinmez yazı
Neredeyse bir asra yakındır Filistin'de kan akıyor.

Yüzbinlerce şehidin kanlarıyla sulanan Filistin topraklarından yükselen Hakkın sesi ise; tüm dünyada yepyeni bir dip dalganın temelini örgütlüyor.

Eski kalıplar kırılıyor.

Eski anlayışlar yıkılıyor.

Emperyalizmin, zihinlere pompaladığı İslamofobia korkusu şanlı Gazze direnişi ile birlikte değişiyor.

Bu savaş uzadıkça kırılan eski kalıpların yerinde yeni ve daha adil anlayışları benimseyen milyonlar ortaya çıkmaya başlıyor.

Ayan beyan görülüyor ki, bunun sonucu olarak dinler arasında mukayese yapanların sayısı belirgin bir şekilde çoğalacak ve İslam'ı seçen insanların varlığı da git gide artacak,

İkinci Dünya Savaşından bu tarafa Siyonist İsrail'in tüm dünyada kullandığı "acının sömürülmesi"ne, yani Holokost'a dayalı olarak oluşmuş kalıplar tamamen değişecek ve Siyonist İsrail'in gittiği her yerde fitne çıkaran, zalim, acımasız, küstah, lanetli, şımarık bir kavim olduğu gerçeği zihinlere yerleşecek.

Amerika bu kirli sosyolojik yapıyı, her şeye, tüm zulüm ve katliamlarına rağmen destekleyen müstekbir, ahlaksız ve zorba bir devlet olarak hafızalara kazınacak.

Elbette sadece bu kadarla kalmayacak; Amerika'da çok sayıda öğrenci derneği bir araya gelerek İsrail'in yıllardır sürdürdüğü işgal politikalarını kınayarak İsrail karşıtı gösteri yaptı ve bildiri yayımladılar. Bunun üzerine ABD'nin en önemli üniversitelerinden olan Harvard, Pensilvanya, Massachusetts (MIT) Teknoloji Enstitüsünün rektörleri baskı altına alındı ve Pensilvanya Üniversitesi Rektörü Liz Magill istifa ettirildi.

Üniversite kampüsleri, öğrenci dernekleri, Afro-Amerikan örgütleri, sokaklar ve vicdan sahibi halklar bazı Yahudi aileler tarafından parayla satın alınmış Amerika yönetimini diz çöktürecek mi, bunu zaman gösterecek.

Ancak görülen o ki; Mescid-i Aksa gibi önemli bir kutsalımızın kirletilmemesi için bütün bir İslam Dünyası adına hayatlarını feda eden, direnen ve nihayet şehadet şerbeti içen Gazzeli güzel insanların kanları yepyeni dirilişlerin filizlerini suluyor.

Diğer yandan, bugüne kadar yıllardır Siyonist Yahudilerin hapishanelerinden çıkan binlerce Filistinli, kendilerine yapılan zulüm ve işkencelerden söz ederek ve İsrail hapishanelerinde sakat bırakılan, öldürülen yüzlerce Filistinli olduğunu dile getirdiler.

Bunca insan arasından hiç kimse Yahudilerin insafından, merhametinden ve insanlığından söz etmedi.

Fakat daha önceki yıllar içinde Filistinliler tarafından tutsak edilen Yahudilerden bir tanesi bile serbest kaldığında, kendilerine kötü muamele yapıldığını söylemedi.

Söylemediler ama kimse bunu fark etmemişti.

Tüm dünyanın dikkatini üzerine toplayan bu son olaylar sırasında HAMAS tarafından bırakılan Yahudilerin veya yabancı tutsakların söyledikleri sözler ve İzzettin Kassam komutanlarına karşı takındıkları tavırlar ise dikkatlerden kaçmadı.

Ve bütün dünya; bıçakla boğazlanan insanlar gösterilerek İslam'a karşı uyandırılan nefret ve korku-

Üniversite kampüsleri, öğrenci dernekleri, Afro-Amerikan örgütleri, sokaklar ve vicdan sahibi halklar bazı Yahudi aileler tarafından parayla satın alınmış Amerika yönetimini diz çöktürecek mi, bunu zaman gösterecek.

Mesela müzik, oyun ve sinema sektörü başta olmak üzere, birçok alanda yetmiş yıldan beridir Holokost üzerinden bir sömürü sektörü oluştuğunu da görüyoruz. Holokost Endüstrisi kitabında Finkelstein ayrıca, onlarca somut örnekler vererek bu sömürü çarkı üzerinde duruyor.

nun, emperyalistlerce üretilmiş sahte Müslümanlar olan DAEŞ ya da benzerlerinin ürünü olduğunu anlamaya başladı.

Bütün dünya halkları, gerçek Müslümanların merhametini ve izzetini gördü.

Savaşta çocuklara, kadınlara, yaşlı ve hastalara dokunulmadığının somut örneklerini gördü.

Hatta HAMAS tarafından serbest bırakılan rehinelerin sadece yüz hatları, konuşmaları, komutanlara sevgiyle el sallamaları değil, o komutanlara yazılan mektupları da okudular.

Tarihe not düşülmesi bakımından bu mektuplardan birini, İsrailli rehine Danielle ve kızı Emilia tarafından El-Kassam Tugayları'na yazılan bu kısa mektubu aşağıya alıyorum:

"Geçtiğimiz haftalarda bize eşlik eden değerli generaller, öyle görülüyor ki; yarın sizlerle yollarımızı ayıracağız, ancak size tüm kalbimle teşekkür ediyorum, kızım Emilia'ya karşı gösterdiğiniz olağanüstü insanlığınız için. Adeta onun için ebeveyni gibiydiniz, ne zaman isterse odanıza davet ediyordunuz.

Onun için hepiniz sadece birer arkadaş değil, iyi kalpli birer insanlar oldunuz ve onu karşılıksız sevdiniz.

Birer dost, arkadaş ve nasihat eden büyükleri olarak onunla geçirdiğiniz uzun saatler için teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Ona karşı sabırlı olduğunuz ve hazırda bulunmasa bile onu tatlılarla, meyvelerle ve her şeyle şımarttığınız için teşekkür ederim.

Çocuklar savaş bölgelerinde olmamalı, ancak sizlerin ve yol boyunca tanıştığımız diğer nazik insanların sayesinde kızım Gazze'de kendini bir kraliçe olarak gördü...

Erlerden liderliğe uzanan uzun yolculuğumuzda ona nezaketle, özenle ve sevgiyle davranmayan tek bir kişiyle bile karşılaşmadık.

Buradan kalıcı bir psikolojik travma ile ayrılmadığı için sonsuza kadar size olan minnettarlığımın esiri olacağım.

İçinde bulunduğunuz zor duruma ve Gazze'de yaşadığınız ağır kayıplara rağmen gösterdiğiniz nazik davranışı unutmayacağım.

Dilerim ki bu dünyada gerçekten iyi insanlar olmanızın kıymeti bilinir.

Hepinize sağlık ve esenlik diliyorum.

Size ve ailelerinize sağlık ve sevgi.

Çok teşekkür ederim."

Danielle & Emilia

Yukarıdaki mektup; 2023 yılının Kasım ayında Gazzeli Müslüman ve İsrailli Yahudiler arasındaki bir savaş sırasında, Müslümanlar tarafından rehine olarak alınıp, sonradan serbest bırakılan bir Yahudi anne ve kızı tarafından yazılmıştır diye, biz de tarihe not düşüyoruz.

Biliyor ve inanıyorum ki; bundan sonra dünya eskisi gibi olmayacak

ve insanlık tarihinin altın sayfalarını yeniden bu inanç, bu iman, bu direniş, bu izzetin sahibi olan Müslümanlar yazacaktır, yazmalıdırlar.

Geçmişte olduğu gibi.

Öte yandan Siyonistler dünyevi çıkarları söz konusu olduğunda hiçbir kural ve kutsal tanımadan geçmişte yaşadıkları acıları zaman içerisinde paraya tahvil etmeyi başarmışlardır.

Çoğumuz acımasız Nazi katliamlarını biliyoruz ve bunları insanlığın yüz karası ve ayıbı olarak lanetliyoruz ancak, **Holokost'un nasıl istismar edildiğini de biliyoruz.**

Mesela müzik, oyun ve sinema sektörü başta olmak üzere, birçok alanda yetmiş yıldan beridir Holokost üzerinden bir sömürü sektörü oluştuğunu da görüyoruz.

Holokost Endüstrisi kitabında Finkelstein ayrıca, onlarca somut örnekler vererek bu sömürü çarkı üzerinde duruyor.

Kitaptaki bu örnekler arasında dikkatimi çeken biri var, bu kişinin aldığı ödüllerin "ilginç kurumlar" tarafından verildiğine dikkatinizi çekmek isterim: Elie Wiesel.

Wiesel 1928 Romanya doğumlu, Sorbonne'da felsefe ve Fransız dili edebiyatı okumuş, gazetecilik yapmış.

Amerika'da yaşamış, kitaplarını Fransızca yazmış.

55 üniversite kendisine doktora ünvanı vermiş.

1986 Nobel Barış ödülü almış.

1984'de Legion d'Honneur Şövalye nişanı verilmiş.

Uluslararası Barış ödülü, Medicis ödülü, ABD Kongresi madalyası ve daha onlarca ödül ve madalya almış.

Elie bir Yahudi ve yazdıkları, anlattıkları tamamen Holokost'la yani, Yahudi Soykırımı ile ilgili.

Ne var ki Finkelstein, Holokost Endüstrisi kitabında, Elie'nin bütün bu yazıp söylediklerini nasıl istismar ederek paraya çevirdiğini, başka bir yazardan, 'Holokost'un Kutsallaştırılması' deyimini de ödünç alarak şu cümlelerle aktarıyor okuyucusuna: **'Holokost'un Kutsallaştırılması' yalanının en önde gelen satıcısı Elie Wiesel'dir.**

Wiesel için Holokost, geçerli bir 'gizem' dinidir.

Finkelstein, biraz da alaylı bir şekilde ırkdaşı Elie Wiesel'den birkaç mısra aktardıktan sonra asıl vurucu cümlesini kurarak, onun Holokost'u nasıl sömürdüğünü ortaya koymaktadır: "Bu nedenle Wiesel, Holokost'un 'karanlık içinde yol aldığını, tüm yanıtları geçersiz kıldığını, ötesinde değilse bile tarihin dışında yer aldığını, bilgi ve tanımlamalara meydan okuduğunu, tarihin yıkımı ve kozmik ölçekte bir mutasyon olduğunu, sadece sağ kurtulabilen Rahip (siz bunu sadece Wiesel diye okuyun, N. G. Finkelstein) onun gizemine nail olabilir.

"Ancak, Wiesel'in kendisinin de itiraf ettiği gibi 'Holokost ağıza alınamaz; hakkında konuşamayız' bile. "Bu nedenle, 25 bin dolar karşılığı (artı şoförlü bir limuzin) verdiği konferanslarda Wiesel, Auschwitz gerçeğinin sırrının sessizlikte gizli olduğunu anlatıp durmaktadır."

Burada, bir vicdan sahibi Yahudi'nin, bir başka fırsatçı ve sömürgen Siyonist Yahudi için söylediklerinden ziyade asıl demek istediğim şudur: Siyonist Yahudiler, 1944'deki acılarını satarak, 70 küsur yıl içinde Amerika gibi bir imparatorluğa sahip oldular, tüm dünya üzerindeki iletişime, sermayeye, teknolojiye, medyaya, oyun, spor, müzik, film ve gıda sektörüne sahip oldular.

Tıpkı Amerika'nın; eski, laik ve Kemalist Türkiye'nin Kürtlere uyguladığı acılardan PKK gibi kanlı bir örgüt çıkarıp, bu örgütten de bir devlet oluşturmaya çalışması gibi.

Seyyid Kutub'un Kitaplarında Filistin

Muhammet Sani ADIGÜZEL

Doç. Dr., Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi Öğretim Üyesi

Mısırlı düşünür ve aksiyon adamı Seyyid Kutub (1906-1966) Filistin yazıları yazdı. Daha çok "Fî Zılâli'l-Kur'ân" tefsiriyle tanınan Kutub Filistin'le ilgili yazıları iki ayrı kitap olarak basıldı. Bunlardan birincisinde İsrail Devleti kurulmadan önce yazdığı yazılar bir araya getirildi. "Filistin Davamız" adıyla Türkçeye çevrilen bu kitabın ön kapağında başlayan ve arka kapağında da devam eden satırlar onun bu meseleye bakışını özetler gibidir:

"Akıtılan bir yığın kan ve verilen kurbanlardan sonra diplomasi ile çözüm yolları aramak... Eğer onlarla diplomasi yoluyla konuşursak, bu bizim aptal ve aymaz olduğumuzu gösterir. Çünkü onlar maalesef zayıf halkların diplomasi lügatini anlamıyorlar. O lügati sadece güçlü ve emperyalist ülkeler söz konusu olunca anlıyorlar. Aslında batılılarda vicdan olduğuna inanmanın kendisi bile başlı başına bir facia, başlı başına bir vicdansızlıktır. Bu batılardan öylesine iğreniyor ve tiksiniyorum ki... İstisnasız hepsinden: İngiliz'inden, Fransız'ından, Hollandalılardan... Ve son olarak da Amerikalılardan. Ama sadece bunlardan iğrenip tiksiniyor değilim. Emperyalist vicdanlara sığınanların tümünden de tiksiniyorum. Bizim yolumuz, kesinlikle hiçbir vicdana tutunmamaktır. Çünkü Batı aleminin mustazaflara karşı hiçbir vicdanı yoktur. Kuşkusuz bu Batı Uygarlığı, geçmiş medeniyetlerden hiçbirinin ulaşamayacağı bir iflasla vicdanlarda iflas ettiğini ispat etmiştir." (Kutub 1991)

Bunlardan ikincisi ise "Yahudi ile Savaşımız" adlı kitaptır. İsrail Devleti kurulduktan sonra yazılan yazılardan oluşan bu kitabın arka kapağında da meselenin önemi dile getirilmektedir:

"Eğer İslâm'ın doğuşundan itibaren Müslümanlar için yapılan düşmanlıkları inceleyecek olursak, en şiddetli düşmanlığın Yahudilerden geldiğini görürüz... Dün olduğu gibi, bugün de aynı ölçüde ve şiddetle

Yahudilerin Müslümanlara karşı olan düşmanlıkları sürmektedir. Medine'de başlayan bu düşmanlık, tam on dört asırdır devam edip gelmektedir. İslâm'a, İslâm Peygamberine, Kur'an'a ve İslâm ümmetine en büyük iftirayı Yahudiler yapmıştır. Bugün de Yahudiler, İslâm ve Müslümanlara karşı açık ve kesin olarak bu düşmanlılarını ilan etmiş bulunmaktadır. Bugün yeryüzünde ilan etmiş bulunmaktadır. Bugün yeryüzünde Yahudi'nin en büyük düşmanı Müslümandır. Yahudi her fırsatta bu düşmanlığını açığa vurmakta ve Müslümanlara karşı açıkça meydan okumaktadır." (Kutub 1990)

Elbette Seyyid Kutub'un Filistin hakkında yazdığı yazılar sadece bu iki kitaptakilerden ibaret değil. Edebî kişiliğiyle de kendinden sıkça söz ettiren Kutub'un (Karlıağa 1996) 1935'te yayımlanan "Meçhul Kıyı" (Görgün 2009) şiir kitabında yer alan ve 1931'de Filistin'de yaşanan kanlı olaylardan teessüre kapılarak yazdığı "Filistin Kahramanlarına" adlı şiiri de Mehmet Emin Kazcı'nın çevirisiyle okunabilir:

tarihin ahdi size
yenilgisizlik her dem
kanların ılgıt ılgıt akıtıldığı toprak
zaferin yurdu madem
oluk oluk akıttığınız
kanlarınızdır inan
sizi hem diriltecek
hem büyütecek olan

özgürlükse amaç
işte yol
cihad yolu
azimle şevkle gireceğiniz
yiğitçe gözü kara
saflara

güçlü olanlar için sonsuzluğa ulaşmak
ey gözü kara, gözü pek yiğit
hiç de zor değil
yeter ki adamayı bil
kendini sonsuzluklara

bir yanda hainlere peşkeş çekilen
bahtsız bir vatan
diğer yanda neyi bekler
bir ölü gibi susan

doğu
zavallı doğu
hep dökülen kanında apaçık yalnızlığı
ve batı
zalim batı
bitmiyor tükenmiyor
kana susamışlığı
doğu
heyhat doğu
bütün bir mahremiyeti
ayak altında kalan
en kutsal değerleri çiğnenen
ve yağmalanan

öyle aldatılmış ki bir uyku sarhoşluğunda
o tarihin
o zekânın sahibi
sanki o değil

geçti bu uyuklama artık
kim olduğumuzu
ister bilsinler
bilmesinler isterse
biz ayaklandık
ey özgürlük kahramanları
selam size kucak kucak
mısırdan
ta yüreklerden
ta gönüllerden ki
sevginizle sımsıcak
umutta
sevinçte
tasada biriz
sizlerle

ey dünya
ve ey ahiret kardeşlerimiz
kalbi sizinle çarpan
bu mısır
inanın hâlâ genç
sevginizle
hâlâ taze
kıpır kıpır

evet emin olun
alevleniyor artık bir ateş
her burcundan
her tepesinden
yiğit doğunun
(Kutub 1991, s. 27-30)

Seyyid Kutub fikirleri ve mücadelelerinden dolayı 1954'te on beş yıl hapse mahkûm olur. On yıl hapis yattıktan sonra 1964'te tahliye edilen Kutub, 1965'te tekrar tutuklanır ve yapılan yargılama sonunda idam cezasına çarptırılır ve 1966'da cezası infaz edilir. İdamı İslâm dünyasında büyük yankı uyandıran Kutub'un cesedi bilinmeyen bir yere defnedilir. Kimsenin yazı yazmadığı veya yazamadığı 1930'lu, 40'lı ve 50'li yıllarda yazdığı yazılarla Filistin'e verdiği desteği her defasında açıklayan Seyyid Kutub bir Filistin şehidi olarak kabul edilebilir.

Kaynakça

Seyyid Kutub (1991). Filistin Davamız. çev. Mehmet Emin Kazcı. İstanbul: Çizgi Yayınları.

Seyyid Kutub (1990). Yahudi ile Savaşımız. çev. Abdülhamid Dağdeviren. İstanbul: Arslan Yayınları.

Hilal Görgün (2009). "Seyyid Kutub". TDV İslâm Ansiklopedisi, C. 37.

H. Bekir Karlıağa (1996). "Fî Ẓılâli'l-Ḳur'ân". TDV İslâm Ansiklopedisi, C. 13.

Soykırım Çiçeği

Mahmut OSMANOĞLU

Uluslararası bir programın bir oturumuna katılmıştı. Moderatörü oturumu bitirmek istiyordu ve ona söz vermek niyetinde değildi. Birkaç kez "Bir dakika, bir dakika!" diyerek moderatörün kendine yakın eline, pat pat vurarak söz alma ısrarında bulundu ve hatta sesini yükseltti. Söz alınca da tercüme için kulaklarında bulunan kulaklığı masanın üstüne koyup, kendisi ile aynı oturuma katılan, biraz önce konuşmasını yapmış ve yanındaki koltukta oturan şahsı muhatap alarak sakince konuşmaya başladı:

"Sayın Peres, benden yaşlısın. Sesin çok yüksek çıkıyor. Biliyorum ki sesinin bu kadar çok yüksek çıkması bir suçluluk psikolojisinin gereğidir. Benim sesim bu kadar yüksek çıkmayacak, bunu da böyle bilesin. Öldürmeye gelince, siz öldürmeyi çok iyi bilirsiniz! Plajlardaki çocukları nasıl öldürdüğünüzü, nasıl vurduğunuzu çok iyi biliyorum. Şu zulme alkış tutanları da ayrıca kınıyorum. Çünkü bu çocukları öldürenleri, bu insanları öldürenleri kalkıp da alkışlamak, öyle zannediyorum ki o da ayrı bir insanlık suçudur."

Moderatör, kendisini konuşturmamak için çok çaba sarfetse de söyleyeceklerini söyleyip oturumu terk etmişti.

Hadise 29 Ocak 2009'da Davos Zirvesi 'Gazze ve Ortadoğu Barışı' panelinde meydana gelmiş ve o dönem Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, oturuma birlikte katılan, yine o dönem İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'i hedef almıştı.

O zamandan bu zamana 15 yıl geçti, kutsal kitaplarındaki 'On Emir'den biri, 'öldürmeyeceksin' emri olmasına rağmen Erdoğan'ın tabiriyle

Çizgi: Hasan Aycın

"öldürmeyi iyi bilen" İsrail, öldürme mekanizmalarını daha da geliştirdi. Daha kolay ve daha pervasızca öldürmeye başladı.

Aslında Filistin topraklarındaki savaşlarda, yıllardır her yeni savaşta iki tarafın da sürpriz silahlar ve enstrümanlar kullandıklarını müşahede ediyoruz.

Biz bu yazıda, 7 Ekim 2023 Cumartesi günü başlayan Aksâ Tufanı sonrasında İsrail tarafından daha yaygın bir şekilde kullanılmaya başlanan Yapay Zekâ destekli ve 'Lavanta' olarak isimlendirilen birkaç katmanlı bir soykırım makinesinden söz edeceğiz.

Yazılıp çizilenlerden konseptin 'İnsan + Makine' ekibi olarak literatüre de yansıdığı ve muhtemelen daha önceden yoğun olmasa da İsrail'in 'yüksek değerli' gördüğü hedefler' için kullanıldığını da anlıyoruz.

İsrail'in geliştirdiği Yapay Zekâ makinesi, üç katmanlı bir yaygın veri tabanı ve ona bağlı birçok istihbarat kaynağının İsrail ordusu ile entegre olarak bir ölüm makinesine dönüştürülmesinden ibaret gözüküyor. Veri işleme, hedef belirleme, ölüm listesi oluşturma, yer tespiti ve gerçek zamanlı hedef takibini Yapay Zekâ sistemi yerine getirirken, infaz işlemleri insanlı enstrümanlarla gerçekleştiriliyor. Ancak bu günden gözüken, ilerleyen dönemlerde bu süreçlerin hepsinin otomatik bir şekilde işleyen, insan dahli olmaksızın çalışan bir ölüm makinesine de evrilebileceğidir.

Sistemin kendisine gelecek olursak, mekanizma dört aşamalı olarak çalışıyor.

Öncelikle '**Lavanta**'dan bahsedelim. HAMAS ve İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadından olduğundan şüphelenilerek hedef seçilecek kişilerin verilerinin Lavanta'ya girildiği ve daha önceden tespit edilmiş HAMAS üyelerinin yüzlerce özelliği üzerinden karşılaştırılıp eşleştirildiği ve böylece hedefin tespit edildiği ve listelendiği bir Yapay Zekâ ünitesidir Lavanta.

Tespit edilmiş kişilerle özellikleri benzeşen kişiler 1'den 100'e kadar derecelendiriliyor ve hedef listesine alınıyor.

Gazze Şeridi'nde yaşayan 2,3 milyon kişinin neredeyse tamamının verisi, bir toplu izleme sistemi ile toplanmış ve makineye girilmiş bulunuyor. Kriter eşiği yükseltildikçe hedef sayısı azalıyor, düşürüldükçe yükseliyor.

Konu ile ilgili mevcut bilgilerden,

İsrail'in geliştirdiği Yapay Zekâ makinesi, üç katmanlı bir yaygın veri tabanı ve ona bağlı birçok istihbarat kaynağının İsrail ordusu ile entegre olarak bir ölüm makinesine dönüştürülmesinden ibaret gözüküyor. Veri işleme, hedef belirleme, ölüm listesi oluşturma, yer tespiti ve gerçek zamanlı hedef takibini Yapay Zekâ sistemi yerine getirirken, infaz işlemleri insanlı enstrümanlarla gerçekleştiriliyor. Ancak bu günden gözüken, ilerleyen dönemlerde bu süreçlerin hepsinin otomatik bir şekilde işleyen, insan dahli olmaksızın çalışan bir ölüm makinesine de evrilebileceğidir.

Öncelikle 'Lavanta'dan bahsedelim. HAMAS ve İslami Cihad Hareketi'nin askeri kanadından olduğundan şüphelenilerek hedef seçilecek kişilerin verilerinin Lavanta'ya girildiği ve daha önceden tespit edilmiş HAMAS üyelerinin yüzlerce özelliği üzerinden karşılaştırılıp eşleştirildiği ve böylece hedefin tespit edildiği ve listelendiği bir Yapay Zekâ ünitesidir Lavanta.

Lavanta'nın Aksâ Tufanı'ndan çok önce yaygın bir öldürme listesi hazırlamış olduğunu anlıyoruz. İçerisinde çocukların da olduğu on binlerce kişi hedef olarak belirlenmiş.

7 Ekim Aksâ Tufanı sonrası kriter eşiğinin düşürülüp on binlerce alt düzey HAMAS/İslami Cihad üyesinin hedefe yerleştirildiği anlaşılıyor.

Rohingya Müslümanları ile ilgili gündeme getirilen '**yavaş yürüyen soykırım**' tabiri vardır. Aslında aynı '**yavaş yürüyen soykırım**', İsrail kurulduğundan beri Filistinliler aleyhine de sürdürülmektedir.

İsrail'in bu çok katmanlı Yapay Zekâ soykırım makinesini devreye sokmasının amacı, soykırımı hızlandırmaktır ki Aksâ Tufanı sonrası bu sürecin ne kadar hızlandırıldığını tüm dünya adeta canlı olarak izlemektedir.

Lavanta'nın görevi, özellikleri karşılaştırıp hedefleri belirleyerek ölüm listesini oluşturmaktır. Daha sonra sıra, hedeflerin kaldıkları yerlerin tespit edilmesine geliyor.

Bu görevi de *Gospel* isimli bir başka Yapay Zekâ ünitesi yerine getiriyor. *İncil* manasına da gelen bu kelimenin bu iş için kullanılması, oldukça ilginç. Gospel, Lavanta'nın belirlediği hedeflerin kaldığı binalar ve yapıları işaretliyor, sonra da hedefe atama yapıyor. Hedef, işaretlenen binaya gelince de öldürme süreci devreye giriyor.

Ancak, hedefin işaretlenen binaya geldiğini bildiren bir düzeneğin de sisteme eklenmesi gerekiyor. İsrailliler bunu da, '**Baba Nerede**' (Where's Daddy?) programı ile çözmüşler.

Hedefin belirlenen mekâna gelmesiyle ki çoğu zaman ev oluyor, '**Baba Nerede?**' programı devreye girip uyarı veriyor ve öldürme süreci başlıyor. Makine orduya haber veriyor, suikast '**aptal bombalar**' (dumb bomb) ile gerçekleştiriliyor.

Suikastlar gecenin derinliğinde yapılıyor. Böylece hedefi vurmak garanti edilirken evde o anda bulunan herkesin etkilenmesi hedefleniyor. Kişi, ailesi, evi, komşuları toplu olarak cezalandırılıyor.

Bunun birkaç sebebi olsa gerektir: Öncelikle, bebek, çocuk, kadın, yaşlı demeden fırlatılan '**aptal bomba**' ile Filistinli zayiatı artırılıyor. Diğer sebep ise, sivil zayiatlarla hedefin ve dolayısıyla da HAMAS ve İslami Cihad'ın insan kalkanı kullandığı iddiaları güçlendirilmek isteniyor.

Aslında soykırımcılar ve makinelerinin insan kalkanı dedikleri kitleyi umursadıkları da yok. Çünkü öldürme protokollerinde, '**yan zayiatlar**' (colleteral damage) kavramı da var. Amerika Birleşik Devletleri'nin de uyguladığı '**yan zayiatlar**' kavramı, başka bir yazının konusu olabilecek önemde ama burada basitçe şunu söyleyebiliriz: Bu kavramla vurulacak hedefin önemine göre kaç sivilin feda edilebileceği belirlenmiş oluyor bir yerde. Belli bir sayıya göre genel izin verildiği halde belirlenen sayının üzerinde sivil öldürme ihtimalinde üst düzey izin almak gerekiyor.

İsrail'in bu kavramı iki türlü uyguladığı anlaşılıyor. Alt düzey olarak belirlenen hedefler için 15-20 aralığında bir sivil zayiatına müsaade edilmiş ama bu rakam artıp eksilebiliyor. Üst düzey ve yüksek değerli hedefler için sayı 300 sivilin öldürülmesine göz yummaya kadar gidebiliyor.

Şu da var ki, bu derecede yüksek bir «yan hasar» oranı, yalnızca İsrail ordusunun daha önce kabul edilebilir gördüğü oranlarla kıyaslandığında değil, aynı zamanda ABD›nin Irak, Suriye ve Afganistan›da yürüttüğü savaşlarla kıyaslandığında da istisnai bir durumdur. Bir örnek verecek olursak, ABD Üsame bin Ladin için bile 'yan zayiat' ya da 'savaşçı olmayan zayiat değeri' olarak 30 kişi belirlemiş. Kaldı ki, ABD'liler 15 sivil sayısını bile prosedürden sapma olarak değerlendiriyorlar.

Lavanta'nın öldürme listesinde 40 bin üzerinde bir sayı olduğunu düşünecek olursak bu öldürme süreci sonunda, büyük çoğunluğu 'yan zayiat', en az iki yüz bin Filistinlinin öldürülmüş olabileceğini söyleyebiliriz. Zaten, bu durum 41 binin üzerine çıkan tespit edilmiş Filistinli şehit sayısını da açıklamaktadır.

Burada bir noktaya işaret etmekte fayda var. Filistin soykırımının başlaması ile birlikte başlayan iç göç dalgası, katliamlarda Yapay Zekâ kullanımını olumsuz etkilemiştir. Çünkü göçle birlikte hedefi tespit edebilmek de zorlaşmış olmalıdır. İç göçmen sığınma kamplarına yapılan saldırılar da, sanırım, köstebek faaliyetleri ile izah edilebilir.

Yapay Zekâ ölüm makinesi Soykırım Çiçeği 'Lavanta'nın Filistinlilere büyük felaket ve acılar getirmekle birlikte İsrail açısından hayati öneme sahip olumsuz bir netice verdiğini de belirtmek isterim. Lavanta (Lavender) birçok sivilin kanını akıttı, hatırı sayılır HAMAS ve İslami Cihad mensubunu yok etti ama öncelikle Filistin davasını görülmedik bir şekilde tüm dünyayı kapsayacak şekilde diriltti ve daha da önemlisi İsrail'in kendisini ve Siyonizm'i şeytanlaştırmasında önemli katkısı oldu.

Yapay Zekâ ölüm makinesi Soykırım Çiçeği 'Lavanta'nın Filistinlilere büyük felaket ve acılar getirmekle birlikte İsrail açısından hayati öneme sahip olumsuz bir netice verdiğini de belirtmek isterim. Lavanta (Lavender) birçok sivilin kanını akıttı, hatırı sayılır HAMAS ve İslami Cihad mensubunu yok etti ama öncelikle Filistin davasını görülmedik bir şekilde tüm dünyayı kapsayacak şekilde diriltti ve daha da önemlisi İsrail'in kendisini ve Siyonizm'i şeytanlaştırmasında önemli katkısı oldu.

Yenilir Yutulur Sözler

Hüseyin Nasrullah İNAN

İsmet Özel, katıldığı bir TV programında "*...bu televizyon dediğimiz şey sadece yenir yutulur şeylerin söylendiği yerdir...*" der ve ekler "*benim söylediklerim yenir yutulur şeyler değil.*" Sözün yenilir yutulur olması ne demektir? Söz ekmek midir ki onu rahatça yiyebilmek için daha küçük parçalara bölelim? Sözün tamı ve çeyreği mi vardır ki taksit taksit söyleyelim? Söz sunulan bir yemekse nihayet onu küçük parçalara bölmek ve yavaşça tüketmek sindirimi kolaylaştırır ve sistemin düzenli çalışmasını sağlar.

Bir sistem içerisinde yaşıyoruz. Sistem nihayet bir organizasyondur, belirli ilkeler ve kurallar etrafında takımın her bir üyesinin uyum içerisinde etkileşimli hareket ettiği bir düzendir. İnsan bedeni mükemmel bir organizasyondur mesela, şehir ve köy her biri belirli kanunlar etrafında örgütlenir. Dünya gezegeni bir sistemdir. *Güneş de kendisi için belirlenmiş bir kanunla, yörüngesinde akar, gider* (Yasin, 38).

Sistem, canlılığın bir koşuludur. Sürüden ayrılanı kurt kapar. Sistemin dışına çıkan unsurlar elenmelidir çünkü düzenin insicamının aksine hareket eden anarşist unsurlar sistemin varlığını tehdit yahut huzursuz eder. İnsanoğlu ise kurulu düzeninin bozulmasına, canlılığına yönelen tehditlere ve huzurunun kaçmasına karşı hayli duyarlı bir varlıktır. Bu sebeple onun inşa ettiği sistemler de selamet içerisinde akıp gidecek bir hayatı temin etmek üzere çalışmalıdır. Düzen kaosun zıddıdır ve kaos canlı toplulukların kendini içine atmak istemeyeceği bir belirsizlik halidir. Bu sebepledir ki doğan çocukların beraberinde getirdikleri ilk refleks düşmeye karşı korku hissidir. Bebek, bütünlüğünü muhafaza etmek için dünyaya sıkıca tutunması gerektiğini hisseder.

Eğer bir yerde yaşam büyük bir kaos olmaksızın sürüp gidiyorsa orada iyi işleyen bir organizasyondan söz edilebilir. Fakat bir sistemin iyi işliyor olması her zaman o sistemin hayırlı olduğu anlamına gelmez. Fakat

sistemin işliyor olması iyi olmasa da ve bir hayır üretmiyor olsa da insan topluluklarının rağbet göstereceği bir haldir. Bu hal ise bozguncunun kendini *ıslah edici* olarak tanımladığı ifsad halidir. Bu hal içinde bozguncu kendini rızık veren olarak konumlandırabilir ve halk bozguncuyu kurulu düzenin işlemesi pahasına Rezzak belleyebilir.

Bozguncunun inşa ettiği ve iyi işleyen bir sistemde söylenecek sözler ve yapılacak işler de sistemin sürekliliği için yenilir yutulur cinsten olmalıdır. Bu, her iki tarafın da sağlığı için önemlidir. Kişi, işleyen sisteme çomak sokmak suretiyle anarşist bir yol seçmez ve iktidar, sisteme sadık olması dolayısıyla kişiyi düzenden mahrum etmez. Oluşan rıza iklimi bozguncunun emellerini rahatlıkla icra etmesini sağlarken kişinin de huzuru pahasına sisteme muhalif olmasını önler. Bu rıza iklimi bozguncunun meşruiyetini pekiştirir.

Bugünün sistemini kuran bozguncuların en büyük başarısı rıza iklimini oluşturabilmeleridir. Bu rıza iklimi silah ve konfor sağlayıcı araçlar yoluyla kişilerin ferdiyetlerini kuşanabilecekleri özgüveni ellerinden alır. Bu cesaretsizlik kişilerin özgürlükleri pahasına yenilir ve yutulur sözler etmesini sağlar. Fakat söz bir ekmek değildir ve onu yenilebilir parçalara böldüğünüzde başka bir söze dönüşür.

Bugün bozguncu sisteme muhalif bir söz etme veya bir iş yapma arzusu öncelikle onun inşa ettiği rıza ikliminden çıkmayı gerektirir. Çünkü bu iklim, sistemin sindirebileceği sözlerin edildiği yozlaştırıcı bir iklimdir. Sistemin havası, sözü ılıklaştırmaya ve eylemi kırmaya çok müsaittir.

Bugün yaşamak adına solumaya mecbur olduğumuz bu havadan sakınma çabası ise çetin bir mücadele alanıdır. Sistemin ağzına layık, yenilir yutulur cümleler kurma tuzağı günün sonunda kişiyi asıl söylenmesi gereken sözleri söylemekten alıkoyar, enerjiyi tüketir ve eylemi itibarsızlaştırır. Günün sonunda sistem onu dumura uğratmak üzere yola koyulmuş muhalif gücü kendine hizmet eder hale getirir. Sistemi dumura uğratma kapasitesine sahip enerjiyi yenilir yutulur hale getirerek tüketmeye başlar.

Sistemin öğütücü havasından korunmanın yolu öncelikle bozguncu sistemin havasıyla her gün haşir neşir olduğumuzu kabullenmekten geçiyor. İkinci aşama ise *kurulu düzen ataletinden* kurtulmaktır. Kurulu düzen ataletini halihazırda işleyen sistemin uyuşturucu rutininde tembelce deveran etmek anlamında kullanıyorum. Bu döngü çürütücüdür ve o kuvvetten sıyrılabilecek bir cesaret ve özgüvenin sinelerde taşınması gerekir.

7 Ekim Aksa Tufanı sistemi dumura uğratması açısından bir dönüm noktası olarak tarihte şimdiden yerini aldı. Soluduğumuz havanın, içinde bulunduğumuz iklimin ne menem bir şey olduğunu hatırlattı ve bu havanın sinemizi nasıl paslandırdığının ayırdına varmamızı sağladı. Küresel çapta kurulu düzenin ağlarını ifşa etti. Akdeniz'de yürüyen gemilerin, yeraltından akan yakıtın yolunu ifşa etti. Bozguncuyu ihya ediciden, izzeti zilletten, sözün yenilir yutulur cinsten olanını hakikisinden ayırdı.

Eğer bir yerde yaşam büyük bir kaos olmaksızın sürüp gidiyorsa orada iyi işleyen bir organizasyondan söz edilebilir. Fakat bir sistemin iyi işliyor olması her zaman o sistemin hayırlı olduğu anlamına gelmez. Fakat sistemin işliyor olması iyi olmasa da ve bir hayır üretmiyor olsa da insan topluluklarının rağbet göstereceği bir haldir. Bu hal ise bozguncunun kendini ıslah edici olarak tanımladığı ifsad halidir. Bu hal içinde bozguncu kendini rızık veren olarak konumlandırabilir ve halk bozguncuyu kurulu düzenin işlemesi pahasına Rezzak belleyebilir.

Siyonizm Kuramının Anatomisi

Semiha KARAHAN

İstanbul Üniversitesi Felsefe ve Din Bilimleri Doktora Öğrencisi

Ekim, Yahudi takviminde Tanrı'nın mekânı, zamanı ve insanı Kudüs'ü merkeze koyarak yarattığı aydır. Ekim, her ne kadar bilinmese de Hıristiyan takviminde İsa Mesih'in Kudüs'ün yakınında doğduğu aydır. Ekim, Kudüs'ü fetheden Hz. Ömer'in şehit edildiği aydır. Ekim 1187 Selâhaddîn Eyyûbî'nin Kudüs'ü Haçlılardan kurtardığı ve vaat edilmiş topraklarda yüzlerce yıl sürecek Müslüman barışının temelini attığı aydır. Ekim 1898, Yahudiliğinden utanan aslında bir Alman asilzadesi olmayı hayal eden ve onların takdirini kazanmak için Batı'nın sömürgeciliğine ve milliyetçiliğine öykünerek Siyonizm'i kurumsallaştıran Theodor Herzl'in Kudüs'e geldiği ve orayı ve oradakileri sevmediği ve aşağıladığı aydır. Ekim 1917, İngiltere'nin Gazze'ye hücum ettiği ve Mehmetçiği geçerek vaat edilmiş topraklara girdiği, Kudüs'e doğru yürüdüğü ve oradaki barışı ve huzuru yok ettiği aydır. Ekim 1956, İsrail Devleti'nin Sina'yı işgal ettiği, Ekim 1973 Yom Kippur Savaşının başladığı, Ekim 1996 İsrail'in Mescid-i Aksâ'nın varlığını tehlikeye soktuğu illegal kazılarını protesto eden Kudüslü Müslümanlardan yetmişinin öldürüldüğü, Ekim 2000, II. İntifadanın üçüncü gününde Gazze Şeridinde öldürülen Muhammed Durra'nın şehit bedeninin Gazze'de mezara konduğu aydır.

7 Ekim 2023 Yahudi takviminde Tevrat hatminin yıllık başlangıcı Simhat-Torah günüydü, 1-7 Ekim 2023 binlerce Hıristiyan Siyonist'in "Kudüs Barışı İçin Dua" programına katılmak için Kudüs'e akın ettiği tarihti, 7 Ekim 2023 Gazze'nin Mescid-i Aksâ için kendisini son bir kez daha feda ettiği vaktin başlangıcıydı.

Fransız Devrimi ardından Avrupa'yı etkisi altına alan milliyetçilik ve ulus devlet anlayışı, din olgusunun yerini materyalizmin alması, gelişen yeni bilim dalları ve düşünce akımları 19. yüzyılda Avrupa'da büyük bir kaos yaşanmasının önünü açmıştır. Avrupalı halklar bu kaostan kimliklerini ulusalcılıkla şekillendirerek ve ulus devlet anlayışlarını hayata geçirerek yeni bir düzene geçmeyi hedeflemiştir. Bu amaçlar doğrul-

tusunda da geçmişlerine dönerek ne kadar kadim ve özel bir ulus olduklarını ispat etme yarışına girmişlerdir. Bir başka ifadeyle milliyetçiliklerini sağlam bir zemine oturtmanın ancak bununla mümkün olabileceğini düşünenler geçmişi geri çağırmış ve kendilerine geçmişte yaşandığını iddia ettikleri "altın bir çağ" yazmıştır. Buna paralel olarak da gelecekte de bir altın çağ yaşayacakları inancına bel bağlamıştır. Tüm bunlar 19. yüzyılda tarih biliminin azami önem kazanmasının önünü açarken aynı zamanda din bilimleri, biyoloji ve antropoloji gibi bilim dallarının gelişmesine ve bunların milliyetçi ideolojiler için yardımcı bir ajan gibi çalışmasını sağlamıştır. Söz konusu dönemde milliyetçilik ve ırk teorilerinin popüler hale gelmesi şüphesiz Avrupa'da özellikle Balkanlar olmak üzere birçok azınlığı da fazlasıyla etkilemiştir. Azınlıklar, kimlik tanımlamalarını yaparak kendi devletlerini kurmanın gerekliliğine inanmış ve bu inançla bazısı bağlı bulundukları imparatorluklara isyan etmiştir. Diğer taraftan bu popüler kavramların en fazla ve çok boyutlu biçimde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yaşayan Yahudileri etkilediği muhakkaktır.

19. yüzyılda Avrupa'da birbirinden dağınık, siyasi lidersiz ve devletsiz biçimde yaşayan Yahudiler dönemin gelişmeleri doğrultusunda birçok yenilikle karşı karşıya kalmıştır. Avrupa'da asırlarca gettolara hapsedilen Yahudiler, "emansipasyon/özgürleşme" süreciyle gettolardan çıkmaya başlamış ve yaşadıkları toplumlara entegre olmaya çabalamıştır. Bu çaba içerisindeki Yahudiler (inançlı olanları) kendi dini kimliklerini evde bırakmış, (bazısı) önemli dini doktrinlerinden vazgeçmiş, sosyal hayatta "diğerleri" ile aynı görünmek için ellerinden geleni yapmış ve eşit vatandaş olabilmenin umuduyla beslenmiştir. Entegre olmaya çabalayan Yahudiler için bu uyumlanma, mekâna ve zamana dahil olmak ve "normalleşmek" ile eşdeğerdir. Bir başka ifadeyle Yahudiler yaşadıkları Avrupa ülkelerine ve onların sahip oldukları değerlere dahil olmak, Batı'nın bir parçası olmak istemiştir. Ancak bu karakterdeki Yahudiler çok geçmeden entegrasyon çabalarının nafile olduğunu anlamıştır. Bu başarısızlık bazısının vaftiz olarak din değiştirmesine neden olmuşsa da Heinrich Heine örneğinde görüldüğü üzere Hıristiyan olmanın da boş bir çaba olduğu anlaşılmıştır. Çünkü entegre olmaya çalıştıkları uluslar, modern dönemin kökleşmesiyle din olgusunu bir kenara bırakmış milliyetçilik ve ırk düşüncelerine kapılmıştır ve kendi içlerinde başka bir halkın harmanlanması düşüncesine katiyetle karşı gelmiştir. Üstelik bu halk Yahudiler ise daha da fazla karşıtlık göstermişlerdir. Çünkü Batı'da asırlarca süren Yahudi karşıtlığının yerini milliyetçilik ve ırk teorileriyle beslenen anti-Semitizm almıştır. Bu nefretin en ılıman halini örneklendirmek gerekirse; Yahudilere Fransa'da özgürleşme ve eşit yurttaşlığın kapısını açan Napolyon'un şu minvaldeki sözleri yeterli olacaktır. "Bu kan bozuk kandır ya kökü kazınmalı ya da Avrupa'dan gönderilmelidir." Dolayısıyla Batılılar için bir Yahudi, Hıristiyan olsa da kanı değişmeyeceğine göre hala Yahudi'dir ve dışlanmalıdır. Ayrıca Yahudilerin entegrasyon çabası ve asimile olmaları Batılıların onlara daha da düşman olmasına neden olmuş-

Bir başka ifadeyle Yahudiler yaşadıkları Avrupa ülkelerine ve onların sahip oldukları değerlere dahil olmak, Batı'nın bir parçası olmak istemiştir. Ancak bu karakterdeki Yahudiler çok geçmeden entegrasyon çabalarının nafile olduğunu anlamıştır. Bu başarısızlık bazısının vaftiz olarak din değiştirmesine neden olmuşsa da Heinrich Heine örneğinde görüldüğü üzere Hıristiyan olmanın da boş bir çaba olduğu anlaşılmıştır.

Tevrat'a adeta demir atan pragmatist Siyonistler, vaat edilmiş topraklar ve seçilmiş halk inancını içeren pasajları literal, ayıklayıcı ve seçici biçimde okuyarak dini hükümlerinden koparmıştır. Böylece Yahudilerin Tanrı tarafından seçilmiş, üstün ve kutsal bir halk olduğunu ve Kudüs merkezli Filistin'in de kendilerine sonsuza kadar bir mülk olarak verildiğini iddia edebilmişlerdir.

tur. Tüm bunlar paralelinde Yahudiler, ulus devlet anlayışındaki ve hedefindeki toplumlar için önceki dönemlere göre daha da istenmeyen bir unsur haline gelmiştir.

Entegrasyon başarısızlığı, bunu isteyen bazı Yahudiler için çok büyük bir hayal kırıklığı olmuştur. Nitekim bu kısım Yahudiler, sekülerizm ve materyalizm gibi Batılı değerlerin peşinden gitmiş, dini eğitimi terk ederek seküler eğitime yönelmiş, uyum sağlayabilmek amacıyla dini geleneklerini gerektiğinde terk ederek gerektiğinde revize ederek diğerleri gibi olmak için ellerinden geleni yapmıştır. Ancak diğerlerinden bir türlü görmeyi bekledikleri saygı ve kabulü görememişlerdir. İşte bu yoksunluk, dışlanmışlık ve hayal kırıklığı hali bazı Yahudilerin, Siyonizmi kurgulamasının ana nedenidir. Nitekim normalleşmek için ellerinden geleni yapan Yahudilerin bazısı bunu başaramadıklarını anladıklarında "modern Yahudi bağımsızlık ve milliyetçilik hareketi" Siyonizmi kurgulamıştır. Bir başka ifadeyle kendi milliyetçiliklerini kurmak zorunda kalmışlardır. Siyonistler kendi ideolojilerini milliyetçilik, emperyalizm, kolonyalizm gibi Batılı değerler üzerine inşa etmiştir. Net bir şekilde Siyonizmin İngiltere'nin sömürgeciliğine, Almanya'nın da milliyetçiliğine öykündüğünü söylemek mümkündür. Bunun yanı sıra her milliyetçilik biçiminde olduğu gibi geçmişe/tarihe azami önem vermiş ve toprak ve ulus kavramlarının ön plana çıkarıldığı bir Yahudi tarihi yazmışlardır. Devletin kuruluşundan sonra "Siyonist tarih yazıcılığı" adında bir disiplin halini alacak bu tarih çalışmalarında Siyonistler diğer milliyetçilik biçimlerinden kendisini farklı hatta görece kutsal kılacak şekilde bir kaynağa başvurmuştur ki bu da Yahudi kutsal kitabı Tanah'tır. Nitekim bu kaynak, Siyonistlerin kendi tarihlerini "kutsal tarih" veya "Tanrı yazgısı" şeklinde savunmalarını sağlarken aynı zamanda ideolojinin Yahudi diniyle iç içe geçmesini kaçınılmaz kılmıştır. İşte bu nedenle Siyonizmin açıklaması, her tanımından daha ziyade "teolojik sömürge milliyetçiliği" şeklinde olmalıdır.

Siyonistler, özellikle Tevrat bölümü olmak üzere Tanah'ın tamamını bir tarih kitabı gibi kullanarak Yahudiler için yeni bir tarih yazmış ve bu tarihte mekân olarak sadece Filistin'e yer vermiş, sürgün zamanlarını es geçmişlerdir. Tarih yazımında İbrahim'in Kenan diyarına göçüne, İsrailoğullarının bir halk olarak seçilmesine, Mısır'dan Arz-ı Mevud'a; Siyon'a yerleşmek için çıkış yaptığı ve Eretz İsrael'de yaşadığı müreffeh zamanlara yani antik dönemdeki Davud ve Süleyman gibi figür ve zaferlere yer veren Siyonistler, böylece kendi geçmiş altın çağlarını vaat edilmiş topraklara dayandırmıştır. Yani geçmişte altın çağ yaşayan ataları (ki İsrailoğulları ile Yahudiler arasındaki devamlılık dinsel, geleneksel ve genetik açıdan aslında oldukça zayıftır ve bir başka büyük tartışma konusudur) iki faktörle bunu başarabilmiştir: "Çıkış yapmıştır ve Siyon'a gitmiştir." Siyonizm de başlangıç hedeflerini Avrupa'dan çıkarak Filistin'e kolektif biçimde göç etmek ve orada bir devlet kurmak şeklinde belirlerken işte bu iki önemli metaforu kullanmıştır. Böylece geçmiş altın çağlarından Siyonizme kopuntusuz ve linear bir köprü kurarken aynı

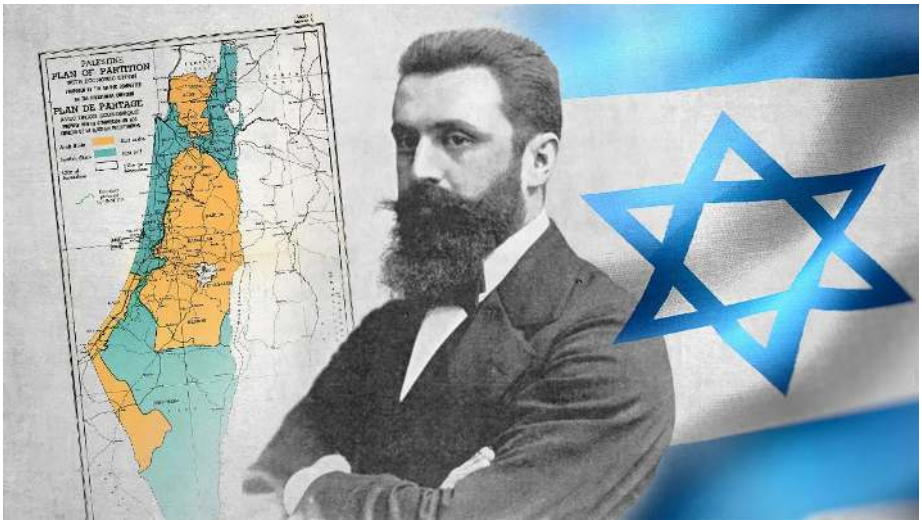

zamanda Siyonizmi, Yahudilerin gelecekteki altın çağını kuracak bir reçete ve kurtuluş yolu şeklinde sunabilmiştir.

Kendi milliyetçi, ulus ve toprak eksenli ideolojileri için geçmişe ihtiyaç duyarak tarihi çağıran Siyonistler, Yahudi teolojisindeki "Tanrı, Tevrat, İsrael (İsrailoğulları), Eretz İsrael (vaat edilmiş topraklar)" şeklinde yer alan birbirine içkin dört olmazsa olmazı kendi ideolojileri için bir rol model olarak kullanmıştır. Tevrat, ideolojinin tarihi ve kökeni vazifesi görürken İsrael; ulus, Eretz İsrael ise toprak eksenine karşılık getirilmiştir. Tanrı'nın yerini ise Siyonizm sonrasında da Siyonist devlet almıştır. Bir başka ifadeyle Tanrı'nın yerine Siyonizm ikame edilmiştir. Siyonizm böylece Tevrat'ı ve Yahudi geleneğini kullanarak birbiriyle bağlantılı ve birbirine muhtaç olan halk, toprak ve devlet kavramlarını birleştirmeye ve içini doldurmaya çalışmıştır. Ve geldikleri noktada da Tevrat'taki vaat edilmiş topraklar ve seçilmiş halk inancına zemin hazırlayan pasajları kendi ideolojilerinin bir parçası haline getirmişlerdir. Tevrat'a adeta demir atan pragmatist Siyonistler, vaat edilmiş topraklar ve seçilmiş halk inancını içeren pasajları literal, ayıklayıcı ve seçici biçimde okuyarak dini hükümlerinden koparmıştır. Böylece Yahudilerin Tanrı tarafından seçilmiş, üstün ve kutsal bir halk olduğunu ve Kudüs merkezli Filistin'in de kendilerine sonsuza kadar bir mülk olarak verildiğini iddia edebilmişlerdir. Dolayısıyla milliyetçi hareketlerin olmazsa olmazı tarih, toprak ve halk şartları Batı'da ortaya çıkan Siyonizmi kaçınılmaz bir biçimde Avrupa'dan Doğu'ya sürüklemiştir. Keza Siyonistlerin bolca dillendirdiği üzere "Yahudilerin çok tarihi vardır ama sadece bir coğrafyaları vardır, burası da Kudüs merkezli Filistin'dir. Yani aslında Avrupa'nın özellikle de Almanya, İngiltere ve Fransa'nın parçası olmak isteyen ve Batılı olduklarına inanan bazı Yahudiler, bunu başaramadıklarında mecburen ve istemeden kendi milliyetçi hareketlerini inşa etmiş ve Siyon'a/Kudüs'e dönüş yapmıştır. Ve kurguladıkları bu ideolojileriyle de Doğu'da küçük bir Batı olacaklarına inanmış ve Avrupa'dan saygı ve takdir görmeyi umut etmişlerdir.

Takdir görme isteği Siyonizmin psikolojik boyutunu gözler önüne sermektedir. Ortaya çıkışından bugüne de bu boyutun hiçbir zaman yok olmadığını söylemek mümkündür. Yukarıda da aktarıldığı gibi 19. yüzyılda Avrupa'daki bazı Yahudiler zamana ve mekâna uyumlanmalarının normalleşmeleri için bir gereklilik olduğuna inanmıştır. Bu ters bir açıdan bakıldığında bu kesim Yahudilerin kendilerini "anormal bir halk" olarak gördükleri manasına gelmektedir. Nitekim entegrasyonda başarısız olarak sonrasında Siyonizmi kurgulayan Yahudilerin çoğunluğu da bu anormal hali sürekli dillendirmiş ve vurgulamıştır. Onların düşüncesinde Yahudilerin asırlarca ulusal bir dile, kimliğe, devlete hatta siyasi bir lidere sahip olmaması kendilerini anormal bir halk statüsüne taşırken, sahip oldukları din ve tutucu dini gelenekleri bulundukları ülkelerde ayrık otu gibi yaşamalarının önünü açmıştır. Bu yoksunluklar ve "dini fazlalıklar" çoğu Siyonist kuramcı tarafından Batılılardan saygı, takdir ve kabul görmemelerinin ana nedeni olarak telakki edilmiştir. Dolayısıyla Siyonist psikolojinin kökeninde; ideolojiyi kuranların kendilerini anormal ve saygı duyulmayan bir halk olarak gördükleri şeklinde bir düşünce ve eziklik duygusu yatmaktadır.

Diğer taraftan bu anormal hissetme durumunda sadece siyasi ve dini nedenler değil, aynı zamanda sosyal, kimliksel, fiziksel ve hatta cinsiyete bağlı sebepler de fazlasıyla etkindir. Sosyal ve kimliksel açıdan bakıldığında Yahudilerin hem kendi içlerinde hem de dışarıya karşı bölünmüş profil çizmeleri önemlidir. Öyle ki bahis konusu dönemde Avrupa'da özgürleşme ve eşit yurttaş

olabilme fırsatından yararlanmak isteyerek gettolardan hızlıca dışarıya çıkan Yahudiler olduğu kadar değişime karşı koyan Yahudiler de olmuştur. Böylece Avrupa'da birbirinden farklı iki Yahudi tipolojisi hasıl olmuştur. Birincisi din ve geleneklerini terk etmeyerek değişmeyen Yahudiler, ikincisi de değişimin şart olduğunu düşünerek yeni Batılı bir kimlik inşa eden hatta dinsizleşen Yahudiler. İkinci gruptakiler kendilerini kadim bir geçmişe dayandırmak maksadıyla İbrani şeklinde tanımlarken aslında ortaya çıkan tipolojinin S. Freud'un da adlandırdığı gibi "Tanrısız Yahudi" şeklinde açıklanması mümkündür. Ayrıca Siyonizmi kurgulayanların bu yeni profildeki Yahudiler olması da şu önemli bilgiyi açığa çıkarmaktadır. "Siyonistler Yahudilikten Siyonizm'e değil, Siyonizm'den Yahudiliğe geçmiştir." Bu sosyal ayrışma beraberinde nefret ve utanç duygusunu getirmiştir. Değişen "Tanrısız Yahudiler" kendileri gibi değişmeyen ve geleneğe bağlı kalmakta ısrar eden Yahudilerden nefret etmiştir. Bu nefret duygusu da aynı zamanda hem onlardan hem de kendilerinden utanmalarına yol açmıştır. Bunlara paralel olarak Siyonizmi kuranların Yahudilerden ve Yahudilikten utanan ve nefret eden dolayısıyla da öz saygısını kaybetmiş bir psikolojide oldukları gerçeği açığa çıkmaktadır. Bu gerçeklik aslında bir paradoks olarak gözükse de Siyonist kuramcıların anti-Semitik olduğunu ortaya koymaktadır. Keza bolca dillendirildiği gibi 19.yüzyılın en ateşli anti-Semitiklerinden biri Herzl iken, her Yahudinin yaşamak zorunda olmadığını söyleyerek Nazi kamplarındaki Yahudilere yardım elini uzatmayan Ben-Gurion ve türevleri 20. yüzyılın en zalim anti-Semitikleri listesine adlarını yazdırmıştır.

Ziyadesiyle dikkat çekici olan taraflardan biri de utanç ve nefretin kökeninde fiziksel nedenlerin de yatmasıdır. Öyle ki değişmeye ve Batılı gibi görünmeye çalışan ve sonrasında Siyonizmi kurmuş Yahudiler, fiziksel özelliklerinin de buna mani olduğuna inanmıştır. Siyonist kuramcıların bazısı "kanca burunlarından" kurtulamayacaklarını nereye giderlerse gitsinler Yahudiliklerinin anlaşılacağını söylerken bazısı da göbekli miskin peyotlu dindarlarla bir yere varamayacaklarından şikayetçi olmuştur. Hatta onların düşüncesinde vücut yapılarının "kassız ve çelimsiz" olması da büyük bir sorundur. Bir başka büyük dert de sünnetli olmalarıdır ki sünnet onları Batılılardan ayıran vücutlarına kazınmış bir emaredir.

Yahudiliğin izlerinden bir türlü kurtulamamak; kassızlık, kanca burun, sünnet Siyonistleri fazlasıyla dertlendirirken aslında Avrupa'da Yahudileri Siyonizmi kurma psikolojisine götüren en önemli faktör Batılı halkların Yahudilere yaşattığı büyük bir haksızlıktır. Anti-Semitik halklar Yahudileri türlü ifadelerle aşağılarken bu haksız tutumların vardığı noktalardan biri de Yahudilerin cinsel kimliklerine dair olmuştur. Bakıldığında çok da uzak bir geçmiş değildir ama 19. yüzyılın Avrupa'sında Yahudilerin erkekliği sorgulanmış, eksik görülmüş ve Yahudi erkeklerin kadınlar gibi menstrual kanama geçiren farklı bir cins oldukları iddia edilmiştir. Çok trajikomiktir ama bu iddialar ırkçılıkla yoğrulan Batı'da halklar nezdinde kabul görmüştür. Bu iftiralar ve

aşağılamalar Batı'nın Yahudileri psikolojik açıdan yıprattığı ve uçuruma sürükleyerek Siyonizmi kurgulattığı ve onlara Avrupa'dan gitmeyi dayattığı psikolojik bir istasyondur. Ve işte tüm bunlar bir Yahudi olan Freud'un kendi bilimini neden cinsel dürtüler üzerine inşa ederek kendi erkekliğini çaresizce ispat etme isteğini gösterdiği gibi Yahudilerin neden kendi milliyetçiliklerini yani Siyonizmi kurduklarının psikolojik boyuttaki açıklamasıdır. Yahudiler Siyonist olduklarında kaslı olacaklar, kanca burunlarından kurtulamasalar da fiziksel görüntülerinden dolayı dışlanmayacakları bir toprakta yaşayacaklar, sünnetleriyle barışacaklar ve kanama geçirmeyen tam bir erkek olduklarını ispat edebileceklerdir. Dolayısıyla kökeninde yatan psikolojik sorunlar göz önünde tutulduğunda Siyonizm aslında Siyonistler için Siyon'dan daha ziyade erkekliğe ve normalliğe dönüştür.

Yaklaşık 170 yıllık bir mesele olan ve 76 yıl önce devletleşen Siyonizmin mecburen dönüş yaptığı Kudüs'te psikolojik sorunlarına çözüm bulamadığı açıktır. Siyonist Yahudiler fırtınalı bir denizden kurtularak Filistin'e çıktıklarında Avrupa'da gördükleri ayrımcılığın ve düşmanlığın aynısını teorik ve pratik açıdan ziyadesiyle Filistinlilere yaşatmıştır. Bu düşmanlık Filistinlile-

rin "Nekbe/büyük felaketi" iken, Siyonistler için kendi güçlerini ve erkekliklerini ispat etme sahası haline gelmiştir. 1918'de başlayıp, 1948 sonrasında artarak devam eden ve yıllardır mikro ve makro boyutuyla Filistinlilere yaşatılan "bu zulüm bir Freud çaresizliğidir." En küçük örneğiyle Kudüs'te Filistinli bir kadının birden fazla İsrail kolluk kuvveti tarafından dövülmesi, Kudüslü bir çocuğun 13 yaşındayken tutuklanması ve 3 yıla yakın hücre hapsinde tutulması, El Halil'de namaz kılanların kurşuna dizilmesi, Gazze'de duvar dibinde kurşunlardan saklanmak için babasına sığınan bir çocuğun tam kalbinden vurulması; Siyonistler için "kendi erkekliklerini" ispata çalışmaktır. Gelişmiş güçlü silahları ile savunmasız masum insanların üzerine binlerce ton bomba yağdırmak da Siyonistler için kendi kaslı vücut güçlerini gösterme çabasıdır. Daha doğrusu kassızlıklarını perdeleme dramasıdır.

Ne ironidir ki gelinen noktada bazı Siyonist askerler, Gazze'de farklı ve çarpık cinsel eğilimlerini arsızca tüm dünyaya servis etmektedir. 7 Ekim sonrasında Gazze'de İsrail askerlerince LGBT bayrağı açılırken (bu bayrak Gazze'de ilk defa açılmıştır), bazı askerler yıktıkları evlerdeki kadın kıyafetlerini giyerek poz vermiş hatta güzellik ve estetik bakımlarını da ihmal etmediklerini defalarca göstermiştir. Yine bu soykırım sırasında İsrail askerleri Filistinli mahkumlara tecavüz ederek, Siyonist hahamlar bu tecavüzleri normal karşılayarak ve yüzlerce Siyonist işgalci, askerlerin bu suç dolayısıyla yargılanmasını protesto ederek ne dehşet bir sapma ve sapıtma halinde olduklarını ortaya koymuştur. Ayrıca kolluk kuvvetlerinin yıllardır pedofil yaklaşımlar sergilediği ve cinsiyet fark etmeksizin taciz ve tecavüz vakasına adını yazdırdığı da unutulmamalıdır.

Sonuç olarak, önemli olan insan kalabilmekken Siyonistlerin ispat ettiği tek şey ahlaklarının ve psikolojilerinin daha da bozulduğudur. İlk temsilcilerinden bugüne Siyonistler, erkek, kaslı ve düzgün burunlu olmayı isterken görünen o ki insanlıktan çıkmışlardır. Kendi ideolojilerini dayandırdıkları Tevrat'ı okumuş ama anlamamış, Tanrı'nın hüküm ve emirlerini tek tek çiğnemişlerdir. Siyon'a dönmüşler ancak döndükleri andan itibaren vicdan ve ahlaktan uzaklaşmışlardır. Kendi ideolojilerini İbrahim'e, Musa'ya, Davud'a ve nice güzel peygambere atfetmişler lakin onlara ihanet etmişlerdir. Geldikleri noktada ola ola zalim ve gaddar olmuşlardır. Adaletli, objektif ve her şeyden daha da önemlisi düzgün bir insan olan İsrailli bir akademisyenin Siyonistlere hitaben yazdığı gibi "Yahudiler, İbrahim'in çocukları... Kendileri onca gaddarlığın kurbanı olmuş Yahudiler böylesine gaddar olabilir mi?... İşte görülüyor Siyonizmin en büyük başarısı Yahudileri Yahudilikten çıkarmak olmuş... Bunlar Filistinlilerin bedenini ortadan kaldırırken İsraillilerin de insani duygularını tamamen yeryüzünden silmeyi planlıyorlar."

kurul- ve geçmişin Özlenen
ün'Kudüs geleceğin gereken masi İbra- İllallah İlâhe La'' kapısına Kanuni yazdıran ''Halîlullah him modeli Kudüs ın'Süleyman Sultan ...hedefiyle ve bilinci olduğu

Yaklaşık 170 yıllık bir mesele olan ve 76 yıl önce devletleşen Siyonizmin mecburen dönüş yaptığı Kudüs'te psikolojik sorunlarına çözüm bulamadığı açıktır. Siyonist Yahudiler fırtınalı bir denizden kurtularak Filistin'e çıktıklarında Avrupa'da gördükleri ayrımcılığın ve düşmanlığın aynısını teorik ve pratik açıdan ziyadesiyle Filistinlilere yaşatmıştır. Bu düşmanlık Filistinlilerin "Nekbe/büyük felaketi" iken, Siyonistler için kendi güçlerini ve erkekliklerini ispat etme sahası haline gelmiştir. 1918'de başlayıp, 1948 sonrasında artarak devam eden ve yıllardır mikro ve makro boyutuyla Filistinlilere yaşatılan "bu zulüm bir Freud çaresizliğidir."

Amerikan Rüyasının Arka Yüzü: Siyonist Tünelleri ve Epstein Davası

Şehnaz FINDIK İNAN

İsrail'in 7 Ekim 2023'ten bu yana Gazze Şeridi'ne düzenlediği saldırılarda en az 16 bin 795'i çocuk, 11 bin 378'i kadın olmak üzere 41 bin 272 Filistinli öldü, 95 bin 551 kişi yaralandı. 2 milyon Gazzelinin (nüfusun %89'u) yerinden edilmesi de söz konusu bilançonun ağırlığını gözler önüne seriyor. Bu haliyle bir asırdan fazladır süren savaşlar ve başarısız diplomatik çabaların bir sonucu olarak İsrail-Filistin çatışması artık farklı bir aşamaya geçmiş durumda.

1937'deki Peel Komisyonu raporundan bugüne iki devletli çözüm zırvasından bir arpa boyu yol kat edememiş Batılı Siyonistler, Filistin'in eşitlik ve özgürlük taleplerine hiçbir surette cevap vermeyecek kısır bir sistem yarattılar. Bilhassa temel hak ve özgürlükler noktasında uluslararası toplumun beklentileri demokratik ve hümanist bir çerçevedeydi. Bu durum problemin teorik çözümüne dair insani ve meşru bir yaklaşım gerektirdiğinden kendi üretimleri olan teori ve kavramları dahi yeniden revize etmeye giriştiler. İtibarsızlaştırmak istedikleri özgürlük hareketleri için hiçbir utanç duymadan "terör" etiketini kullandılar. Tüm bunları Filistin topraklarına daha hızlı ve daha kolay Siyonist yerleşimci getirebilmek için yaptılar. Her fırsatta sivil katleden, hastane ve okulları bombalayan İsrail, Batılı devletlerin işgale olan pervasız desteğiyle Batılı devlet ve değer sisteminin çıkmazını, gayri insani tabiatını

gözler önüne serdi. Dünya kamuoyu bu anlamda iki devletli çözümün Filistinliler için bir çözümden çok ceza olduğunu anlamış oldu.

Filistin meselesi ve hatta daha özelde "Gazze soykırımı", tüm dünyada yeni bir paradigmayı gündeme getiriyor. Ulus devletlerin Siyonist lobilerin etkisiyle politika yaptığını; Siyonist şirketlerin devletlerarası anlaşmalar da dâhil olmak üzere politik ekonomiye yön verdiğini açık bir şekilde ortaya koyuyor. 90'lı yıllarda "komplo teorisi" denilerek itibarsızlaştırılan birçok hakikatin temelinde Siyonist paganlığın dünyayı götürdüğü esaret bataklığı gün yüzüne çıkıyor. 2024 yılının Ocak ayında New York'taki bir sinagogun altında ortaya çıkan tüneller ve bu hususta yapılan araştırmalarda bulunan yakılmış nesneler, çocuk kıyafetleri ve kanlı yataklar ABD'deki Yahudi tarikatları tartışmaya açtı. Nitekim Gazze'deki soykırıma sessiz kalmayan uluslararası kamuoyunu ve medyayı susturmak, ancak kendi karanlık dünyalarındaki kirli oyunları dayatmalarıyla mümkündü. Peki, dünyayı sarsan bu tünel davası tam olarak neydi?

Yaşları 19 ile 26 arasında değişen İsrailli Hasidik gençler 8 Ocak'ta, sinagogun bodrum katında kavga etmişti. Ancak bu sıradan bir sinagog bodrumu değildi. Ortodoks Yahudilik hareketi olan Chabad-Lubavitch'in küresel merkezinin bodrum katıydı. Dolayısıyla polis, ünlü Yahudi kompleksindeki dört binayı birbirine bağlayan bir yeraltı geçidi keşfetmişti. Olaylar buradan patlak verince Amerikan medyası bu "korkunç" tünellerde daha ne gibi şeytani ritüelin yapıldığı konusunda baskı kurmaya başladı.

Kavgaya karışan gençler de dâhil tünelden sorumlu olduğu düşünülen hahamlar mahkemeye çıkarıldı. Sanıklar, 1994'te öldüğü düşünülen eski Chabad lideri Hasidik Haham Menachem Mendel Schneerson'ın vasiyetine uyarak ibadethanelerini genişlettiklerini söylediler. Ancak bazı Chabad topluluğu üyeleri Schneerson'ın hala hayatta olduğuna ve

Filistin meselesi ve hatta daha özelde "Gazze soykırımı", tüm dünyada yeni bir paradigmayı gündeme getiriyor. Ulus devletlerin Siyonist lobilerin etkisiyle politika yaptığını; Siyonist şirketlerin devletlerarası anlaşmalar da dâhil olmak üzere politik ekonomiye yön verdiğini açık bir şekilde ortaya koyuyor. 90'lı yıllarda "komplo teorisi" denilerek itibarsızlaştırılan birçok hakikatin temelinde Siyonist paganlığın dünyayı götürdüğü esaret bataklığı gün yüzüne çıkıyor.

Dünya kamuoyu ise canlı yayında polisin yeraltı tünellerinden dışarı çıkardığı kanlı şilteler, bir bebek sandalyesi ve bir bebek arabasına yakinen şahit oldu. Çirkinliğin boyutu akıllara kirli senaryolar getiriyordu. Birçok Amerikan gazetesi Siyonist şirketlerin tehdit ve şiddetine rağmen bu durumu radikal bir "Yahudi ayini" olarak nitelendiriyor ve olası kurbanların tespit edilmesi için Amerikan ulusuna sarı ışık yakıyordu.

üstelik onun bir de Mesih olduğuna inanıyordu. Bu da devam eden köklü bir ritüel için kendilerine gizli bir alan açtıklarına dair iddiayı mümkün kılıyordu. Bazılarına göre Chabad hahamları tünelleri kapatmak istemişti ancak gençler buna karşı çıktığı için ortalığı birbirine katmıştı. Netice itibarıyla kavgada suçlanan gençler de dâhil hiç kimse 18 metre uzunluğunda ve 4 metre genişliğinde bir tünel kazmakla suçlanmadı. Dünya kamuoyu ise canlı yayında polisin yeraltı tünellerinden dışarı çıkardığı kanlı şilteler, bir bebek sandalyesi ve bir bebek arabasına yakinen şahit oldu. Çirkinliğin boyutu akıllara kirli senaryolar getiriyordu. Birçok Amerikan gazetesi Siyonist şirketlerin tehdit ve şiddetine rağmen bu durumu radikal bir "Yahudi ayini" olarak nitelendiriyor ve olası kurbanların tespit edilmesi için Amerikan ulusuna sarı ışık yakıyordu.

Devam eden süreçte 2008 yılında ilk kez ortaya atılan bir iddia ile patlayan Epstein fuhuş skandalı hakkında yeni bulgular edinildi. Sinema ve müzik endüstrisinin patron simalarından, 10 Ağustos 2019'da öldüğü iddia edilen Yahudi asıllı Amerikalı finansör Jeffrey Edward Epstein'in reşit olmayan kız çocuklarını dünyaca ünlü siyasetçi, sporcu, oyuncu, şarkıcı vb. isimlere pazarlayarak ve bu çirkinlikleri kaydederek ilgili isimlerin kendi Siyonist emellerine hizmet etmesini sağlamada sistematik şantaj yaptığı ortaya çıktı. Mağdurların ifadeleri ile 2008'de uluslararası bir şantaj şebekesi ağı kuran "Epstein adası" deşifre edildi. Epstein de kız arkadaşı Ghislaine Maxwell de reşit olmayan kızları kullanarak politikacıları İsrail'e bilgi vermeleri için şantaj yapan Siyonist casuslardı. Kendisi ölmeden önce cinsel suçlar dolayısıyla hüküm giymişti. Ancak tutuklanmasına dair kayıtlar şaibeli birtakım verilerle doluydu. Bazı önemli aktivistlere göre Epstein hiçbir zaman gerçekten tutuklanmadı ve öldüğüne dair tüm o haberler kurguydu. Zira o MOSSAD için çalışan bir İsrail ajanıydı ve CIA tarafından soruşturulması da tutuklanması da söz konusu olamazdı.

Bu çirkinlikleri Hollywood ve Batı müzik endüstrisini Siyonizm zemininde birleştirmek için kullanan Epstein, dünyadaki aklıselim toplulukların Siyonizm'e dair farkındalığının artması dolayısıyla yakayı ele verdi. Zira ünlü şarkıcıların satanik müzik kliplerinde verilen mesajların Hıristiyanlık inanç ve doktrinlerini tahkir etmesi ve bilhassa kritik film kadrolarının Yahudi oyuncularca domine edilmesi dikkat çeken sorunların başında geliyordu. Hâlihazırda birçok Katolik kilisesi de LGBT sapkınlığına kayıtsız şartsız destek veren bu lobici sinema yapımcılarını ve oyuncularını aforoz etmek için kuyruğa girmişti. ABD'deki Katolik güdümlü ekol ve entelektüel yapılar Siyonistlerin Amerikan ulusunun tüm değerlerini aşağılayan birer "seçkinci" olduklarına uyanmaya başlamıştı. Çünkü ana akım medya gizlemek için ter dökse bile sivil aktivistlerin ve özgür medya kuruluşlarının titizlikle yürüttüğü çalışmalar neticesinde Epstein adasındaki pedofili, fuhuş ve kaset skandalları Siyonizm'in dünya politikasına ve ekonomisine yön vermedeki şeytani hırslarını gözler önüne serdi.

Epstein bir yönüyle de MOSSAD için çalışıyordu denilebilir. Zira araştırmaların derinleştikçe şantaj yapılan ve "Epstein adası"nda fuhuş görüntüleri ele geçirilen isimlerin arasında dünyaca ünlü politikacılar da mevcut. Bu durum kolektif suç işleyen binlerce ünlü ismin açığa çıkmamak için birbirlerini ve bu kötülük şebekesini nasıl da kolaylıkla koruyabildiklerini açıklıyor. Dava henüz rüştünü ispat etmiş bir babayiğit tarafından tüm dosyalarıyla derinlemesine görülmüş değil. Senatosundan mahkemesine her yerde Siyonist paganların ya kendileri ya uşakları bulunduğundan böylesi bir davanın nasıl süreceği doğrusu merak konusu. Zira söz konusu MOSSAD olduğunda Amerika'nın "Wonder women"ı dahi İsrail ordusundan ithal ediliyor.

İnsanlığın istismarcı, fuhuşçu, pedofil, uyuşturucu bağımlısı, alkolik, sapkın ve kumar masalarından kalkmayan birer ucubeye dönüşmesi için ellerindeki tüm yazılı, işitsel ve görsel medya ile saldıran Siyonist çetelerin bir zamanlar komplo teşkil eden iş ve eylemleri Gazze'deki direniş dolayısıyla ifşa oldu. Direniş, ifşa ettiği bu şeytan ordusunu yenmemiz için bizlere hakikatli bir ödev vermiş oldu. Zira insanlık, kendi tarihinde hiç bu denli tetiklenmemiş, hiç bu kadar İslam'a ısınmamış, hiç bu denli Allah'ın merhametine muhtaç olmamıştı. Öyle ya, bugün kapitalizmin bir avuç Yahudinin Siyon emellerinden çok da fazlası olmadığını ilkokul çocukları bile anlamış oldu.

Sonuç olarak Gazze halkının uluslararası topluma söylediği belki de en önemli şey, "gözlerinizin önünde soykırım yapanlara dikkatli bir bakın" demekti. Gazze halkının bir zamanların "Amerikan rüyası"nı tüm veçheleriyle nasıl da yerle bir ettiği ortada. İnsanlığa mesajları ise oldukça açık: "Onları izleyin, tanıyın, kim oldukları ve içinizde neden bulunduklarına dikkat kesilin. Yerin üstünde iyi birer komşu gibi sizinle bulunurlar ancak yerin altına çekilip kuyunuzu kazan şeytani birer muhteristirler."

Epstein bir yönüyle de MOSSAD için çalışıyordu denilebilir. Zira araştırmaların derinleştikçe şantaj yapılan ve "Epstein adası"nda fuhuş görüntüleri ele geçirilen isimlerin arasında dünyaca ünlü politikacılar da mevcut. Bu durum kolektif suç işleyen binlerce ünlü ismin açığa çıkmamak için birbirlerini ve bu kötülük şebekesini nasıl da kolaylıkla koruyabildiklerini açıklıyor.

Gazze'nin Boykot Devrimi

Gözde ÇİMEN

Gazze, tüm dünyada yeni bir devrim modeli yarattı: Boykot.

Son zamanlarda İsrail'in tanınmış markalarının isimlerini bir bir değiştirmesi, hatta bazı ürünlerde isim ve logoyu kaldırıp farklı sembollerle ürün pazarına çıkması boykotun ilerleyen süreçte nereye evrileceğini gösterdi. Kapitalist düzende her gün kahve bile diyemeyeceğimiz o berabat sıvıyı içerken, AVM katlarında son derece kötü şartlarda üretilen hamburgerleri yerken, takıntısı olduğumuz markaları giyerken aslında bilinçsizce İsrail'i yaşattık. Siyonizm'in gönüllü finansörleri olduk. Yıllardır Gazze'de yaptığı katliamların sponsorları olduğumuzdan habersizliğimiz veya umarsızlığımız masumların katledilmesine olanak sağladı. Meseleyi sadece buraya indirgemek doğru değil evet. Ancak İsrail'in tüm dünyayı çepeçevre sardığı para ve teknoloji gücü, biz bilinçsiz insanlar eliyle sürdürülebilir hale geldi.

Toplum olarak durmaya çalıştığımız ahlaki çizgi, üzerimize binen insani sorumluluk neticesinde hastaneleri bombalayan ve çocukları katleden İsrail'e karşı elimizden ne gelebilir sorusuna dikkat çekti. Devletlerine rağmen bir şeyler yapmak isteyen milyonlarca insan çareyi Siyonist çetenin şirketlerine zarar ettirmekte buldu. Dolayısıyla İsrail'e bir zarar da benden olsun diyen vicdan sahipleri, tüm dünyada etkisini gösteren ciddi ve sistematik bir boykot kültürü yarattı. Boykotun mahiyetini devlet düzeyinden birey düzeyine çeken aklıselim gruplar, meselenin insanlık olduğunu ve kitle iletişim araçlarının doğru kullanıldığı takdirde insanlığa olan anlamlı katkısını da gözler önüne serdi.

Güçsüzlüğün içerisinde ahlaki hassasiyetlere sahip toplumlar boy-

kotla güç buldu. Boykot önce sivil toplum kuruluşları eliyle; kanaat önderleri, bir kısım sanatçılar, gazeteciler, yazarlar gibi topluma mal olmuş kişilerin etkisiyle sürekli bir kampanyaya dönüşebildi. İlk zamanlar boykotun neden yapılmasına yönelik yürütülen kampanyalar, gelinen süreçte nasıl etkili bir araca dönüştüğüne yönelik eylemlerle insanlara "sabırla boykota devam etmeleri" mesajıyla devam etti. Böylelikle boykotta sebat çağrıları yükseldi. Öyle ki son zamanlarda yayımlanan bir rapora göre, giderek artan ve yerleşik hale gelen boykot çağrıları İsrail ürünlerine yönelik talebi azaltmış durumda. İsrail'in en büyük tarım ürünleri ihracatçılarından bir firma boykot çağrılarından sonra ihracatında yüzde 20'lik azalma yaşadığını ifade etti. Bu sürecinin temel taşlarından biri, boykot edilecek her markanın neden boykot edildiğine dair alt metninin bizzat toplumun ölçeğinde yapılmış olması. Boykotun ilk günlerinde yüzlerce marka listeleri yüzünden yaşanan kafa karışıklığına çözüm olarak bu markaların kalite ve nitelik olarak yerli yahut Siyonist çetelerin güdümünde olmayan alternatiflerinin sunulması ilerleyen zamanlarda çeşitli aplikasyonların hazırlanmasına da zemin hazırladı. İnternet sitelerinde gördüğümüz kafa karıştıran boykot malları listeleri artık telefonlarımızda uygulama şeklinde bulunabiliyor. "Boykot dedektifi", "Boykot kafası" gibi uygulamalar şimdilik gözüme en çok takılanlardan.

Boykot toplumsal bir protesto, ne bir ay ne de bir yıl ile sonuca varamayacağını bilmemiz lazım. Hayatımızın vazgeçilmez bir "kırmızıçizgi"si olarak var olmalı ve hatta çocuklarımızla markete, alışveriş merkezlerine gittiğimizde bu bilinç bizimle olmaya devam etmeli. Boykot Gazze'de çocuklar ölmesin, masumlara yönelik zulüm son bulsun diye ortaya çıkan bir bilinç. Kabul etmeliyiz ki vatandaşın önüne yüzlerce listelik boykot markası ile çıkıldığında bunun uygulanabilirliği sorunlu hale geliyor. İlk etapta İsrail hükümetine destek verdiğinden emin olduğumuz belli başlı markaları vatandaşın önüne koyarsak bir sonraki adım daha kolay uygulanabilir hale gelecek.

Gelelim boykotun uygulanabilirliğini artırdıkça Siyonist markaların pazarlama tekniklerindeki dramatik değişime. Türkiye'de cirosu epey yüksek olan bir içecek markasının toplumu ikna etmek için sık sık reklam kampanyası yürütmesi boykotun önemini ve devamlılığının önemini ortaya koyuyor. Hem markaların satış paydalarındaki düşüşler hem de reklam kampanyalarını ve ürün stratejilerini değiştirmek için gösterdikleri çaba, boykotu sahiplenen kesimler için bir şeyleri değiştirme inanç ve motivasyonunu ortaya çıkardı. Zira tüketim kültürünün en önemli yönü kendi sıradan, gündelik hayatlarımız. Modern dünyada günlük yaşam pratikleri içerisinde sıkışmış fıtratımız ve vicdanlarımız kültürel hegemonyanın tüketim baskısı altında can çekişiyor. Şu anda arz noktasında ciddi bir azalmaya giden İsrail mallarına daha fazla zarar vermek, kendi içimizde daha fazla güçlenmek için günlük hayat pratiklerine yönelik alternatifler oluşturmamız gerekiyor. Tüketim kültürünü dizginlemek için boykot enfes bir avantaj olabilir. Aksi halde boykot edilen bir ürünün yerine koyacak başka bir ürün bulunamadığında bu protesto sürdürülebilir olmaktan çıkar.

Boykot bir gönüllülük ve vicdan meselesi. İsrail barbarlığını durdurmak için yapılan *bilinçli tüketmeme* protestosudur. Mahiyeti itibarıyla boykot, kitlesel bir ambargodur. Ciddi bir yaptırımdır. Seni besleyen damarları kuruturuz mesajıdır. İnsanlığa zulmederek elde ettikleri şeylerle inşa ettikleri bu ekonomik sistemde, hedefe yönelik çalışmalar yapmayı şiar edinerek tüm insanlığın faydasına bir iş yapılabilir. Bu hususta Keşmir için Hindistan malları, Doğu Türkistan için Çin malları, Afrika'da hala emperyalizmi yaşatan Fransızların mallarını boykot etmek gibi. En başta ABD ve İsrail'e destek olan ülkeleri kara listeye almak gerekir. Zira İsrail boykottan son derece korkar hale geldi. İndirim kampanyalarından reklamları arttırmaya hatta boykot edilen markaların "*biz de insanlıktan yanayız katliamlardan yana değiliz*" diyerek açıklama yapmasına kadar hemen her şeyi deniyorlar.

Boykot neleri ne kadar başarabilir süreç gösterecek. Canlarını mallarını ve onurlarını koruyamadığımız kardeşlerimize en azından bazı bedelleri göze alarak derman olabiliriz. Parayı tekel gibi yöneten bu zalim kavme karşı imkânlarını kısıtlama fırsatını pas geçemeyiz. İsrail'e bir tekme dahi olsa atma fırsatından mahrum kalamayız.

Gazze "İnsan"ı Savunuyor

Gökhan ÖZCAN
Yazar

Gazze'yi sadece belli bir bölgenin, etnik olarak Arap olan belli bir grup insanın meselesi olarak görenler dünyanın şu anda ne yaşadığına dair en ufak bir fikre sahip değiller. Gazze şu anda insanlık demek ve terörist/siyonist devlet israil sadece Gazze'de yaşayanlara değil, doğrudan insanlığa saldırıyor. Dolayısıyla Gazze'de yaşayan yiğit insanların binlerce can vererek savunduğu şey de sadece vatanları değil, bütün bir insanlıktır. Gazze'de yaşananların ve israil'e karşı verilen destansı mücadelenin mâşerî vicdanda bulduğu karşılık da zaten bunu gösteriyor. Bugün bütün dünyada kalbiyle irtibatı kesilmemiş her dinden, her kültürden, her fikirden insan Gazze'yi kendi davası biliyor ve İsrail karşısında taraf oluyor. Bunun sebebi saldırıya uğrayanın ve kayıtsız şartsız savunulması gerekenin 'insanlık' olduğu gerçeğidir.

Büyük ekseriyet insanlık safına geçerken, neden bazı insanlar bu gerçeği göremiyor peki? Bir kısmı israilli olduğu ve israil'i desteklediği için... Bunlara söylenebilecek bir şey yok, çünkü hakikatle bağları tamamen kopuk böylelerinin. Bir başka kısmı, yaşanan vahametin az çok farkında olmasına rağmen menfaatleri gereği israil'i desteklemeyi ya da öyle görünmeyi gerekli görüyor. Böyle menfaatperestlerin bir şahsiyet sahibi olduklarını söyleyebilmek mümkün değil; kendi menfaatleri için insanlığın ayaklar altına alınmasına itiraz dahi edemiyorlar çünkü. Daha başka bir kısım insan da kafalarındaki kodlar, önyargılar, ezberler sebebiyle ya mesafeli ya da doğrudan karşıt duruyor bu meseleye. Bu son grup daha ziyade meselenin 'yerli'si olması gereken bölgelerden çıkıyor. Mesela bizim ülkemizden, Arap coğrafyasından, üçüncü dünyadan... Kendi kafalarındaki kimlik krizlerini bu meseleye yansıtıyor ve çocuk, kadın, yaşlı, hasta denmeden soykırıma tabi tutulan bu

mazlum insanları ötekileştiriyorlar. Öldürüldüğü, zulme maruz bırakıldığı, zihinsel konforlarını bozduğu için bu insanlardan gizli açık nefret edenler bile var bu tür insanların arasında.

Kalbi körleşmesinin nasıl bir şey olduğunu gösteren ibret verici bir manzara bu!

Elinde silah olmayanın ağır silahlar kullananla, üstünde çatısı olmayanın havadan ölüm yağdıranlarla, yiyecek bir parça ekmeği, içecek bir damla suyu olmayanlarla yaptığı katliamları partiler yaparak kutlayanlarla savaşı bu! İnsanî duruşunu hiç bozmayan vakar abidesi bir halkla, her türlü kötülük sınırını aşan ve caniliğiyle gurur duyan sırtlanların savaşı! İnsanlığın kalbinin hangi tarafta attığı o kadar aşikâr ki! Böyle apaçık bir tabloda yerini, tarafını, safını bulamayanlar, göğüslerinin sol yanında kalp yerine kara bir leke taşıyor olmalı.

Gazze, bütün hesaplarını kötülük üstüne yapan israil ve işbirlikçisi, hatta belki komuta merkezi olan karanlık küresel güçlerin karşısında insanlığın temel değerlerini temsil ediyor. Zulme maruz kalıyor ama zulmetmiyorlar. Kötülük görüyor ama kötü olmuyorlar. Dünyanın gördüğü en ağır mağduriyetler karşısında yapayalnız bırakılıyorlar ama davalarından, vatanlarından, değerlerinden, imanlarından ve insanlıklarından asla vazgeçmiyorlar. Menfaatleri için kalplerinden vazgeçmiyorlar. Düz yolda depresyona giren yeni insan numunelerine benzemiyor, inançlarını, güzelliklerini, tevekküllerini terk etmiyorlar. Her şeye rağmen, yakılıp viraneye dönüştürülmüş, her yanı tehlikelerle dolu, kaçacak yeri kalmamış şehirlerinde, takatlerinin yetmediği yerde bile her yıkılanı düzeltip yerine koymak için çalışıp didiniyor, hayatlarına, geleceklerine, hayallerine sahip çıkıyorlar.

Onları medyaya, sosyal medyaya düşen kısacık videolardan içimiz parçalanarak izleyen bizim gibi çaresiz dünyalılara, büyük insanlıklarıyla çarenin nerede olduğunu gösteriyor, insanlığın acziyet girmeyecek yerlerini görünür kılıyorlar. Yılmıyor, yorulmuyor, dirayetlerini kaybetmiyor, geleceğe inanmaktan asla geri durmuyorlar. Ufak tefek engellere takılıp istikametlerini kaybetmiyorlar. "Hasbinallah ve ni'melvekîl..." diyor ve bunu kalpleriyle söylüyorlar.

Bütün dünyada meydanları, caddeleri, istasyonları, üniversite bahçelerini ve hemen hemen bütün sosyal mekanları "Özgür Filistin" sesleriyle dolduran ruh işte bu ruh! İnsanlık Gazze'de yeniden nefes alıyor. Son yüzyılda erozyona uğrayan temel değerlerini, insanca güzellikleri yeniden tecrübe ediyor. Maddiyatın yıkıcı taarruzlarına karşı maneviyatla ayakta kalınabileceği hakikatini keşfediyor. Kötülükle iyi kalarak, çirkinlikle güzel kalarak mücadele edilebileceğine, kötülerin iyilik karşısında, güzellik karşısında, insanlık karşısında asla kazanamayacağına dair unutulmaz dersler alıyor.

Gazze halkı topyekûn İnsan'ı savunuyor ve insanlık da bunun farkında. Farkında olmayanlar, yazık ki insanlıklarının da farkında değil!

Bugün bütün dünyada kalbiyle irtibatı kesilmemiş her dinden, her kültürden, her fikirden insan Gazze'yi kendi davası biliyor ve İsrail karşısında taraf oluyor. Bunun sebebi saldırıya uğrayanın ve kayıtsız şartsız savunulması gerekenin 'insanlık' olduğu gerçeğidir.

Nesiller Boyu Gazze

Harun YAKARER

Dünya, iyiler için giderek çekilmez hâle geliyor. Allah, herkesi en doğru yer ve en doğru zamanda yaratmıştır. Buna inancımız tam. Kader, her zaman ve her yerde en haklı şekilde vuku bulur. Buna da inanıyoruz. İyiler iyilik için ne kadar çalışıyorsa o, kötüler kötülük için ne kadar çalışıyorsa o. Fakat iyilerin ve iyiliğin bütün coğrafyalarda bu kadar baskı altında olduğu başka bir çağ yaşanmış mıdır dünyada, bilmiyorum. Haksızlığın güç kazandığı ve gücün haklı sayılmak için yettiği bir dünyada kötülük, karanlık, zulmet serbestçe semiriyor.

Günlük hayat içinde karşımıza çıkan her neyse büyük ölçekte de karşımıza çıkanlar odur. Başkalarının mülküne çöküp zenginleşenler, kendilerine karşı ayaklananlara terörist muamelesi çekerken, ilmi insanların toplu şekilde katledilmesine hasretmeyi aklına getirmeyenlere karşı son model savaş teknolojileriyle yüzlerce; binlerce kişiyi aynı anda öldürdüklerinde haklı sayılabiliyor. Bütün bu olanların suçlusu semiren eşkıyalar değil, kafasını şerre çalıştırmayıp hayra yoranlar olarak gösteriliyor. İnsanlık bakımından gelişmiş ama hırsızlık ve katillik bakımından geri kalmış toplumlar, insanlık dışı muameleye maruz kaldığında savunmasız kalıyor. Böylece gelişmemişliğin bedeli olarak bu dünyada yaşamamak cezası reva görülüyor bu insanlara. Semirmiş olmak zalimleri haklı saydırıyor. Güçlü olan güçsüze, zengin olan fakire aynı cezayı reva görebiliyor. Güçsüzsen yaşama, fakirsen yok ol.

Bu defa dünya ölçeğinde, çoğunluk neye şahitlik ettiğinin farkında. Belki bu bize ümit veriyor. Kendimi bildim bileli Gazze'yle ilgili felaket haberlerine şahitlik ettim. Felaket geride kalanlar için elbette. Şehadete erişenler için ne büyük bir şeref. Geride kalanlar, yaşanan felaketin hiçbir zaman bu kadar farkında olmamışlardı. Fakat bu farkındalık bir işe yarıyor mu? İlk anda bu soruya olumlu bir cevap vermek mümkün değil. Allah için her şey mümkündür. İmkânsız yoktur. İsterse her şey bir anda tersine döner. Ne var ki Allah'ın yaratma üslubu, bizim aceleciliğimize benzemiyor. Biz, savaşın dışında kalanlar, hiçbir şey yapmayıp son raddede her şey istediğimiz gibi olsun istiyoruz. Tembellik ve cesaretsizliğimizin bedelini ödemek ağırlığını kaldırmaya başladığımızda bahsettiğim farkındalık daha şiddetli olacak ama işe yarayacak.

Olanlardan sonra dünya genelinde tepkiler görmek bizi ümitlendirebilir. Yürüyüşler ve en önemlisi de boykot bu anlamda insani özelliklerini yitirmemiş olan kişilerce ortaya konan eylem biçimi. Buna katıl-

mayanların hâlini anlamak için milli mücadele dönemindeki İngilizlere ve Fransızlara dalkavukluk yapanlara bakabiliriz. Sanat eserleri, tarihin anlatmadığı bu geri planda olanları bize çarpıcı şekilde anlatır. Tanpınar'ın Sahnenin Dışındakiler ve Yakup Kadri'nin Sodom ve Gomore adlı eserlerinin gerçeklerden çok uzak olduğunu zannetmiyoruzdur sanırım. Bir ülkede yaşamakla bir vatanda yaşamak arasındaki farkı anlarsak bize katılmayanların savaş halinde, bugün zulme karşı kılını kıpırdatmayanların yarın neler yapabileceklerini de kestirebiliriz.

Savaş orada oluyor, bundan sonraki hedef Türkiye diyerek Gazze'yi savunmaya kalkarsak, meseleyi kavrayamamışız demektir. Gazze sadece perde olur bu şekilde korkumuza. Hayır, savaş zaten bizim topraklarımızda. Sezai Karakoç'un şu sözleri Müslümanların nasıl bir duruşla ve zihniyetle meseleye bakmaları gerektiğini anlatıyor: "Hatay Suriyelilerindir. Diyarbakır, Konya, İstanbul Suriyelilerindir. Tıpkı Halep'in, Şam'ın bizim şehirlerimiz olduğu gibi."

Dünya, sebepler ve süreçlerle dönüyor. Birdenbire olan hiçbir şey yok. Hiçbir volkan bir anda patlamaz. Yeraltı kıvıl kıvıl kaynar önce. Yavaş yavaş yükselir. İşte bu hazırlık evresidir aslolan. Yani patlamanın sebepleri, patlamanın kendisinden daha mühim. Sondaki patlama artık küçük bir tatbikat. Bu yüzden Müslümanlar, yüzyıldan daha önce başlayıp yavaş yavaş büyüyen ve artık karşı konulamaz hale gelen Siyonist tasallutunun, işgalinin karşısına uzun vadeli planlarla çıkmak zo-run-da. Kaybettiğimiz çok şey var ve onlar kazanacağımız şeyler olarak oracıkta duruyor.

Evlatlarımıza anlatacağız bunları. Anlatacağız ve unutturmayacağız. Evlatlarımıza miras bırakacağımız acı dolu bu yaşananlar, aynı zamanda bizim için mahcubiyet yükü. Hiçbir şey yapamıyoruz(!) diye hayıflanarak bizden sonrakilerin çoktan kaybedilmiş bir savaşın içine gireceği vehmini onlara miras olarak bırakmamalıyız. Umutla anlatacak, geleceğimizi geri alacağız. Gazze Müslümanlarındır. Kudüs Müslümanlarındır. Müslümanlar kendilerine bırakılan emaneti hırsızlardan geri aldığında insan kalabilenler mutlu olacak, zeytin ağaçları bile mutlu olacak.

Böylece gelişmemişliğin bedeli olarak bu dünyada yaşamamak cezası reva görülüyor bu insanlara. Semirmiş olmak zalimleri haklı saydırıyor. Güçlü olan güçsüze, zengin olan fakire aynı cezayı reva görebiliyor. Güçsüzsen yaşama, fakirsen yok ol.

Merkezde Gazze Var Müslümanlar Nerede?

Kâmil YEŞİL

Her yıl Manisa'da büyük katılımlarla kutlanan Mesir Macunu Şöleni'nde dağıtılan macunun mucidi; asıl adı Musa, lakabı Merkez Muslihuddin olan Merkez Efendi'dir.

Kanuni Sultan Süleyman'ın annesi Hafsa Sultan Manisa'da yaptırdığı külliyedeki hankah için Sünbül Efendi'den bir şeyh isteyince Sünbül Efendi de Merkez Efendi'yi gönderir Manisa'ya. Kanûnî bu sırada Manisa'da şehzadedir. (1526)

Kesin bilgi olmasa da rivayetlerde anlatılan Mesir Macununun keşfi-icadı bu dönemde olmuştur. 41 nebatın karışımı ile yapılan macun ile iyileşen Hafsa Sultan, bu şifa kaynağından halkın da faydalanması için dağıtımını emreder. İşte o zamandan beri bu gelenek devam ediyor.

Bizim üzerinde durmak istediğimiz konu Musa Muslihiddin Efendi'ye niçin Merkez Efendi lakabının verildiğidir.

Tahsili sırasında tasavvuf yoluna girmeye karar veren Merkez Efendi, Halvetiyye şeyhlerinden Habib Karamânî'ye mürid olmak ister. Ancak şeyh, mânevî eğitiminin başkası eliyle olacağına işaret edip onun bu isteğini geri çevirir ve kendisine "Muslihuddin" lakabını vererek halka vaaz etmesini tavsiye eder. Ayasofya Camii'nde vaaz ettiği dönemde İstanbul'da, Koca Mustafa Paşa Dergâhı şeyhi ve Halvetî-Sünbülî kolunun kurucusu Sinâneddin Yûsuf' (Sünbül Sinan'a) intisap eder. Sünbül Efendi'nin "Sizler ... bu dairemizin merkezi olup ..." şeklinde iltifatı sebebiyle Musa Muslihiddin Efendi'nin unvanı "Merkez Efendi" şeklini alır ve ölünceye kadar da böyle anılır. Bu konuda şöyle bir menkıbe anlatılmaktadır:

Rivayete göre Sünbül Efendi, kendisinden sonra posta Merkez Efendi'yi layık görmüştür. Ancak ondan önce dergâha gelmiş ve yıllarca hizmet

Çizgi: Hasan Aycın

etmiş bazı müridlerin buna itiraz edeceklerini hissederek herkesin önünde bu makama layık olanın Muslihiddin Efendi olduğunu göstermek ister.

Dergâhta bütün müridleri toplar ve potansiyel şeyh adaylarına şöyle bir soru yöneltir:

"Farz edin ki Cenabı Hak, Rububiyetini size verdi ve kâinatı istediğiniz gibi idare edin, dedi. Siz Rab olsaydınız kâinatı nasıl idare ederdiniz?"

Dergâhta kendini posta layık gören saygın bir mürid: "Herkesi hidayete erdirir, Müslüman ederdim. Yeryüzünde hiçbir kâfir, müşrik, münafık, imansız bırakmazdım." diye cevap verir.

Sümbül Efendi: "Allah niyetini kabul etsin evladım. Gayret-i diniyye bunu gerektirir." diye karşılık verir.

Posta oturacak diye beklenen diğer bir mürid: "Hiçbir kötülüğe ve kötülere fırsat ve imkân vermezdim. Yeryüzünü iyiler ve iyiliklerle doldururdum." der.

Sünbül Efendi: " Aferin evladım, salabet- i diniyye bunu gerektirir. Allah niyetinin karşılığını bol bol versin." der.

Sıra Musa Muslihiddin Efendi'ye gelince o şöyle cevap verir: "Aman Efendimiz, Rabbimizin idaresinde bir eksiklik, bir kusur mu var. Hâşâ. Rabbimiz Âdem peygamberden bu zamana kadar nasıl idare ettiyse, kıyamete kadar nasıl idare edecekse öyle, onun gibi idare ederim. Hiçbir değişiklik olmazdı. Âlimler de olur zâlimler de. İyiler de olur kötüler de. Birbirleriyle mücadele ederler." der.

Sünbül Efendi: "İş şimdi merkezini buldu" diye mukabelede bulunur ve Muslihiddin Efendi'ye o vakitten sonra "Merkez Efendi" denilir. Herkes bu cevap karşısında Musa Muslihuddin'in ilmî mertebesini görür ve posta onun layık olduğu anlaşılmış olur.

Merkez Efendi'nin cevabı kâinatta olan biten ve kıyamete kadar vuku bulacak olanlar konusunda ehli sünnetin görüşüdür. Buna göre, "Allah'ın dediği olur. Kader yazılmış, kalem yazmış, mürekkep kurumuştur."

Merkez Efendi'nin bu izahını "her şey O'nun bilgisi ve iradesi dâhilinde oluyor, O ne derse o olur; öyleyse kulların elinden bir şey gelmez, kulların dünyada olan bitene teslim olması gerekir, müdahale ve mücadelesi bir işe yaramaz", şeklinde anlamak doğru değildir.

Bu beddua metinlerini okuyup duyunca, Sünbül Efendi'nin müridlerine ne kadar çok benzediğimizi düşündüm. Çünkü dua şeklinde olsa da "Gazzelileri fesat yuvası, mutlak kötülük merkezi Siyonist soykırımcı Yahudilerden kurtarırdım, her birini türlü belalarla helak ederdim." demiş oluyoruz.

Bazı kulların "Dua müminin silahıdır, biz silahı doğrulttuk, ateş ettik ne var ki sonuç alamadık." burukluğu yaşadığı, duaların karşılık bulamadığı gibi bir duygu içinde olduğu doğrudur. Fakat bu hal doğru değildir. Çünkü burada gözden kaçırdığımız şeyler var. Bunların başında sadece dil ile yetinmemek, dilden önce fiili dua; silahla, güç kullanarak harekete geçmek var.

Ehli sünnet âlimleri kullara malum olmayan, gaybe imandan bir cüz olan şeylerin (kaderin), dua, sadaka ve kulların talepleri doğrultusunda Allah eli ile değiştirilebileceği olgusunu (Tanrı'nın tarihe müdahalesini) itikada aykırı görmez. Çünkü dilek, dua, kullara aitse de oluş emrini veren Allah'tır. Allah, kulların niyetleri, o niyete uygun davranışları doğrultusunda "tarihe müdahale eder." Kur'an'da adı geçen peygamberlerin kıssalarında bu hususa çok örnek vardır. Bu örneklerden dayanak bulduğumuz içindir ki biz Müslümanlar Allah'a dua ederiz. Dua ile beddua arasında bir fark yoktur. Beddua da bir duadır. Peygamberlerin duasında olduğu gibi kâfirlere, müşriklere gereken davet ve ikazlar yapıldıktan sonra sözün kâr etmediği zamanlarda onlara lanet okumak, beddua etmek şer'i bir şeydir. Bu dualar sonucu kâfirler, tuğyan içinde olanlar helâk olmuştur. Bu duaları kuldan yana kabul edip yerine getirmek de Allah'tandır. Bu da kadere dâhildir.

Gazze'de Siyonist İsrail tarafından Müslüman soykırımı yapılmaya başlanmasından bu yana (7 Ekim 2023) yaklaşık 40 bin insan katledildi. Bu insanların yarısı çocuk ve kadın idi. Dünyanın seyrettiği, emperyalistlerin destek verdiği bu katliama İslam ülkeleri engel olamadı, hâlâ da olamıyor. Buna karşılık Müslümanlar mazlumlara dua; katil, cani, müstekbir ve tuğyan halindeki İsrail'e beş vakit beddua etti, ediyor. Sosyal medyaya da yansıyan bu dileklerin arasında "Ebabillerini gönder Allah'ım, İsrail'i yerle yeksan et, altını üstüne getir" gibi sözler de var. (Laf aramızda ben de böyle dua ediyorum.)

Bu beddua metinlerini okuyup duyunca, Sünbül Efendi'nin müridlerine ne kadar çok benzediğimizi düşündüm. Çünkü dua şeklinde olsa da "Gazzelileri fesat yuvası, mutlak kötülük merkezi Siyonist soykırımcı Yahudilerden kurtarırdım, her birini türlü belalarla helak ederdim." demiş oluyoruz. Dualarımızın arka planında Rabbimizin bizden önceki nice peygambere ve ona inanan müminlere yardımı, kâfir ve zalimleri helak ettiği bilgisi, buna yönelik imanımız; Firavun'un, Nemrud'un, Ebu Lehep ve Ebu Cehil'in akıbetleri hakkındaki bilgimiz var. Onların sonu gibi bir akıbeti Siyonist ve soykırımcı Yahudiler için de bekliyoruz.

Bazı kulların "Dua müminin silahıdır, biz silahı doğrulttuk, ateş ettik ne var ki sonuç alamadık." burukluğu yaşadığı, duaların karşılık bulamadığı gibi bir duygu içinde olduğu doğrudur. Fakat bu hal doğru değildir. Çünkü burada gözden kaçırdığımız şeyler var. Bunların başında sadece dil ile yetinmemek, dilden önce fiili dua; silahla, güç kullanarak harekete geçmek var. Biz Müslümanlar, elimizdekini (ok, mermi, bomba vs.) kâfire atmak zorundayız. "Attığın zaman sen atmadın Allah attı" ayetinden anlıyoruz ki, kul atar Rabbimiz sonucunu yaratır. Öyle anlıyorum ki dua ile sonuç almak en kolay olana talip olmak demektir.

Bedir Savaşı örneği bize gösteriyor ki, zafer için önce şehadeti ve öldürmeyi göze almalıyız, dua ile de Rabbimizden yardım beklemeliyiz. Bedir Savaşında Ebu Cehil ve Mekkeli müşriklerin önde gelenleri öldürülmüş ama Müslümanlar da 14 şehit vermiştir. Tarihçilerin "Tanrı tarihe müdahale etti"

dedikleri Bedir Savaşındaki gibi ilahi yardım için kullar üzerine düşeni yaparsa inanıyoruz ki Gazze'de de bu yardım gözle görülecektir.

Ölümü (ölmeyi ve öldürmeyi) göze alıp onun gereğini yerine getirmediğimiz için ve sadece dua etmekle sınırlı kaldığımız için kâfir, zalim ve Siyonist İsrail öldürmeye devam ediyor. Eğer güç kullanılmazsa soykırıma şiddetle devam edecek. Çünkü söz ile silah (füze, bomba, tank) bir değildir.

Genel kanaat şudur ki; Kassam Tugayları, HAMAS mücahitleri, sanılandan daha çok İsrail askeri öldürdü. Yani soykırımcı Siyonist Yahudi, ölümü göze alarak mücadele ederken biz Müslümanların sadece söz, dua ile yetinmesi eşyanın tabiatına aykırıdır, ucuzluktur, kolaya kaçmaktır. Yukarıdaki örmekte dualarımızla Sünbül Efendi'nin müridlerine benzediğimizi söylemiştim. Fakat Gazze'de olan bitene sadece dua, kınama, üzülme, ağlama, öfke ile karşılık veren Müslümanlar Sünbül Efendi'nin Merkez'den uzak müridlerinin yanında ve yakınında bile değiliz. O Merkez başka, biz bambaşka bir yerdeyiz. Merkezden uzağız, uzaklaştığımız için sonuç alamıyoruz.

Bu kadar içten yalvarmalar, gözyaşları ve öfke karşılık bulamadığı için gönlü kırık olmaya gerek yok. Çünkü elden gelmesi gereken dile yüklenmektedir. Söz, kelimeler, insanları rahatlatmakta, fakat yara kanamaya devam etmektedir. Zira akan kan söz ile durmaz, doktor ve pamuk ile müdahale edilmelidir.

Dua ve gözyaşları ile Gazze'ye destek veren Müslümanlar dualarına hemen karşılık bulamasalar da Allah'ın rızasını (Allah'tan razı olmayı) korumak zorundadır. Sosyal medyada dolaşımda olan Gazzeli bir çocuğun (13-14 yaşlarında) şu videosu bilmem bize yardımcı olabilir mi:

Ailesinden herkesi kaybetmiş. Çadırları bir Siyonist bomba ile yanıyor. Çocuk "Ey Müslümanlar neredesiniz, rahat yataklarda yatıyor, yiyip içiyorsunuz. Size sorumluluğunuzu hatırlatıyorum!" dedikten sonra Mü'min teslimiyeti ile bitiriyor sözlerini: " Ya Rabbi senden razıyım, senden razıyız Allah'ım."

Gazzeli kardeşimiz biliyor ayeti:

"Sizden öncekilerin başına gelen sizin de başınıza gelmeden cennete girivereceğinizi mi zannediyorsunuz? O Mü'minler ve peygambere, yeryüzü o kadar dar geldi ki 'meta Nasrullah?' Allah'ın yardımı ne zaman diye yalvarıyorlardı. Ey Mü'minler sabredin, Allah'ın yardımı yakındır!"

Bu ayet bize Merkez"i gösteriyor. Evet, her şey Allah'ın elindedir, Gazze'de olan bitenler de O'nun bilgisi dâhilindedir. Fakat O'nun zulme rızası yoktur. Bu zulmün ortadan kaldırılmasından Müslüman kullarını sorumlu tutmaktadır. Gazze ve Gazzeliler Merkez Efendi'nin bahsettiği Merkez'de yer alıyor. Merkez'de olmayan bizleriz.

Bu ayet bize Merkez"i gösteriyor. Evet, her şey Allah'ın elindedir, Gazze'de olan bitenler de O'nun bilgisi dâhilindedir. Fakat O'nun zulme rızası yoktur. Bu zulmün ortadan kaldırılmasından Müslüman kullarını sorumlu tutmaktadır. Gazze ve Gazzeliler Merkez Efendi'nin bahsettiği Merkez'de yer alıyor. Merkez'de olmayan bizleriz.

Koşu Bittikten Sonra da Koşan Atlar

Öznur GÖRÜR KISAR

Bu yazıyı kaleme alacağımı bilmezden bir gün evvel bir rüya gördüm. Rüyamda Gazze sokaklarındayım. Zifiri karanlıkta, bakışlarımı nereye çevirsem boğazım düğüm düğüm, gözyaşlarımı tutamadığım bir manzara ile karşılaşıyorum. Ağladığımı birlikte aynı ortamda bulunduğum insanlara aşikâr etmemeye çalışarak, şaşkın ve korku dolu gözlerle etrafı incelemeye, olan biteni anlamaya devam ediyorum. Gazze'yi ajanslardan görmeye benzemiyor o an şahit olduklarım. Korku kol geziyor; şehadetten korkmayan, fakat evladını, sevdiğini şehadet makamına göndermenin de ne kadar acı olduğunu ve bu ağırlığın, kederin yüzlerine nasıl yerleşip derinlik kattığını okuyorum her birinin gözlerinden. Onları dinliyoruz, halleşiyoruz; nasıl olacaksa artık, dertlerine derman olmaya gelmişiz ülkemizden. Beraber olduğumuz hanımlarla birlikte çok kısıtlı şekilde yiyecek birkaç parça ekmeğe ulaşmaya çalışıyoruz. Üst üste birkaç fırına zar zor ulaşıp defalarca sorarak nihayet ufak birer parça ekmek bulabiliyoruz. Karanlığın içinde, birkaç ağaç karaltısı altında ve tehlikenin nereden geleceğini bilmeden öylece tetikte kalbimiz. Her an sokağın başında bulunan Siyonist askerlerin bir fenalık yapmalarından korkuyoruz. İçimizden zalimlerin her birine lanetler yağdırıp beddualara tutunarak gönlümüzü ferahlatıp, yaradana sığınıyoruz.

Rüyamda biliyorum ki kalan binlerce yetimle ilgili bir proje için oradaymışız. Çocukları uzun uzun izliyorum; fakat onlara selam verecek gücü kendimde bir türlü bulamıyorum. Gözleri ışıl ışıl, fakat bakışları adeta buz kesmiş her birinin. Hemen hepsi geçen zaman içerisinde büyümüş, sanki koskoca yetişkin birer insana dönüşmüş. Yüksek sesle ağlıyorum rüyamda ve sonra aniden İstanbul'daki yatağımda, kendi ağlama sesime uyanıyorum.

Bir rüyada bile o çok sınırlı bir vakitte yani, böylesi bir manzaraya şahit olmak gönlüme ç-nasıl ağır geliyor, anlatamam. Neredeyse koca bir yılı bulacak kadar bir zamanda onca tevekkül, sabır, dirayet ve Asr-ı Saadetin bir örneğini canlı canlı bize göstermiş olmalarını büyük bir hayranlıkla düşünüyorum, aklım almıyor.

Gazze'yi rüyalarımızda değil, her gün, her an hatırlamazsak, kalbimiz sızlamazsa, direnişi gündemde tutmazsak ölürüz. Kalbimizin Gazze ile canlı kalmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı var. Nitekim şimdi bu

halde "yaşıyor" olduğumuzu kim iddia edebilir? Yaşamak denir mi bu ahvale?

Rüyamda olan biteni arkadaşıma anlatırken, ilginçtir ki Gazze yorgunluğumuzu(!), Gazze'yi eskisi gibi gündemde tutma konusunda çabasız oluşumuzu, çaresiz kabullenişimizi ve zulmü nasıl da kanıksamış olduğumuzu düşünüyorum. Halimizi garipsiyorum, içim ürperiyor. Yorgun olacak birileri varsa Gazze halkının ta kendisi olmalı diyorum. Takat yeter mi bunca gün, bunca hafta, bunca ay, bunca şehit ve bunca yıkıma artık? Sessizliği bozmak istiyorum.

Bu direniş yakın zamanda zaferle nihayetlenecek, buna inancımız tam. Elhamdülillah, Allah'ın yardımı çok yakın. İnanan gönüller için imkânsızın, olmazların bir ehemmiyeti yok elbette. Gönülden iman üzere olsunlar kâfi. Mevla onları çok yakında zaferle şereflendirecek, inşallah.

Peki, nasıl toparlanacak o koca yürekli insanlar? Minicik çocukların gözlerinin önünde oldu olan biten. Bir gecede uyudukları yatak kendilerine mezar oldu. Kahkahaları ile çınlattıkları odaları, evleri harabeye döndü. Gençlerin geleceğe dönük hayalleri vardı; nasıl toparlanır, nasıl yeniden tutunurlar hayata? Binlerce çocuk yetim kaldı. Binlerce ana evlatsız. Gün görmesin size kıyan zalim zihniyet! Hesap sorsun yaradan zenginliğin içindeki güya inanmış bedenlere. Zira inanmak bir yürekle gerçekleşir; yüreği olmayanları inanmış var sayabilir miyiz?

Gazze halkının savaşı ümmetin topyekûn giriştiği kutlu bir savaş, biliyoruz. Fakat heyhat, hiç de üzerine alınmadı dünya! Onlar zaferle müjdelendi ve en yakın zamanda olacaktır, inanıyoruz, amenna ve saddakna. Yeniden bir inşa süreci gerekecek topraklarına. Yaralar sarılacak, camiler, okullar, evler el birliği ile yeniden imar edilecek. Bu halkı yenemeyeceklerini nasıl çabucak toparlandıklarında daha iyi görecek, şahit olacak Siyonist zalimler. Dileriz ki o günü görecek tek bir Siyonist kalmasın.

Fakat ne acı ki bizim kalplerimizin inşa süresi epey uzun, zor ve meşakkatli olacak. Uyanması zor olacak gaflet uykularından. Anlıyoruz ki yalnızca kıymetli topraklarını ve vatanlarını savunmadı kardeşlerimiz, bizi de imara yeltendi, sarsarak, tevekkülle, sabırla, şehadet muştusuyla. Ümmetin uyanışı için de çırpındılar bir taraftan, "Hiç bir şey yapamıyorsanız bari dua edin" denilmedi mi? Ne büyük bir zillet. Allah affetsin. Duamızdır; şimdiye kadar kaybettiğimiz Gazze sınavımızı direnişin zafer sürecine katkı sağlayarak kazanırız inşallah.

Velhasıl-ı kelam, Üstad Sezai Karakoç Şahdamar şiirinin "Biz koşu bittikten sonra da koşan atlarız" dizesini Gazze direnişi için yazmış olsaydı, ancak bu kadar yakışabilirdi.

Gazze'li kardeşlerimiz siz cennet bahçelerine en çok yakışan cennet çiçeklerisiniz. Peygamber (s.a.v.)'e inanan arkadaşlarının, sahabenin imanı, samimiyeti ve güzellikleri nasıl olur canlı şahidisiniz. Ahir zamanın Asr-ı Saadet ehlisiniz. Şahidiz ya Rab; Elhamdülillah.

Bir gecede uyudukları yatak kendilerine mezar oldu. Kahkahaları ile çınlattıkları odaları, evleri harabeye döndü. Gençlerin geleceğe dönük hayalleri vardı; nasıl toparlanır, nasıl yeniden tutunurlar hayata? Binlerce çocuk yetim kaldı. Binlerce ana evlatsız. Gün görmesin size kıyan zalim zihniyet! Hesap sorsun yaradan zenginliğin içindeki güya inanmış bedenlere. Zira inanmak bir yürekle gerçekleşir; yüreği olmayanları inanmış var sayabilir miyiz?

Gazze Mektebi

İnci SÜMELİ

بسم االله الرحمن الرحيم

Allah'a kavuşma ve cennet arzusu duyanların yurdu,
Allah'ın ayetlerinin tecessüm ettiği yurt,
Önce açık bir hapishane şimdi açık bir mektep olan yurt,
Dünyayı, ahiret için yaşayanların yurdu,
İzzet yurdu,
Tevekkül yurdu,
Sabredenlerin yurdu,
Umutla direnenlerin, sâmidinlerin yurdu,
Hedefi net, iradesi kuvvetli, ilkeli duruşu olan, inançlarıyla dolup taşan bir halkın yurdu: Gazze

Neredeyse bir seneyi bulmak üzere olan son işgalde, Gazze halkının şehitleri için ve gelecek olan ölüm gerçeğini; Allah'a kavuşma olarak nitelemeleri, imanlarının Ankebut suresinin 5'inci ve benzeri ayetlerle pekişen tezahürü olarak karşımıza çıkıyor:

مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ االلهِ فَاِنَّ اَجَلَ االلهِ لَاٰتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

"Kim **Allah'a kavuşmayı arzu ederse** bilsin ki Allah'ın belirlediği sürenin sonu mutlaka gelecektir. O, her şeyi bilir, her şeyi işitir."

Çeşitli ayetlerde "Allah'a kavuşacaklarını umanlar" ve "Allah'a kavuşacaklarını ummayanlar" ın sınıflandırıldığını hesaba kattığımızda Gazze halkının yaşantıları ve şahitlikleri ile Allah'a kavuşacağını uman kullar olarak bütün dünyaya örnek seçildiklerini düşünebiliriz.

Allah'a kavuşacağı ümidiyle ve cennet arzusuyla yaşamanın ve bunu

dillendirmenin, yaşadıkları sıkıntılara sabretmelerini kolaylaştırdığını fark ediyoruz ve "Allah sabredenlerle beraberdir", "Allah sabredenleri sever" ayetlerinin tezahürünü de görmüş oluyoruz.

Al-i İmran suresi 195. ayet-i kerimeyi okurken hemen Gazze halkı aklımıza geliyor. 21. asrın ilk çeyreğinde Allah Teala'nın cennetle müjdelediği insanlara şahitlik ettiğimizi anlıyoruz. Heyecanlanıyoruz, gıpta ediyoruz. Rabbimizden bize de nasip etmesini, cennetleri hak edecek bir hayat yaşamayı diliyoruz:

فَاسْتَجَابَ لَهُمْ رَبُّهُمْ أَنِّي لَا أُضِيعُ عَمَلَ عَامِلٍ مِنْكُمْ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَى بَعْضُكُمْ مِنْ بَعْضٍ فَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَأُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَأُوذُوا فِي سَبِيلِي وَقَاتَلُوا وَقُتِلُوا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَأُدْخِلَنَّهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ ثَوَابًا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الثَّوَابِ ﴿١٩٥﴾

"Rableri onların dualarına şöyle karşılık verir: "Şüphesiz ben, erkek olsun kadın olsun –ki birbirinizden meydana gelmişsinizdir– sizden bir şey yapanın emeğini boşa çıkarmam. Hicret edenlerin, yurtlarından çıkarılanların, benim yolumda eziyete uğratılanların, savaşanların ve öldürülenlerin, işte onların günahlarını elbette sileceğim. And olsun ki, Allah katından bir mükâfat olarak onları içlerinden ırmaklar akan **cennetlere** koyacağım. Şüphe yok ki nimetin güzelliği Allah'ın katındadır!"

Bakara suresi 155 ise, imtihan gerçeğini ve unsurlarını öğreten ayet-i kerime:

وَلَنَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ

"And olsun ki sizi biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle sınayacağız. Sabredenleri müjdele!"

Bu ve benzer içeriği olan ayetler, Gazze halkının çok ağır bir zulüm altında olmalarına rağmen direnişe devam edebilmelerinin, sabır gösterebilmelerinin anahtarı olarak görülüyor.

Aziz Kitaba Sarılan Aziz Olur

Gazze'de Kur'an-ı Kerim'e olan yakınlık, pek çok müslüman topluma göre çok ileri boyutta. Bunun gerçekliğini, devam eden savaş boyunca çok büyük yaşam zorluklarına rağmen Kur'an'ı okumaya, ezberlemeye verdikleri

Gazze'de Kur'an-ı Kerim'e olan yakınlık, pek çok müslüman topluma göre çok ileri boyutta. Bunun gerçekliğini, devam eden savaş boyunca çok büyük yaşam zorluklarına rağmen Kur'an'ı okumaya, ezberlemeye verdikleri önemi gözlemleyerek şahit olduk. Kur'an'ın azizliğinin, onlara izzet kazandırdığını anlamak zor değil. Gazze halkının Aziz Kur'an'ı hayatlarının odağına koyması, bugün tüm dünyada duyguları, düşünceleri ve dengeleri değiştirebilecek bir role bürünmesinde en etkin faktör. En Güçlünün, En Yenilmezin kelâmıyla beslenen bir toplum, aynı özelliklerin insanî boyutunu taşır hale gelecektir biiznillah.

önemi gözlemleyerek şahit olduk. Kur'an'ın azizliğinin, onlara izzet kazandırdığını anlamak zor değil. Gazze halkının Aziz Kur'an'ı hayatlarının odağına koyması, bugün tüm dünyada duyguları, düşünceleri ve dengeleri değiştirebilecek bir role bürünmesinde en etkin faktör. En Güçlünün, En Yenilmezin kelâmıyla beslenen bir toplum, aynı özelliklerin insanî boyutunu taşır hale gelecektir biiznillah.

Vahiyle İnsana Biçilen Rolün Farkındalığı

Gazze halkı, ölümünün ve hayatının Allah'a kulluk ile anlam kazandığının bilinciyle yaşıyor. Sadece Allah'a kul olma rolü ile muttasıf olduğunu bilen bir kulun, hayata da ölüme de gerektiği kadar anlam yüklediğini gözlemledik Gazzeli kardeşlerimizde. Ölümün her an gelebileceği gerçeğini ihmal etmeden bu hayata ne kadar bağlı yaşadıklarının örneklerini, çok çeşitli sahnelerle bize gösterdiler. Hatta öyle zamanlar oldu ki, onların yaşadıkları zulmün, acıların etkisiyle yaşam sevgisini yitiren bizler, onların yaşam sevinci ile tekrar hayata bağlandık. Dünya hayatındaki imtihanlarımızdan kaçarak değil, onlarla yüzleşerek bir yere varabileceğimizi, ahiretteki durumumuzu belirleyebileceğimizi bir kere daha fark ettik.

Onlar bu dünya hayatının başı sonu belirlenmiş bir zaman diliminden ibaret olduğunu, her bir yaratılanın ecel-i müsemma olarak bilinen tanımlanmış, belirlenmiş bir süresinin olduğunun bilinciyle yaşadıklarını, hem hâl hem de kâl dilleriyle bize gösterdiler.

Yaşanan onca acı, hüzün ve sıkıntı, onların bu dünya hayatını kendi şartlarında hakkını vererek yaşamalarına engel olmadı. Aslında anlık yaşantıyı, biz Gazze halkından öğrendik. Bu dünyaya gereğinden fazla kıymet vermemeyi, onlardan öğrendik. Gündelik hayatımızda yaşadığımız her çeşit sıkıntı, dert, hastalık vs. imtihanlarımız, Gazzeli kardeşlerimizin yaşadıkları yanında çok basit kaldı ve dayanma gücümüz arttı, biz de sabrı öğrendik.

Yaşanan onca acı, hüzün ve sıkıntı, onların bu dünya hayatını kendi şartlarında hakkını vererek yaşamalarına engel olmadı. Aslında anlık yaşantıyı, biz Gazze halkından öğrendik. Bu dünyaya gereğinden fazla kıymet vermemeyi, onlardan öğrendik. Gündelik hayatımızda yaşadığımız her çeşit sıkıntı, dert, hastalık vs. imtihanlarımız, Gazzeli kardeşlerimizin yaşadıkları yanında çok basit kaldı ve dayanma gücümüz arttı, biz de sabrı öğrendik.

Hayatın tamamının imtihan

olduğunu, bu savaştan kaynaklanmakla birlikte her birimizin imtihanlarının farklı olduğunu anladık. Onların zulme karşı sabır imtihanları yanında, bizim zulme karşı ne türlü bir duruş sergileyeceğimiz imtihanı içinde bulduk kendimizi mesela.

Bu savaş boyunca Gazzelilerin kendilerini *sâmidîn* (sâmidler) olarak tanımladıklarına şahit olduk. *Sâmid* kimdir, diye kısa bir araştırmanın sonucunda hedefi belli; ilkelerine hiç boşluk bırakmayacak (tavizsiz diyebileceğimiz) şekilde bağlı, iradesi kuvvetli, sağlam duruşu olan kişi olduğunu anlıyoruz. Kelimeyi çalışmasak da pratik olarak Gazzeli bir kişinin genel duruşunun; topraklarını işgalcilere terk etmemek için umutla direnen, şahsiyet sahibi müslümanlar olduklarını anladık bu süreçte. Ve bu duruş sadece müslüman halkları değil, vicdanı elden gitmemiş tüm insanları derinden etkiledi. İnsanlığın, bu dünyanın ömrü varsa; önümüzdeki on yıllarda dünyanın dengesinin haktan yana evrilmesinde Filistin halkının payının olacağı aşikâr.

Kendilerini *sâmidîn* olarak tanımlayan bir halkın, bu şerefli duruşunun arkasında kimler var, diye düşünürken küçücük çocukların bile bu kararlı duruşu net olarak sergilemeleri ve dünyaya ders verecek kadar iyi yetişmiş olmaları, doğal olarak o topraklardaki kadınların, annelerin farklı olduğu gerçeğini görmemizi sağlıyor. Özellikle altı yaşına kadar kişiliğin takriben %75'lik bir kısmının yapılandığını ve bu ilk yılların annenin yanında geçtiğini hesaba kattığımızda; topluma sağlam duruşlu, kişilik sahibi fertlerin katılmasında annelerin ne kadar önemli bir payının olduğunu vurgulamak zorundayız.

Son söz olarak Al-i İmran suresinin 139. ayetinde Rabbimiz

وَلَا تَهِنُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَاَنْتُمُ الْاَعْلَوْنَ اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ

"Gevşemeyin, üzülmeyin eğer mü'minler iseniz en üstün olanlar sizlersiniz" buyuruyor. Bu ayetin Uhud Savaşı'nda yaşanan sıkıntılı durumun ardından nazil olduğunu düşündüğümüzde, ne kadar sıkıntılı durumlar yaşanırsa yaşansın daima tekrar tekrar yola koyulmak, ümidi kaybetmemek gerektiğini anlıyoruz. Çünkü Allah'a iman etmenin, beraberinde üstünlüğü getirdiğini müjdeliyor Rabbimiz. Belki birilerine yenilgi gibi görünen yıkım, açlık, susuzluk, yokluk, yorgunluk vs. zorlu durumların bir çözülmeye, gevşemeye, üzüntüye sebep olmamasını istiyor Rabbimiz. Nasıl Uhud Savaşı'nın ardından yaralı, zor durumda olan sahabiler, Hamrâulesed mevkiinde Kureyş müşriklerinin tedbir amaçlı takibi için Allah ve Resulü'nün çağrısına uymuşlarsa;

اَلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلّٰهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا اَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ اَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقَوْا اَجْرٌ عَظِيمٌ

"Bunca yara aldıktan sonra yine Allah'ın ve Peygamber'in çağrısına koşanlar var ya işte onlardan bu güzel davranışta bulunan ve karşı gelmekten sakınanlar için de büyük mükâfat vardır." (Al-i İmran, 172)

Rabbimizden dileğimiz, duamız odur ki özelde Gazze-Filistin halkı genel olarak zulüm altındaki tüm inananlar maddi manevi yaralar içinde olmalarına rağmen gevşemeden, üzülmeden yola devam etsinler. Allah'ın yardımıyla üstün geleceklerini bilsinler.

Rabbimizden dileğimiz, duamız odur ki özelde Gazze-Filistin halkı genel olarak zulüm altındaki tüm inananlar maddi manevi yaralar içinde olmalarına rağmen gevşemeden, üzülmeden yola devam etsinler. Allah'ın yardımıyla üstün geleceklerini bilsinler.

Sumud'un Tezahürü

Elif YONAR ATABAŞ

İlk defa Kenize Murad'ın "Toprağımızın Kokusu" kitabının satır aralarında rastlamıştım bu dik duruşa... Adını bilmeden hayran olmuştum. Nasıl bir insan, hiçbir evrakı eksik olmamasına rağmen yaptığı evinin bir değil, iki değil, üç değil, defalarca yıkılmasına dayanıp, tekrar baştan başlayabilirdi? Ya da hangi öğrenci, ertesi gün pat diye, sırf canı öyle istedi diye, İsrail'in yine sokağa çıkma yasağı koyup koymayacağından emin olmadan tüm gayretiyle sınava çalışırdı? Aslında bir saatlik uzaklıkta olan bir üniversite için hangi öğrenci sabahın erken saatlerinde yola çıkar ve İsrail'in "güvenlik çiti" dediği Berlin duvarının iki katı yüksekliğindeki ayrım duvarının, yine keyfe keder istediği yere koyduğu kapılarından geçerek derse yetişmeye çalışırdı? Ya da hangi güç bizi Ramazan'da iftarı duvarın diğer tarafında oturan akrabamızda açmak için, öğle ezanında yollara dökebilirdi? Farz edelim ki ailede bir veya iki kişi bütün bu çileleri yaşadıktan sonra diğerleri pes etmez miydi? Etmezdi işte... Çünkü orası Filistin'di. Sumud'un tezahür ettiği yer...

Arapçada "kararlılık" veya "sarsılmaz azim" anlamına gelen Sumud, Filistinlilerin İsrail işgaline karşı şiddet içermeyen günlük direnişini ifade eder. Terimin kendisi 1960'larda ulusal bir sembol olarak siyasi

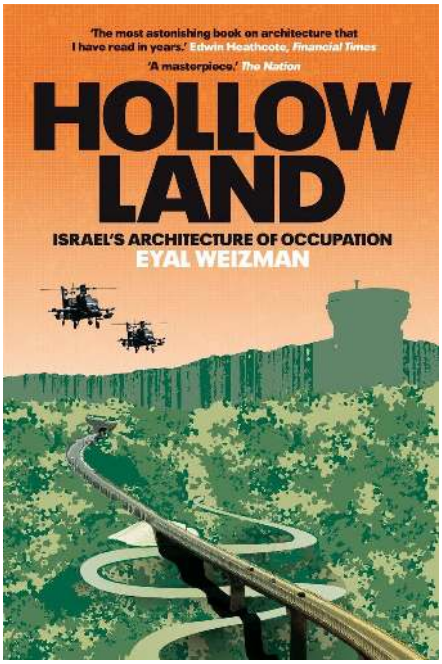

söyleme girse de Filistin topraklarında verilen mücadelenin çok daha öncelere dayandığı artık herkesin malumudur. 1980'lerde İsrail arşivlerinin bir döneminin gizlilik kararının kaldırılmasıyla ortaya çıkan belgeler ışığında görülmektedir ki bu tarih İngiliz manda dönemi öncesine kadar uzanmaktadır. (1937 ve sonrası İsrailliler arasında konuşulan nakil düşüncesinin detayları için "Filistin Uğruna" kitabı okunabilir.)

Sumud kavramı, Filistinlilerin etnik temizliğe karşı mücadelesinin farklı dönüm noktalarında çeşitli anlamlar ve uygulamalar kazanmıştır. Sabit bir tanımı olmaktan ziyade, Sumud, her türlü baskıya yanıt veren bir dizi hedef ve direniş uygulamasıdır. Daha geniş anlamıyla kültürel, edebi ve sanatsal faaliyetlerle hafızayı sürekli canlı tutmaktır. Tıpkı 1948'deki Nakba (büyük felaket) günü Filistin'den Lübnan'daki bir mülteci kampına sürüldüğünde henüz 10 yaşında olan ve tarihe tanıklık eden Hanzala gibi. Elleri arkasında bağlı ve yüzünü görmediğimiz bu fakir çocuğu Naci el-Ali ilk kez 1969'da çizecek ve çok geçmeden Hanzala, direnişin sembolü olacaktır. Olan biten her şeyi izlemekte ve kaydetmekte olan bir sembol...

Bunların yanında, Sumud'un bir başka anlamı da Filistinli Avukat Raja Shehadeh tarafından şöyle açıklanır: Shehadeh, Sumud'u bir zihin durumu, şiddetli direniş ile pasif kabul arasında bir "Üçüncü Yol" olarak tanımlar. Ona göre Sumud, daha dünya işgalden haberdar olmadan önce Filistin topraklarında uygulanmaya başlamıştı. "Üçüncü Yol", "sürgün veya itaatkâr teslimiyet" ile "tüketen bir nefret" arasında seçim yapmayı reddetmekti. 1982'de yayınladığı "Üçüncü Yol" kitabı, uluslararası kamuoyunda Filistin direnişini terörizme eşitleyen, nispeten tek taraflı medya tasvirlerine bir miktar nüans getiren önemli bir katkıdır. Bu önemli katkının gerçek hayattaki yansımasına kıymetli bir örnek vermek isterim. Geçtiğimiz günlerde, Saraybosna'da, TRT Balkan tarafından hazırlanan ve henüz gösterime girmeyen "Life Between Checkpoints" isminde kısa bir belgeseli izleme fırsatı buldum. Belgeselde eşleri Filistinli ve kendileri de orada yaşayan Balkan kökenli hanımlarla kısa röportajlar yapılmış, hatta belgeselde yüzünü göremediğimiz Sırp bir Hanım, belgesel sonrası söyleşi kısmına katılmak üzere Saraybosna'ya gelmişti. O anlattıkça, kendimi onun yerine koyuyor, acaba ben olsam ne yapardım, diye sormadan edemiyordum. İşte o hanım, tüm dünyaya Filistinlileri tırnak içinde "Müslüman teröristler" olarak göstermeye çalışanlara karşı, bütün zorluklara

Sumud kavramı, Filistinlilerin etnik temizliğe karşı mücadelesinin farklı dönüm noktalarında çeşitli anlamlar ve uygulamalar kazanmıştır. Sabit bir tanımı olmaktan ziyade, Sumud, her türlü baskıya yanıt veren bir dizi hedef ve direniş uygulamasıdır. Daha geniş anlamıyla kültürel, edebi ve sanatsal faaliyetlerle hafızayı sürekli canlı tutmaktır.

Bir yaşam biçimidir Sumud. Bu nedenle de yaşamı sanatla çevrili olanların, eserlerinde bolca karşılık bulur. Halen hayatta olan ressam Süleyman Mansur, bunu eserlerinde kökleriyle toprağa sıkıca tutunan bir zeytin ağacında yansıtırken; Heba Zagout ise Filistin'in evlerini, çiftliklerini, günlük faaliyetlerini, çalılar ve ağaçlarını, camiler ve kiliselerini resmeder. Resmederdi...

rağmen o topraklarda yaşamaya devam ederek, en güzel direnişi sergilemekteydi. İnançlı bir Hıristiyan olduğunu fakat inancından bağımsız olarak verdiği bu kararla Filistin'de yaşamayı tercih ettiğini söylerken adeta Sumud'un ete kemiğe bürünmüş haline dönüşüyordu gözlerimin önünde...Demek ki Sumud, onu anlayabilen kadın, erkek, Müslüman, Gayr-i Müslim, büyük ve küçük herkeste tezahür ediyordu.

Sumud, en güçlü ifadesini Edward Said'in tarihe not düştüğü gibi günlük yaşamı sürdürmekte bulur. Temel bir direniş biçimi olarak varlığı, küçük ölçekli bir inatçılığa dönüştürmektir, der Said. Bu görüşe göre, günlük faaliyetlerin sürdürülmesi ve bunlara yatırım yapılması, siyasi bir stratejinin yokluğunda dahi her şartta taktiksel bir direniş biçimidir. Bugün Gazze'de tezahür eden de tam olarak budur demek yanlış olmasa gerek.

Filistin çıkmazına yönelik siyasi ve stratejik çözümler maalesef ki hâlâ mevcut değil. Filistin liderliğinin İsrail baskısına karşı mücadele etmek adına düşünülmüş stratejilerinin olmamasını eleştiren, İsrailli antropolog ve aktivist Jeff Halper, Sumud'u "strateji dışı bir strateji" olarak tanımlamıştır. Halper'e göre Sumud, işgale karşı kolektif bir tepkidir ve şimdiye kadar yenilgiyi engellemiştir. Bu isim "Toprağımızın Kokusu" kitabında evleri zorla yıkılan Filistinlilere yardım ederken de çıkmaktadır karşımıza.

7 Ekim 2023'ten bu yana Sumud'un Filistinlilerin hayatlarının merkezinde olduğunu yakinen müşahede ediyoruz. Bugünden yarına bitmeyen, liderli ya da

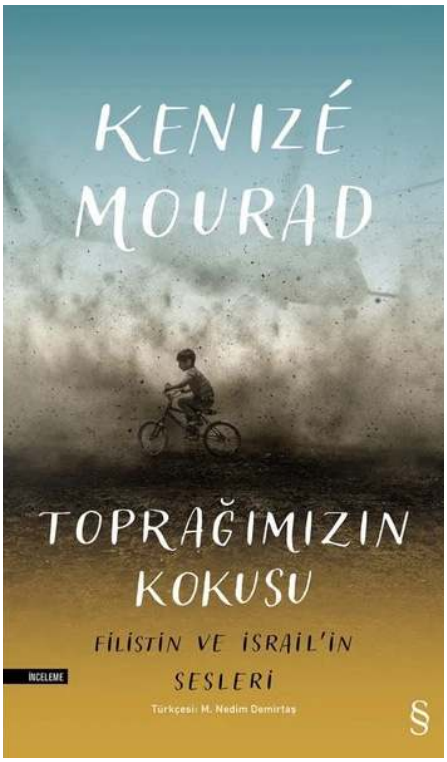

lidersiz her şartta devam eden, bir Filistinlinin varoluş biçimi olarak Sumud...Kapsamı da öyle geniş ki okula gitmekten, ev inşa etmeye, Gazze'de gördüğümüz gibi enkaz altında tez yazmaktan, tahta bloklardan çoklu kelimesinin az kalacağı özellikte şarj aleti yapmaya, kültürü ve hafızayı canlı tutmaktan, apartheid duvarına grafiti çizmeye kadar uzanmakta. "Oyuk Topraklar" kitabının yazarı Eyal Weizman, ayrım duvarına yapılan bu grafitilerle ortaya konan Sumud ruhunu oldukça veciz ifade eder: "Duvarın duvarsızlaştırılması." Bu aslında duvarın zekice ortadan kaldırılmasıdır. Duvarın dibinde her yıl yapılan "Sumud Festivali" de bu eyleme güç katmaktadır.

Bir yaşam biçimidir Sumud. Bu nedenle de yaşamı sanatla çevrili olanların, eserlerinde bolca karşılık bulur. Halen hayatta olan ressam Süleyman Mansur, bunu eserlerinde kökleriyle toprağa

sıkıca tutunan bir zeytin ağacında yansıtırken; Heba Zagout ise Filistin'in evlerini, çiftliklerini, günlük faaliyetlerini, çalılar ve ağaçlarını, camiler ve kiliselerini resmeder. Resmederdi... Lâkin 13 Ekim 2023'te Gazze'de iki evladıyla şehit edildi. Hayatını, İsrail işgali altında silinme tehlikesinde olan Filistin mirasını ve tarihini belgelemeye adayan Zagout, tuvale her boya sürdüğünde özgürlüğü hayal ediyordu. Bu nedenle Heba'nın eserleri, Filistin kimliğinin zorluklar karşısında korunması gerekliliğini vurguluyor, adeta geçmişin güzelliklerini geleceğe taşıyan bir köprü olmak istercesine.

7 Ekim'den bu yana Gazze'de katledilen birçok sanatçı, yazar, bilim insanı ve aktivistin ardından bakan Hanzala, Naci el-Ali bugün hayatta olsa hangi dehşeti izlerken bulurdu kendini kim bilir? Hep 10 yaşında olan ve Filistin özgür olana dek arkasını dönmeyecek olan Hanzala...

Hiçbir şey dünden bugüne olmuyordu elbet, özünde direnişin mayası olan Filistin halkı, bu mayayı çalan ve çoğaltan sanatçılarla köklerine bu denli bağlanıyordu. O dönem bu bağı ve her türlü sanatsal faaliyeti destekleyen Gassan Kanafani'ye ve bugün bütün dünyanın hakkında hayır şahitlik ettiği Gazze'ye selam olsun... Sumud'un ve Gazze'nin bugün bize öğrettiği tek şey varsa o da asla ümitsiz olmamak olsa gerek. Hanzala'nın bir gün yüzünü döneceğine ve bunu Naci el-Ali'nin manevi rehberliğinde, en güzel haliyle çizecek sanatçıların olacağına inanıyoruz...

Bizler de gündelik hayatımızı hedeflerimiz çerçevesinde sürdürebilmek için Sumud'un tezahürüne muhtaç değil miyiz sizce? Daha neyi bekliyoruz?

"Eğer ölmem gerekiyorsa, hikayemi anlatmak için senin yaşaman gerek"

Refaat Alareer (Şehit edilen Filistinli şair ve Profesör)

Kaynak:

Sumud, The Interactive Encyclopedia of the Palestine Question, Erişim Tarihi: 17.09.2024, https://www.palquest.org/en/highlight/33633/sumud

Elif Atabaş: Viyana Ekonomi Üniversitesi mezunu. İşine ara vermiş tam zamanlı bir anne ve ev hanımı. @balkandays blog sayfasının yazarı. https://balkandays.blogspot.com/

7 Ekim'den bu yana Gazze'de katledilen birçok sanatçı, yazar, bilim insanı ve aktivistin ardından bakan Hanzala, Naci el-Ali bugün hayatta olsa hangi dehşeti izlerken bulurdu kendini kim bilir? Hep 10 yaşında olan ve Filistin özgür olana dek arkasını dönmeyecek olan Hanzala...

Tek Kapıda Yakarış

Sevanur CANER

Günlerdir bu yazıyı yazmaya cesaret edemedim. Başladım, başladım, yarım bıraktım. Esasında gönlümüzden, aklımızdan ve günümüzden çıkarmamamız gereken acımız; Gazze'yi düşünmeye, kaleme almaya cesaret edemiyorum. Şu kara kara küçük harfler yan yana dizildikçe, vicdanım vücut buldukça yüreğim harlanıyor. İnsan olmama, aciz olmama, çaresiz olmama çarpıp çarpıp duruyorum.

Teslim olduk Allah'ım, aciziz Allah'ım! Gidecek başka hiçbir kapı, hiçbir yönetici, hiçbir lider yok. Güç ve kudret ancak Senin elinde. Hiçiz ama Seni anmakla varız. Ve Sana Senin o güzel isimlerinle sığınıyoruz. Ve Gazzeli kardeşlerimiz için Sana, Senin güzel isimlerinle yakarıyoruz.

Yâ Rahîm! Merhamet sahibi Allah'ım! Merhametine hiç olmadığımız kadar muhtacız. İyi kullarına merhamet eder, ikramda bulunursun. Kardeşlerimize ve bizlere merhamet et. Sorgulanması zor olan ömürden muhafaza eyle.

Yâ Melik! Ey kâinatı renk renk yaratan ve onun sahibi olan Allah'ım! Sen "Ol!" dersin oluverir. Güç ve kudret ancak Senin elindedir. Senin sabrın büyük, biz ise aciz fanileriz. Dayanamıyor ve kulluğumuzdan korkuyoruz. Kâfire "Dur!" de. Hüzünlü kalplerin de sahibi Sensin. Toprağa can veren, karalar içinde rengârenk otlara ve çiçeklere can veren Sensin. Yüreklerimizin hüzünle karardığı şu imtihan günlerini selamete çıkar. Gönlümüze çiçekler açtır.

Yâ Selâm! Mübarek kıldığın selam şehrin, Aksa için can veren kullarını selamete çıkar. Sen onları ve bizleri her türlü tehlikeden muhafaza eyle. Bâkî âleme göçen kardeşlerimizi, selamınla müjdele. Bu, müjdelerin en büyüğüdür. Selamların en güzeli Sendendir. Selamınla nasiplendir bizi.

Yâ Mü'min! Bombalar altında ürken, ancak Sana sımsıkı iman eden minik kalplerin de sahibi Sensin. Korkularımızdan emin eyle bizi.

Asıl felaket Sana olan imanı kaybetmektir. Bu iki âlemimiz için de perişanlıktır. İmanımızı kuvvetlendir. Teslimiyetimizi artır. Senden gelecek olan tüm müjdelere kapımızı açtık. Sen müjdelere de "Ol!" dersin olur. Gazze için, Aksa için Senden gelecek olan müjdeye muhtacız.

Yâ Azîz! Sen ki asıl yenilmeyensin. Sen ki açık hava hapishanesi Gazze'yi, dünyanın en büyük mühimmat gücünü elinde tutan kâfirlere karşı üstün ve diri tutansın. Direnme gücü ve kuvveti verensin. Sen ki kalbinde imanı barındıranlara direniş gücü verensin. Senin dilediğin üstün gelir. Sen dile ki Sana iman eden aciz kalplerimiz kâfire karşı üstün gelsin. Evet! biliriz ki bu aciz kullarının üstünlüğü için Sana iman etmek kâfi. Ancak sevgili kulun Hz. İbrahim (a.s.) gibi bunu dünyada da görmek isteriz. Senin gücün, bizi dünyada da ahirette de üstün getirmeye yeter.

Yâ Cebbâr! Sen ki parçalanan hayatların sahibisin. Sevgili kulun Hz. Muhammed'in, (sallalahu aleyhi vessellem) ümmeti olarak dağıldık. Parça parça olan halimizle gül yüzlü peygamberimizi üzmekten hayâ ederiz. Ancak Sen birleştirebilir ve ancak Sen iyileştirebilirsin. Perişanlığımıza ancak ilaç ancak Sendedir.

Yâ Hâfıd! Sen alçaltan, zillete düşürensin. Zalimlik yapan, Senin dininin düşmanı olan kâfir İsrail'i yerle bir et. Zilletlerin de en zilletini yaşat. Bizleri yokluğa düşürmekten muhafaza eyle. Asıl yokluk ve düşkünlük Senden uzaklaşmaktır. Sana isyan etmektir. Gazzeli kardeşlerimizin imtihanı çok büyük, bu durumdan muhafaza eyle. İmanlarını ve Sana olan teslimiyetlerini artır. İnanırız ki sen kuluna taşıyamayacağı yük vermezsin. Nerede sabır imtihanında zorlanan kardeşimiz varsa Sen onun kalbini imanla ve teslimiyetle donat.

Yâ Râfi! Sen ki şeref verensin, yükseltensin. Şereflenenlerin de tüm güzellikleri Sana aittir. Gazze'nin, Aksa'nın şerefli haberini alacağımız o güne şahit yaz bizi. Ve müjdeleyeceğin o gün için bizleri memur eyle.

Yâ Hakem! Hüküm Senin. Hâkim Sensin. Asıl hükmü vereceğin gün gafletimizden, tembelliğimizden sorgulanmaktan muhafaza eyle bizi.

Yâ Latîf! Aciz olan şu dilimiz konuşsa, çaresiz ellerimiz kapına dayansa da kullarının ihtiyaçlarını, en iyi gören ve bilen Sensin. Sen ki kirpik uçlarımıza kadar bilen, şah damarımızdan daha yakın olansın. Sen ki bizi bizden daha iyi bilen ve biz yokken de bizi bilensin. Kullarına şefkatle ve yumuşaklıkla yaklaşansın. İnanıyoruz ki acılarına şahit olduğumuz Gazzeli kullarını katına alırken merhamet edersin. Lütfunun kucağına al bizi. Merhametinle sar bizi.

Yâ Şekûr! Sen ki Sana bir yaklaşana daha çok yaklaşansın. En yakın ve en hayırlı zamanda Aksa'nın ve Gazze'nin kurtuluşu için şükretmeyi nasip eyle. Bir sabah vakti, özgür Aksa'nın kucağında ezanı doyasıya dinlerken sevinçten akan gözyaşımıza değen rüzgârla yüzümüzü üşütmeyi nasip eyle. "Fetihten önce çalışanlarla sonrasında çalışanların mükâfatı aynı değil." buyursun. Fethe yakın olan şu günlere memur eyle bizi.

Yâ Selâm! Mübarek kıldığın selam şehrin, Aksa için can veren kullarını selamete çıkar. Sen onları ve bizleri her türlü tehlikeden muhafaza eyle. Bâkî âleme göçen kardeşlerimizi, selamınla müjdele. Bu, müjdelerin en büyüğüdür. Selamların en güzeli Sendendir. Selamınla nasiplendir bizi.

İnci Mercan Gerdanlığı -39-

Meymûne Binti Hâris (R.A.)

Ahmet POÇANOĞLU
Emekli Konya İl Müftüsü

39. HADİS

حديث ميمونة زوْجِ النَّبِيِّ بنت الحارث بن حزن بن بجير بن الهزم بن رويبة بن عبد الله بن هلال بن عامر بن صعصعة، الهلالية أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ - صلى الله عليه وسلم - ،قَالَ: "مَنْ لَمْ يَأْتِ بَيْتَ الْمَقْدِسِ يَصَلَّى فِيهِ فَلْيَبْعَثْ بِزَيْتٍ يُسْرَجُ فِيهِ"

Rasulullah (s.a.v)'nin hanımı; Meymune Bint'il Haris İbn-i Hazn İbn-i Büceyir İbn-il Hazm İbn-i Ruveybe İbn- Abdillah İbn-i Hilal İbn-i Amir İbn-i Sa'sa El Hilaliyye **(Radıyallahü Anha) Rasulullah (s.a.v): "Namaz kılmak için Beytü'l-Makdis'e gidemeyen kişi, aydınlatmada kullanılmak üzere oraya zeytinyağı göndersin" buyurmuştur dedi.**

(Beyhaki: Şua'b'ül İman, 3878, Hadisin Şahidi: Ebu Davud:Salat, 14) Hasen

BU HADİSTEN ÖĞRENDİKLERİMİZ

Rasulullah(s.a.v.) Kudüs'ün bereketli mescidi olan Aksâ için buyurmuştu ki, "Gidin ve orada namaz kılın." O sırada Beyt-i Makdis'in savaş altında olduğunu bildiğinden şöyle eklemişti: "Şayet gidemez ve orada namaz kılamazsanız, kandillerini aydınlatmak için yağ gönderin." (Ebû Dâvûd, Salât, 14). Ser levhadaki hadisin şahidi Rasulullah (s.a.v.)'nin azatlısı Meymune (r.a.) tarafından rivayet edilmiştir. Bu iki Hadisi Şerif Mescid-i Aksanın Müslümanlar için vaz geçilmez; bir dava olduğunu bize anlatmaktadır.

Mescid-i Aksa davası, bu hadis-i Şeriflerde gördüğümüz gibi; sadece

Filistinli Müslümanlara emanet edilmemiştir. Mescit, Allah Rasul'ünden, Hz. Ömer'e, Selahaddin-i Eyyubi'ye, Abdülhamid'e ve bütün Müslümanlara bir emanet olarak bırakılmıştır. Bu emanete sahip çıkmak ve onu korumak, Filistinli Müslümanların olduğu kadar, İslam Ümmetinin görevidir. Müslümanlar; bir ümmet bilinciyle, Mescid-i Aksa'ya sahip çıkarak, Siyonistlerin bu kutsal mekânları daha fazla kirletmelerine müsaade etmemelidirler.

Bu hadis-i şerifler; bize hayatımız boyunca yol gösteren, Müslümanların geleceğini şekillendiren; "Bir şeyin tamamı elde edilemiyorsa, tamamı da terkedilmez.'' Fıkıh kaidesine de kaynaklık eder.

Allah'ın ve O'nun resulü Hz. Muhammed (s.a.v.)'ın övgüsüne mazhar olan hem kendisi hem çevresi mübarek mekân Mescid-i Aksa ve Filistin; yıllardan beri Siyonist terör devletinin işgali altında bulunmaktadır. Bu işgal, sadece Filistinli Müslümanların değil bütün dünya Müslümanlarının yüreğini yakan bir kor ateş gibidir. Kudüs ve Mescid-i Aksa'nın bulunduğu Filistin toprakları, İslam'ın mübarek topraklarıdır. Allah'u Teâlâ, İsra Suresi'nin birinci ayetinde "etrafı bereketli kılınmış" buyurularak, bu beldenin mübarekliğini ilan etmektedir. "Etrafı bereketli kılınmış" yerlerden kasıt, başta Kudüs olmak üzere, Gazze'nin de içinde bulunduğu bütünüyle Filistin topraklarıdır. Mescid-i aksa, Müslümanlar için yeryüzünde inşa edilen ikinci mescittir. Bu Mescid, Hz. İbrahim (a.s.) tarafından yeryüzünde inşa edilen Mescid-i Haram'dan 40 sene sonra inşa edilmiştir. Mescid-i Aksa, Müslümanların namazlarını yönelerek kıldıkları iki kıbleden ilkidir. Müslümanlar için üç mübarek şehir vardır. Rasulullah (s.a.v.) şöyle buyurmuştur: "Üç mescit dışında hiçbir mescidi ziyaret için yola çıkılmaz. Bu benim mescidim, Mescid-i Haram ve Mescid-i Aksadır." (Müslim, Hac; 511) Müslümanlar bu şehre bu sebeple Kudüs-i Şerif derler.

Kudüs, ne zaman Müslümanlar tarafından yönetilmiş ise dünyaya huzur hâkim olmuş ve masum kanı akıtılmamıştır. Asırları boyunca Kudüs, bir barış ve kardeşlik şehri olarak bütün dünyaya ışık olmuştur ve buna tarih de şahittir. Tarih Kudüs'ün fethiyle adalet ve merhamete, işgaliyle de katliam ve mezalime şahit olmuştur. Haçlı Hristiyanlar ve Siyonist Yahudiler, şehri işgal ettikleri dönemlerde kendisi gibi inanmayan nüfusa acı tecrübeler yaşatmış, büyük katliamlar yapmışlar yapmaya da devam etmektedirler.

Ümâme' (r.a.) nin Rasulullah' (s.a.v.) den nakil ettiği şu Hadis Filistin bölgesinde: Yahudilerle mücadele eden savaşçıları tezkiye eder, temize çıkarır; aynı zamanda bizim için her zaman bir gelecek hazırlığıdır.

"Ümmetimden bir topluluk daima hak din üzere birbirine yardım etmeye ve düşmanlarına kesin bir şekilde üstün gelmeye, -Allah'ın emri gelinceye dek (Kıyamet kopuncaya kadar)-devam edeceklerdir. Şiddetli geçim sıkıntısına düşmeleri durumu hariç muhalefet edenlerin muhalefeti onlara zarar vermeyecektir."

Bu söz üzerine, "Ya Rasulallah! Onlar nerededirler?" dediler. Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem, "Onlar, Beyti'l Makdis'te ve Beyti'l Makdis'in etrafındadırlar." buyurdu. (Ahmed bin Hanbel, Müsned: 21286,)

Hadiste sözü edilen topluluğun içinde cesur, savaş konusunda basiretli, fakih, muhaddis, müfessir, emr-i bi'l-maruf nehy-i ani'l-münker vazifesi yapan, zahid, ibadete düşkün muhsin kimseler bulunur. Bunların bir tek beldede bir arada bulunmaları gerekmez. İçlerinden bazıları bir beldede bulunurken, bazıları diğer beldede bulunabilir. Bu topluluğun en önemli özelliği ilim sahibi olmalarıdır; akide,

Kudüs ve çevresi, Gazze her geçen gün işgalci İsrail devleti tarafından bilinçli bir şekilde yoksullaştırılmakta, Kudüs ve civarında yaşayan Müslümanların evleri yıkılmakta, işyerleri kapanmakta, tarım arazileri işgalciler tarafından yakılmaktadır. Kudüs'ün İslami kimliği yok edilerek Yahudileştirilmek istenmektedir.

ibadet, ahlak, cihat, siret, davet gibi hususlarda Kur'an ve sünnetin dışında dayandıkları bir merci ve istifade ettikleri bir kaynak yoktur. Her meselede Kur'an ve sahih sünnete müracaat etmek, anlaşmazlık meselelerini bu kaynaklara göre çözmek, her olay ve ferde söz konusu asli kaynakların çerçevesinde yaklaşmak onların tek düsturudur. Allah'ın dinine yardımı vazife edindikleri içindir ki Allah (cc) onlara şöyle hitap eder:

يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوٓا اِنْ تَنْصُرُوا اللّٰهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ اَقْدَامَكُمْ

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz, Allah da size yardım eder ve ayaklarınızı (hak üzerinde) sabit kılar." (Muhammed Suresi: 7)

İşte bu hadis sebebiyle İsrail'in kirli propagandasına aldanmadan Filistin'de savaşan kardeşlerimizin **"Kandillerini aydınlatmak için yağ göndermeye"** devam etmeli "Şiddetli geçim sıkıntısına düşmelerine'' engel olmalıyız.

Kudüs ve çevresi, Gazze her geçen gün işgalci İsrail devleti tarafından bilinçli bir şekilde yoksullaştırılmakta, Kudüs ve civarında yaşayan Müslümanların evleri yıkılmakta, işyerleri kapanmakta, tarım arazileri işgalciler tarafından yakılmaktadır. Kudüs'ün İslami kimliği yok edilerek Yahudileştirilmek istenmektedir. Her gün hak-hukuk ayaklar altına alınmakta, dünyanın gözü önünde ve sokak ortasında yargısız infazlar yapılmaktadır. Kudüslü Müslümanlar, İslam ümmetinin onuru olan Mescid-i Aksa'yı canları ve malları pahasına savunmakta; sırf Mescid-i Aksâ'ya yakın olduğu için oturdukları küçük ve bakımsız evlerine milyon dolarlık teklifler getiren Siyonistlere evlerini satmamakta ısrar etmektedirler. Bütün bu zulme rağmen Mescid-i Aksâ bütün ihtişamıyla dünyanın bütün işgalcilerine meydan okumaktadır.

Rasulullah (s.a.v) Efendimizin; bazı hadislerinden öğreniyoruz ki "Mescidi Aksâ'ya gitmeli ve içinde namaz kılmalıyız. Eğer oraya gidemez ve içinde namaz kılamıyorsak kandillerinde yakılmak üzere zeytinyağı göndermeliyiz." Zeytinyağı bir semboldür. Müslümanların üzerine düşen yüküm-

lülük; Kudüs'ün, Hz. İbrahim'in Hanif dininin gerçek sahiplerinin yurdu olarak kalması için oradaki Müslümanları kimseye muhtaç etmeden ihtiyaçlarını karşılamak, mallarımız ve canlarımız ile cihad emrine kayıtsız-şartsız uyarak, "kendi ellerimizle kendimizi tehlikeye atmamaktır."

İşgalci İsrail, sadece Filistin halkı için değil, başta Müslümanlar olmak üzere tüm dünya ve tüm insanlık için büyük bir tehdittir. Bu tehdidi ortadan kaldırmaya; Ümmet-i Muhammed'in imkânı yeterlidir.

Allah (cc) bu ümmete; birlik, beraberlik, cesaret, tek yürek olma ve bir Kudüs gücü lütfetsin.

MEYMUNE BİNTİ HARİS ميمونة
(Radıyallahü Anha)

590 yılı civarında doğdu. Resûl-i Ekrem ile evlenmeden önce adı "Berre" idi. Hz. Peygamber "cömert, dürüst ve itaatkâr" anlamına gelen bu ismi taşımayı insanın kendini tezkiyesi olarak kabul ettiğinden adını Meymûne olarak değiştirdi.

Meymûne binti Hâris (r.a.) Resûlullah Efendimiz'in nikâhı ile şereflenen son eşidir. Umretu'l-Kazâ dönüşü kendi isteği üzere Efendimizin aileleri arasına katılarak mü'minlerin annesi olma şerefini elde eden bahtiyarlardandır.

Efendimiz, Meymûne annemizin üç kız kardeşine **"Mü'min Kardeşler"** diye iltifat ederdi. Bunlardan Resûl-i Ekrem'le üç ay kadar evli kaldıktan sonra vefat eden Zeynep binti Huzeyme (r.a.), Ümmü'l-Fadl Lübâbetü'l-Kübrâ (r.a.), Hz. Abbas ile Esma binti Umeys (r.a.) da Cafer ibni Ebi Tâlib ile evliydi. Diğer kardeşleri Selma binti Umeys Hz. Hamza ile Hz. Halid İbni Velid'in annesi Lübabetu's-Suğra Velid İbni Muğireyle Esma binti Hâris, Übey İbni Halef ile Azze binti Hâris Ziyad ibni Abdullah ile evliydi. Hepsi de toplumun ileri gelen şahsiyetleriydi. Hizmetleriyle, şecaat, cesâret ve kahramanlıklarıyla halk arasında itibar kazanmış kişilerdi. Bazı evliliklerinde siyasî hedefler de güden Hz. Peygamber'in bu evliliğiyle, yetmiş kadar sahâbînin şehid düştüğü Bi'rimaûne olayından sonra Meymûne'nin mensup olduğu Arabistan'ın güçlü kabilelerinden Âmir b. Sa'saa ile akrabalık kurmak istediği anlaşılmaktadır.

En son vefat eden annemiz kabul edilen; Meymûne (r.a.) H.51 (671) yılında Serif'te yahut Mekke'de bulunduğu sırada vefat etti ve Serif'te defnedildi. Cenaze namazını Abdullah b. Abbas kıldırdı. Rivayetleri *Kütüb-i Sitte*'de yer alan Meymûne'nin (r.a.) Resûl-i Ekrem'den yetmiş altı hadis naklettiği kaydedilmekte, bunlardan; biri yalnız *Şahîh-i Buhârî*'de, beşi yalnız *Şahîh-i Müslim*'de, yedisi *Şahîhayn*'da bulunmaktadır. Rivayetlerinden altmışı Ahmed b. Hanbel'in *Müsned* 'inde yer almaktadır.

Allah Ondan Razı Olsun

Kudüslü Müslümanlar, İslam ümmetinin onuru olan Mescid-i Aksa'yı canları ve malları pahasına savunmakta; sırf Mescid-i Aksâ'ya yakın olduğu için oturdukları küçük ve bakımsız evlerine milyon dolarlık teklifler getiren Siyonistlere evlerini satmamakta ısrar etmektedirler. Bütün bu zulme rağmen Mescid-i Aksâ bütün ihtişamıyla dünyanın bütün işgalcilerine meydan okumaktadır.

Dua, Direniş ve Sorumluluk: Gazze'nin Sesi Olmak

Sinan ÖZYURT

Resulullah (s.a.v), yakasını bırakmayan borçlar yüzünden sıkıntı yaşayan ensardan Ebu Ümâme'ye, "Sana bir söz öğreteyim mi? Onu söylediğin zaman Allah (cc) kederlerini giderir ve borcunu ödeme imkânı sağlar." buyurmuş, sabah ve akşam şu cümlelerle Allah'a sığınmasını tavsiye etmişti:

"Allah'ım! Gam ve kederden sana sığınırım, çaresizlik ve tembellikten sana sığınırım, korkaklık ve cimrilikten sana sığınırım, ağır borç altında kalmaktan ve güç sahibi olan kişilerin zulmüne uğramaktan sana sığınırım."

Ebu Ümâme, Peygamberimizin öğrettiği bu cümlelerle Allah'a sığındıktan sonra hem kederinden kurtulduğunu hem de kısa sürede borcunu ödeme fırsatı bulduğunu söylemektedir.

(Ebû Dâvûd, Vitr, 32)

Dua, birçok kişi tarafından sadece zor anlarda sarf edilen bazı sözlerden ibaret zannedilir. Bazıları da duayı, sadece manevi bir teselli aracı

olarak algılar. Oysa dua, müminin hem Rabbine yönelişinin hem de dünyadaki sorumluluklarının bir yansımasıdır. Dua, pasif bir bekleyiş değil, aksine insanı harekete geçiren bir güçtür. Gazze'deki Müslümanlar için dua, sadece bir yakarış değil; zulme karşı verdikleri mücadelenin manevi temelidir. Ancak bu dualar, yalnızca Gazze'de yankılanmamalı. Biz, dünyanın dört bir yanında yaşayan Müslümanlar olarak, Gazze'nin sesine ses katmalı ve bu duaların bize yüklediği sorumlulukları yerine getirmeliyiz.

Gazze'nin Duaları: Direnişin Kalbi

Gazze, yıllardır devam eden acımasız saldırıların gölgesinde yaşıyor. Son bir yıldır soykırıma varan saldırılar karşısında insanlar, kayıplarıyla, yıkılan evleriyle, bombaların ortasında geçen hayatlarıyla başa çıkmaya çalışıyor. Ancak bu zor şartlarda dahi dillerinden düşmeyen bir şey var: DUA. Gazze'deki anneler evlatlarını kaybettiklerinde "*Elhamdülillah!*" diyebiliyorlar; her şeye rağmen Allah'a olan imanları ve tevekkülleri sarsılmıyor. Babalar, toprağa verdikleri evlatlarının ardından "*İnna lillahi ve inna ileyhi raciun*" (Biz Allah'a aidiz ve O'na döneceğiz) diyerek Allah'a yöneliyorlar.

Bu dualar, sadece birer sözden ibaret değil; zulme karşı direnişin en güçlü simgeleri. "*Hasbunallahu ve ni'me'l vekîl*" (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir) diyerek Allah'a tevekkül eden Gazze halkı, bütün zorluklara rağmen sabırla ve onurla ayakta duruyor. Dualar, onları hayatta tutan, mücadelelerinde güç veren en önemli manevi direnç kaynağı. Ancak bu dualar, onları pasif bir bekleyişe sevk etmiyor; bilakis zulme karşı durmanın ve direnmenin en güçlü ifadesi hâline geliyor.

Bizim Sorumluluğumuz: Dua ve Eylem Birlikteliği

Gazze'deki kardeşlerimizin bu duaları, bizler için de bir sorumluluğu hatırlatıyor. Dünyanın dört bir yanındaki Müslümanlar

Ellerimizi açıp dua ettiğimizde, bu duaların bizi harekete geçiren bir güce dönüşmesi gerekiyor. Dualarımız, kalplerimizi uyandırmalı, vicdanlarımızı harekete geçirmeli. Bugün Gazze'de yaşananlar, sadece oradaki insanların değil, bütün dünya Müslümanlarının sorumluluğundadır. Bizim dualarımız aynı zamanda Gazze halkının yanında, aktif bir duruş sergilememizin de temeli olmalıdır.

Gazze'deki Müslümanlar, duaların nasıl birer direniş aracına dönüştüğünü en güzel şekilde bütün dünyaya gösteriyorlar. Dua, sadece manevi bir güç kaynağı değil; aynı zamanda zulme karşı direnmenin ve adaleti savunmanın bir yoludur. Bize düşen de dualarımıza önem vererek onları eylemlerimizle taçlandırmak ve zulme karşı durmanın bir aracına dönüştürmektir.

olarak, elbette duaya sarılmalıyız fakat yalnızca bununla yetinemeyiz. Ellerimizi açıp dua ettiğimizde, bu duaların bizi harekete geçiren bir güce dönüşmesi gerekiyor. Dualarımız, kalplerimizi uyandırmalı, vicdanlarımızı harekete geçirmeli. Bugün Gazze'de yaşananlar, sadece oradaki insanların değil, bütün dünya Müslümanlarının sorumluluğundadır. Bizim dualarımız aynı zamanda Gazze halkının yanında, aktif bir duruş sergilememizin de temeli olmalıdır.

Bu anlamda boykot fiili bir duadır. Zulme destek veren ekonomik güçlere karşı önemli bir sivil direniş yoludur. Bizler, Gazze'deki soykırımı destekleyen şirketlerin ürünlerini boykot ederek, bu zulmün devam etmesine karşı durabiliriz. Dualarımızı eyleme dönüştürmenin en somut yollarından biri, budur. Boykot, yalnızca bir tüketim tercihi değil; mazlumların yanında durmanın ve onların sesine ses katmanın bir yoludur. Bu, dualarımızın gereğini yerine getirmek için atabileceğimiz önemli bir adımdır.

Ebu Ümâme'nin Duası: Eyleme Dönüşen Bir Yakarış

Peygamber Efendimiz'in (s.a.v) Ebu Ümâme'ye öğrettiği dua, bizler için önemli bir ders niteliğindedir. *"Allah'ım! Gam ve kederden sana sığınırım, çaresizlik ve tembellikten sana sığınırım, korkaklık ve cimrilikten sana sığınırım, ağır borç altında kalmaktan ve güç sahibi olan kişilerin zulmüne uğramaktan sana sığınırım."* Bu dua, sadece manevi bir teselli değil; aynı zamanda insanı eylemsizliğe düşmekten koruyan bir yakarıştır. "*Çaresizlik ve tembellikten sana sığınırım*" ifadesi, insanın hareketsizlikten kurtulması ve sorumluluklarını yerine getirmesi gerektiğini hatırlatır.

Bu duanın bize öğrettiği en önemli ders, dua ile sorumluluğun el ele yürümesi gerektiğidir. Dua, bizleri sadece Allah'a sığınmaya değil, aynı zamanda bu sığınmanın gereği olan eylemi gerçekleştirmeye davet eder. Tembellik ve korkaklık, insanı zulme karşı sessiz ve hareketsiz bırakır. Oysa dua, bizleri bu durumu kırmaya ve harekete geçmeye zorlayan bir çağrıdır. Biz de Hz. Peygamber'in Ebu Ümâme'ye öğrettiği bu duayı

rehber edinerek harekete geçmeliyiz. Gazze'deki kardeşlerimizin duaları sadece dillerinde kalmıyor, hayatlarının her anına sirayet ediyor. Bize düşen de aynı duruşu sergilemek olmalı. Dualarımız, hayatımıza ve eylemlerimize yön vermeli. Bunun yolu da bütün samimiyetimizle Rabbimize yönelmekten geçiyor. Zaten dua, bir yönüyle tamamen samimiyet değil midir?

Dua ve Eylemin Birlikteliği: Umut ve Direnişin Gücü

Kimi zaman duaları basite alan, küçümseyen ifadelere şahit oluyoruz maalesef. "Duadan ne olacak ki!" demek, insanın manevi açıdan çökmesine ve ümitsizliğe kapılmasına yol açar. Her şeyden önce kişinin, Allah'tan ümit kesmesi anlamına gelir ki bu insanı mahvetmeye yeter. Oysa dua, insanın ruhunu güçlendirir ve eylemlerine yön verir. Gazze'deki Müslümanlar, duaların nasıl birer direniş aracına dönüştüğünü en güzel şekilde bütün dünyaya gösteriyorlar. Dua, sadece manevi bir güç kaynağı değil; aynı zamanda zulme karşı direnmenin ve adaleti savunmanın bir yoludur. Bize düşen de dualarımıza önem vererek onları eylemlerimizle taçlandırmak ve zulme karşı durmanın bir aracına dönüştürmektir.

Boykota katılmak, infakta bulunmak, mazlumların sesi olmak ve zalimlerle mücadele ederek adaleti savunmak; dualarımızın gerçek anlamını bulması demektir. Dua, Allah'a içten bir yakarışın yanında harekete geçmenin, sorumluluklarımızı yerine getirmenin ve adalet için mücadele etmenin en güçlü aracı olmalıdır. Gazze'deki insanlar, bu dualarla direniyor. Biz de aynı dualarla Allah'a yönelirken, bu duaların eylemsiz kalmasına izin vermemeli, Gazze'deki ve yeryüzündeki bütün mazlumlar için aktif olarak çalışmalıyız.

Gazze'nin Sesi Olmak: Sorumluluğumuzu Üstlenmek

Gazze'de yükselen her dua, yalnızca bir yakarış değil; aynı zamanda zulme karşı bir direniş çağrısıdır. Biz, dünyanın dört bir yanında yaşayan Müslümanlar olarak bu çağrıya kulak vermeli ve sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Dualarımız, eylemlerimizle birleşmeli; boykot, infak ve fiili yardımlarla mazlumlara ses ve nefes olmalı. Çünkü dualarımız, bizi harekete sevk eden yol haritalarıdır. Gazze'nin sesi olmak, dualarımızı hakiki anlamına kavuşturmak ve bu duaların bize yüklediği sorumluluğu yerine getirmektir.

Ne mutlu zalimin karşısında durup mazlumun sesi olanlara!

Gazze'de yükselen her dua, yalnızca bir yakarış değil; aynı zamanda zulme karşı bir direniş çağrısıdır. Biz, dünyanın dört bir yanında yaşayan Müslümanlar olarak bu çağrıya kulak vermeli ve sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz. Dualarımız, eylemlerimizle birleşmeli; boykot, infak ve fiili yardımlarla mazlumlara ses ve nefes olmalı.

Gazze Usulü Kek Tarifi

Zehra TUNÇ

Yazılmayan hiçbir şey kalmadı, söylenmeyen...

Yine de aklımızın hiç ermediği, derinliğini kavramakta zorlandığımız bir coğrafya: Filistin.

Her şeyi görünenle izah etmek mümkün mü? Bazı şeyler idrak sınırlarını zorluyor, öyle değil mi?

Yüzyıllardır belli aralıklarla, son bir yıldır da sürekli devam eden savaşın ortasında umut saçan insanlar gerçek mi mesela? Her ne kadar yıllardır Filistin'de yaşananları ekranlardan, haberlerden izliyor olsak da bu toprakların gerçekliğini anlamak gerçekten zor. Acılarla, umutlarla yoğrulmuş bir hikâye; yüzyıllardır devam eden bir mücadele... Son bir yılda sürekli olarak devam eden savaş ve zulme rağmen, o coğrafyada umut saçan insanların varlığı, zihnimizi zorluyor. Bazen düşündüğümüzde, bu kadar ağır koşullar altında yaşamlarını sürdürmeye çalışan insanların nasıl olup da hala direnebildiğini anlamakta güçlük çekiyoruz.

Filistin'de olup bitenleri sadece gözle görülenle açıklamak mümkün mü? Bir şeylerin ötesinde bir hikâye var, öyle değil mi? Yüzyıllar boyu süregelen zulüm ve işgale rağmen, Filistin halkının – özellikle kadınların – hayata tutunma şekilleri, bizlere yeni bir bakış açısı sunuyor. İşte tam da burada, bombaların altında yaşarken bile umut dolu insanların var olduğunu görmek; acıların ortasında bile gülümsemeyi, direnç göstermeyi ve yaşamaya devam etmeyi başaran insanlar görebilmek ne garip!

Sosyal medyada dolaşırken, televizyonda boy gösteren şatafatlı yemek yarışmalarına inat, Gazzeli kadınların mütevazı tariflerini paylaştığı videolarla karşılaşıyorum. Yıkık dökük evlerinin mutfağında çocuklarına yemek pişiren, balkonlarını temizleyen bu kadınlar... Nasıl bir huzur, nasıl bir tevekkül içindeler. Üstelik yaptıkları yemekler basit, ama ruhlarında derin bir güzellik saklı. O tariflerin her biri, sadece bir yemeğin değil, umudun, direncin ve hayata bağlılığın bir simgesi halinde gözümüzün önünde.

Nasıl bir huzur, nasıl bir rahatlık, nasıl bir tevekkül...

Bir yanda ekranlarda gördüğümüz lüks ve gösterişli yemek tarifleri: Mavi Haşhaşlı Kuzu Glaze ve kalamar... İçinde kestane püresi, vasabi sos, laym suyu ve mirin... Mirin nedir, ya hu? Bir yanda süt ve soda ile yumuşatılan kalamar, diğer yandan kremalı kestane ve soğan sosu. Tavada hafifçe çevrilen çerezler, aromalar... Kalamar pişirilirken et mühürleniyor, her yeri mavi haşhaşla kaplanıyor. İyi pişmiş, mükemmel sunumlu bir yemek. Kabul, tablo gibi. Fakat anladık mı? Evde yapar mıyız bunu? Pek sanmıyorum. Son dokunuşlar; kanlı kulak ve soya filizi. Sörf and törf.

Bir diğer taraf; bombaların yıktığı binaların ortasında balkonunu temizleyip çocuklarına kakaolu kek yapan Gazzeli kadınlar. Gözlerimde bir an için iki farklı dünya beliriyor: Biri savaşın, yıkımın ortasında hayatını sürdürmeye çalışan, sabrı ve tevekkülü rehber edinmiş kadınlar, diğeri ise bolluk, yeme şehveti ve yapmacıklık içinde sanki hayatın yalnızca lüks ve estetikten ibaret olduğu bir dünya. Hangisi daha gerçek? Peki, hangisi daha samimi? Gazzeli kadınların hayatlarına bir an olsun bakınca, bir yanda savaşın getirdiği yıkım diğer yanda ise tüm bu yıkıma rağmen süren bir direniş ve umut dolu yaşamı görüyorum. Hangisi daha muhteşem? Karar veremiyorum.

Bir başka videoda, küçük bir kız çocuğunun bulduğu pet şişenin içinde soğuk kahve yapıp tarifini verdiğini izliyorum. Her fırsat bulduğunda başka tarifler veriyor bu kız ve her defasında şöyle başlıyor tariflerini anlatmaya: "Şimdi size Gazze usulü .... tarifini vereceğim". Çadırın arka tarafında, savaşın gölgesinde çocukça bir neşe ve huzurla içeceğini hazırlıyor. Bu sahneler, insanın kalbine dokunuyor. Zorlukların ortasında dimdik ayakta duran Filistinli kadınlar ve çocuklar, aslında çok daha derin bir insanlık dersini gözlerimizin önüne seriyorlar.

Filistinli kadınların bu duruşu bana Abdulmuttalip'in Ebrehe'ye karşı sergilediği tevekkülü hatırlatıyor. Kâbe'yi yıkmaya gelen Ebrehe'ye karşı Abdulmuttalip'in müthiş cevabı; tevekkül, teslimiyet ve iman. Filistin'deki kadınların her gün sergilediği işte bu duruş. Yıkımın ortasında bile hayatın devam ettiğini hatırlatıyorlar. Onlar için, her yeni gün Allah'a olan iman ve sabırla yeniden başlıyor. O halde bizler, küçük zorluklarla karşılaştığımızda hemen umutsuzluğa kapılmak yerine, onların bu duruşundan ders almalı değil miyiz?

Ramazan boyunca yüzlerce şehit verdi Filistin. Fakat Arefe günü geldiğinde, savaşın gölgesinde bile bayram hazırlıklarını ihmal etmediler. Bayram günü çocuklarını buldukları en temiz kıyafetlerle giydiren, evlerini süsleyen, her yeri balonlarla donatan; yüreklerine cesaret ve ferasetle süsleyen bu kadınlara hayran olmamak elde değil. Zorluklara karşı direnen, hayatı ve umudu elden bırakmayan, rutinlerine tutunarak yaşamaya devam eden bu harika kadınlar...

Tüm bu sebeplerle; Gazze'nin anlamı 'umut' demek olmalı. Gazze, sadece bir coğrafi bölge değil, aynı zamanda umudun, direncin ve sabrın simgesi. O kadınların duruşu, bizlere bir hayat dersi veriyor: Zorluklar ne kadar büyük olursa olsun, yaşamaktan, sevmekten, umut etmekten vazgeçmemek.

İnsanız nihayet, Allah›ın "akleden" olarak yarattığı. Fakat işte en küçük imtihanlarda bile hemen şikâyet eden, bu niye böyle oldu diye dertlenen, çevresine de hayatı zorlaştıran "akleden"leriz çoğu zaman. Sabrımız ne kadar da az, ne zor teslim oluyoruz Allah'ın takdirine, nasıl da kabul etmiyoruz kendi hatalarımızı. Sonra çekilip kabuğumuza, kaçmayı seçiyoruz her şeyden. Oysa hayat devam ediyor, Allah "bitti" demedi ya; her an, yeniden "ol" diyor. O halde sorumluluklarımızın bilincinde bir hal üzere, biz de devam etmeliyiz. Olmayan şeylere takılmaktan vazgeçip yapmamız gerekenlere odaklanmamız gerekiyor. Bu gücü kendinde bulan ve tüm dünyaya da gösteren Gazze halkı, özellikle de kadınlar; umudun ta kendisi.

Yenilgi yenilgi büyüyen zafer böyle bir şey olmalı. Rabbimiz en kısa zamanda hakiki manada muzaffer kılsın.

Zülfikar Kınında Ağlar

Nihal PAKIRDAŞI

Nice zamandır dünyanın dört bir yanında Müslüman kanı akıyor. Ümmetin damarlarından süzülen bu kan özgürlüğümüzün soluğunu kesiyor. Zalim, zulümden yonttuğu neşteriyle ümmetin ciğerini deşmeye devam ederken, sinemizdeki yaraya merhem olmak için ise ne bir yiğit kılıç çekiyor ne bir at kişniyor ne de toz dumana katılıyor.

Şimdilerde ise, asırlardan beri Müslümanların bu çaresizliğinden ümit devşirerek dünyaya hâkim olma arzusuyla, mazlumların üzerinde bilenen ABD ve Batı patentli o bıçak, İsrail'in eliyle ümmetin şah damarına dayanmış bulunuyor. Gazze'nin gerçek sahipleri olan o aziz halk, çoluk çocuk, genç yaşlı demeden Samiri'nin altın buzağına kurban ediliyor. Ardı sıra İslam beldelerine sıçrayan bu harlı ateş, tüm Müslümanları tehdit ederken; demokrat dünyanın, evlerimize karşılık bizlere kiraladıkları, hümanizmin neşeyle cıvıldadığı İrem bağlarında eğleşmeyi "yaşamak" sanıyoruz. Göğü delen binaların içinde, yarı açık pencerelerimizden göremediğimiz "kendi gök kubbemiz" altında nefes alamazken; onlar, köklerimizle ilişiğimizi kesip bizleri kurşunlarının hedefi haline getiriyorlar. Ehli dünya karşısındaki kıldan ince boyunlarımız, müzelerimizde sergilediğimiz tunçtan miğferlerimiz karşısında tutulup kalırken, bir zamanlar kıvılcımlar saçan keskin kılıçlarımız ise kınında cesaretsizliğimizin yasını tutuyor. Kendimizi kraldan fazla kralcı ilan ettiğimiz "cihad" fikrine karşı, savaş meydanlarımız hipodromları andırıyor. Sağlam surlarımızın üzerinden elimizin tersiyle ittiğimiz kadim akl-ı fikrimizin yerine koyduğumuz "çıkma aklımız"ın inşa ettiği kumdan kalelerimiz, şehirlerimizi ve kalplerimizi korumaya muktedir olamıyor. Zalimin karşısında takındığımız, İslamiyet'in genetik kodlarında yazılı olmayan bu acizlik hali değil Kelime -i Şehadet ehlinin, tüm insanlığın çehresinin solmasına sebep oluyor.

Çok iyi bildiğimiz fakat çoğu zaman bilmezlikten geldiğimiz, Gazze soykırımıyla aşikâr olan Batı aklı ve ABD rüyası, insanlığa kan, gözyaşı, acı, sapkınlık ve çürümüşlükten başka hiçbir şey veremedi. Ellerinde tutukları teknoloji, dünyaya ezberlettikleri barış nakaratlarını silmeye ve yerine keyifle işledikleri soykırım destanlarını yazmaya yaradı. Zalimin sevinç gözyaşları kendilerine insan sureti vermek için yaptıkları ağır makyajı paçalarından akıtırken; "polyannacılıktan" gözü yaşarmayan Müslüman dünya ise Hollywood'dan ödül üstüne ödül almaya doyamadı. Küfür ehlinin, sadece kendi gibi olanlara yaşama hakkı tanıyan, öteki olarak gördüğü topluluklara ise, "böl, parçala ve yönet" taktiği çerçevesinde uyguladıkları Siyonist muamele, iki milyarı aşkın Müslümanı ahtapot misali sarıp sarmalayarak hareket edemez hale getirdi.

Hâlbuki Allah'ın kemale erdirerek bizi son elçisinin eliyle şereflendirdiği İslam, düşmanın akla hayale gelmeyecek zulümleri karşısında kendimizi ve tüm insanlığı korumak için kuşanabileceğimiz korunaklı bir zırh ve aynı zamanda her türlü tehlikeyi savuşturmak için elimizde adaletle parlayan keskin bir kılıçtı. Öyle ki; "*Şehrin en uzak yerinden bir adam koşarak geldi; "Ey kavmim, uyun bu elçilere*!" dedi. Hazreti İbrahim milletinin bir ferdi son Peygamber Hz. Muhammed Mustafa'ya (s.a.v) ümmet olma şerefine erdirdi. Resul-i Zişan Efendimize "*Saldırıya uğrayanlara zulme mâruz kaldıkları için savaş izni verildi. Allah onları muzaffer kılmaya elbette kâdirdir*" ayeti nazil olur olmaz, zulümlerini artıran Mekke müşriklerine karşı Ashab-ı Güzin, kılıçlarını çekip atlarından kıvılcımlar çıkartarak tozu dumana kattılar. Hayber'in fethinde; Resûl-i Ekrem (s.a.v), Hz Ali'ye sancağı teslim etmiş, kendisine zırhlı bir gömlek giydirip Zülfikâr'ı da beline kendi eliyle bağlayıp; "*Allah, sana fetih nasip edinceye kadar çarpış. Sakın arkana dönme*" emrini vermişti. "Fetih" diye adlandırılan savaşların temel amacı olan "İ'lâ-yi Kelimetullah"tı. Bir gazâ sırasında mübarek yüzüne tüküren düşmanı karşısında kılıcını indiren Hz. Ali; "*Ben Hazret-i Peygamber'in bana armağan ettiği bu Zülfikâr'ı, ancak Allah yolunda kullanırım. Allah düşmanlarının başını yine O'nun rızası için vururum. Buna da asla nefsimi karıştırmam... Sen yüzüme tükürmekle beni kızdırmak ve hakaret etmek istedin. Ben o an hiddete kapılsaydım, seni, nefsime tâbî olmak gibi, bir mü'mine asla yakışmayan âdî bir sebeple öldürecektim. Hâlbuki ben, gururumu tatmin için değil, Allah için gazâ ederim*" diye söyledi. Haksızlık karşısında geri durmayan Hz. Hüseyin ise Yezid tarafından Kerbela'da şehit edildi. Hz. Ebubekir ve Hz. Osman cihad için dünyalıklarından vazgeçtiler. Peygamber'in müjdesine nail olmak için kocamış yaşına rağmen İstanbul'a gelen Ebu Eyyûb el-Ensarî Hazretlerinin imanı ve dizlerinin bağı sapasağlamdı. Asırlar sonra gemileri karadan yürüterek İstanbul'u fetheden Fatih Sultan Mehmed, Eyüp Sultan hazretlerinin davasından bir milim dahi sapmadı. Tarık Bin Ziyad, gemilerini yakarak kendisini Endülüs'ün fethine mahkûm etti. Hz. Ömer, Selahaddin Eyyubi ve Yavuz Sultan Selim Kudüs'ün gerçek sahiplerinin kimler olması gerektiğini tarih boyunca yedi düvele hatırlattı. Sultan Muhammed Alparslan, Bizans'ı Malazgirt Ovasında yenerek Anadolu'nun kapılarını ardına kadar Türklere açtı. Tarih "Kızıl Elma" diye mukaddes bir hedefi önümüze koydu. Düşmanları tarafından dahi "Türk Kaplanı" olarak anılan Fahreddin Paşa, *"Takdîr-i ilâhî, rızâ-yı peygamberî ve irâde-i pâdişâhî şeref-müteallik oluncaya kadar Medine müdafaası devam edecektir*" diyerek gücünün son safhasına kadar Peygamberini terk etmedi. Milleti soykırıma uğramasına rağmen mümince bir duruş sergilemekten vazgeçmeyen Aliya İzzetbegoviç "*Düşmanlarımıza tek bir borcumuz var; Adalet*!" sözüyle zalimle aramızdaki o insani farkı ortaya koyan kalın çizgiyi çekti. Müslümanların soyundaki kahramanlık destanları dilden dile dolaştı. Hakikat, şehit annelerinin rüyalarında görüldü. Hz. Âdem'den beri yeryüzünde fesat çıkaranlar "Tekbir" ile alt edildi.

İşte bu yüzden ahir zaman ümmeti; azgınlaşarak bozgunculuk çıkaran, insanlığı canından bezdiren bu putların boyunlarını asırlardır kınında beklettiğin Zülfikâr'dan başkası vuramaz!

Ve fakat;

Tut ki, Ali'den mîrâs kaldı sana Zülfikâr

Sende Ali'nin yüreği yoksa

Zülfikâr neye yarar?

Kaynakça:

1.Beyatlı, Yahya Kemal. "Süleymaniye'de Bayram Sabahı."
2. Yâsîn Suresi 20. Ayet.
3.Hac Suresi 39. Ayet.
4.Mevlana Celâleddin Rûmî.

Atıf Ebu Seyf ve Gazze'nin Direnişi: "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak"

Yakup ÇETİNKAYA
Araştırmacı-Yazar

Atıf Ebu Seyf'in "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak" isimli günlüğü, Filistin halkının acılarla dolu tarihini, toplumsal direnişini ve bireysel trajedilerini derin bir şekilde ele alan bir yapıt olarak öne çıkıyor. Seyf'in hayatı ve yazınsal kariyeri, Filistin'in zengin kültürel mirasına yapılan önemli bir katkı niteliğinde. Cebaliye mülteci kampında doğan Seyf, hem siyasi hem de edebi sahnede aktif bir figür olarak dikkat çekiyor. Filistin halkının trajedileri, direnişi ve umudu, onun kaleminde şekil bularak dünya çapında yankı bulan güçlü bir ses haline geliyor. Bu değerlendirme yazısında, Seyf'in yaşamı, eserleri ve "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak" isimli kitabının derinlemesine bir incelemesini yaparak, yazarın Filistin edebiyatındaki yerini ve eserinin evrensel mesajlarını ele alacağız.

Atıf Ebu Seyf'in Hayatı ve Edebiyatı

Atıf Ebu Seyf, Cebaliye mülteci kampında dünyaya gelmiş ve erken yaşlarından itibaren Filistin'in sancılı gerçekleriyle tanışmıştır. Bu mülteci kampı, Filistin'in işgali ve devam eden çatışmalar nedeniyle yerinden edilen binlerce insanın yaşadığı bir yer olarak, Ebu Seyf'in yazınında güçlü bir etki bırakmıştır. Fetih Hareketi'ne aktif katılımı ve Muhammed Iştiyye hükümetinde Kültür Bakanı olarak görev alması, onun sadece edebi bir figür değil, aynı zamanda siyasi bir aktör olarak da tanınmasına katkı sağlamıştır.

Ebu Seyf, Filistin'in edebiyat dünyasına altı roman, iki hikâye koleksiyonu ve üç oyun kazandırarak, Arap dünyasında önemli bir yazar haline gelmiştir. 2015 yılında "Asılı Hayat" adlı romanıyla Arap Dünyası Roman Ödülü'nü kazanması, onun edebi yeteneğinin ve eserlerindeki

derinliğin uluslararası bir tanınırlığa ulaştığını gösterir. Ayrıca, siyasi bilimler alanında araştırma kitapları yazarak, Filistin'in hem kültürel hem de politik sahnesine geniş bir katkıda bulunmuştur.

Ebu Seyf'in eserleri, sadece birer edebi anlatı olmanın ötesine geçerek, Filistin'in tarihsel ve güncel mücadelesine dair derin bir iç görü sunar. Onun anlatıları, Filistin halkının günlük yaşamının zorluklarını ve direnişini ele alırken, aynı zamanda evrensel bir adalet ve özgürlük arayışına ışık tutar. Bu bağlamda, "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak" günlüğü de, Filistin'in bitmek bilmeyen mücadelesinin ve insanlık onurunun korunması adına verilen direnişin simgesi haline gelmiştir.

Eserde Filistin Halkının Direnişi ve Dayanışması

Filistinli şair Mahmud Derviş'in "Biliyorum, Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak" sözüyle müsemma olan "Gazze Günlükleri", Filistin halkının tarihsel ve toplumsal direnişini anlatan güçlü bir anlatı sunar. Seyf, Filistin'in işgal altındaki topraklarında yaşamaya devam eden halkının acılarını, umutlarını ve direnişini çarpıcı bir şekilde yansıtır. Seyf'in bizatihi yaşadıklarını aktardığı bu eser, Filistin halkının her gün karşılaştığı zorlukları ve buna rağmen yılmadan sürdürdükleri direnişi somutlaştırır.

Filistin halkının yaşamı, sadece bir işgalin getirdiği zorluklarla sınırlı kalmaz; bu zorluklar, aynı zamanda bir kimlik mücadelesinin de parçasıdır. Bu mücadelenin kalbinde, işgalci güçlerin baskısına rağmen kendi kültürel kimliklerini ve toplumsal dayanışmalarını koruma çabası yatar. Seyf, Filistinlilerin sadece fiziksel olarak değil, aynı zamanda manevi ve kültürel açıdan da direndiklerini gösterir. Halkın yaşadığı trajediler, onlara içten bir dayanışma duygusu kazandırmış, bu da onları birbirine bağlayan güçlü bir unsur haline gelmiştir.

Günlükte, direnişin bir simgesi olarak Gazze'nin sokakları büyük bir öneme sahiptir. Gazze, Filistin halkının yıllardır devam eden mücadelesinin en yoğun yaşandığı yerlerden biridir. Ebu Seyf'in yalın ve etkileyici dili, bu sokaklardaki yaşamı okuyucunun gözleri önüne sererken, aynı zamanda bu topraklardaki acıları da derinlemesine hissettirir. Kitap, Filistin halkının günlük yaşantısındaki mücadelelerini anlatırken, bir yandan da onların geleceğe dair umutlarını koruma çabasını gözler önüne serer.

Evrensel Adalet ve Barış Arayışı

Seyf'in eserinde, Filistin'de yaşananların ötesinde, evrensel bir adalet ve barış arayışı da vardır. Filistin'in işgali, sadece yerel bir mesele olarak ele alınamaz; bu, tüm dünyanın gözleri önünde cereyan eden bir insanlık dramıdır. Filistin'de yaşanan haksızlıklar, Seyf'in kitabında, zulüm ve adalet kavramları etrafında derinlemesine incelenir. Yazar, okurları bu haksızlıklara karşı bilinçli bir duruş sergilemeye davet eder.

Bu bağlamda, Hz. Peygamber'in (s.a.v.) "Kim bir zulüm görürse, onu eliyle değiştirsin. Şayet eliyle değiştirmeye gücü yetmezse, diliyle değiştirsin. Diliyle değiştirmeye de gücü yetmezse, kalbiyle düzeltme cihetine gitsin ki bu imanın en zayıf derecesidir" Hadis-i Şerif'i, eserin temelinde yatan bir mesaj olarak öne çıkar. Bu hadis, Filistin halkının yaşadığı zulme karşı dünyaya bir çağrı niteliği taşır. Seyf, zulme sessiz kalmanın insanlık onuruna aykırı olduğunu vurgularken, okuyucularını bu konuda aktif bir şekilde sorumluluk almaya davet eder.

Seyf'in Anlatım Tarzı ve Yazarın Üslubu

Atıf Ebu Seyf'in anlatım tarzı, okuyucunun kalbine dokunan güçlü bir üslup üzerine inşa edilmiştir. Onun dili, yalın ve etkileyici olmasının yanı sıra, gerçekliği tüm çıplaklığıyla gözler önüne serer. Bu yalınlık, eserdeki acıları daha da yoğun bir şekilde hissettirmekte ve Filistin halkının yaşadığı trajedileri daha derinden anlamamıza olanak tanımaktadır. Seyf, süslü ya da karmaşık bir dil kullanmaktan kaçınarak, gerçekleri tüm çıplaklığıyla aktarır. Bu, aynı zamanda okuyucunun eserde anlatılan olaylarla doğru-

Seyf'in eserinde, Filistin'de yaşananların ötesinde, evrensel bir adalet ve barış arayışı da vardır. Filistin'in işgali, sadece yerel bir mesele olarak ele alınamaz; bu, tüm dünyanın gözleri önünde cereyan eden bir insanlık dramıdır. Filistin'de yaşanan haksızlıklar, Seyf'in kitabında, zulüm ve adalet kavramları etrafında derinlemesine incelenir. Yazar, okurları bu haksızlıklara karşı bilinçli bir duruş sergilemeye davet eder.

dan bir empati kurmasını sağlar.

Seyf'in anlatısı, yalnızca bir bölgenin politik gerilimlerini değil, insan ruhunun zor zamanlarda nasıl şekillendiğini ve direnme gücünü de derinlemesine irdeliyor. Yazar, Filistin halkının yüzyıllardır süren acılarını anlatırken, okura sadece tarihsel bir bakış sunmakla kalmıyor, aynı zamanda toplumsal ve insani bir bağlamda meseleyi ele alıyor. Kitap, Filistin'de günlük yaşamın zorluklarını, kayıpların ardındaki yasları ve geleceğe dair umudu bir araya getirerek, halkın bu acımasız gerçeklikle nasıl başa çıktığını anlamaya çalışıyor.

Ebu Seyf'in üslubundaki bu yalınlık, Filistin'de yaşananların sadece bir hikâye ya da kurgu olmadığını savaş halinin bizzat içinden aktarıldığını okuyucuya kanıtlar niteliktedir.

Filistin'in Güncel Trajedileri ve 7 Ekim 2023 Olayları

Ebu Seyf'in eseri, sadece geçmişte yaşanan olaylara değil, aynı zamanda güncel trajedilere de ışık tutar. Seyf'in 7 Ekim 2023'te başlayıp 12 hafta 85 gün boyunca doğrudan savaşın göğsünde yaşadığı olaylar, Filistin halkının hala süregelen mücadelesini ve yaşadığı acıları gözler önüne sermektedir. Seyf, bu olayları eserine dahil ederek, Filistin halkının mücadelesinin bitmediğini ve dünyanın bu trajediye hala kayıtsız kaldığını vurgular. Kitabın her sayfasında, Filistin halkının direnişi yankılanırken, dünya çapındaki sessizliğe karşı bir eleştiri de yapılmaktadır.

Bu olaylar, Filistin halkının ne kadar zor koşullarda yaşamaya devam ettiğini bir kez daha hatırlatır. Seyf, Gazze sokaklarında yaşanan acıları ve trajedileri aktarırken, bu yaşananların sadece Filistin halkının değil, tüm insanlığın vicdanında yer etmesi gerektiğini savunur. Kitap, dünya genelindeki okuyuculara, Filistin'in sadece politik bir mesele olmadığını, aynı zamanda insanlık adına çözülmesi gereken bir kriz olduğunu hatırlatır.

Sonuç

Atıf Ebu Seyf'in "Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak" isimli günlüğü, Filistin halkının yaşadığı acıların, direnişin ve umudun derin bir ifadesidir. Eser, sadece bir milletin trajedisini anlatmakla kalmayıp, evrensel bir adalet ve insanlık davasını da gözler önüne sermektedir. Atıf Ebu Seyf'in yalın ve çarpıcı üslubu, Filistin'de yaşanan olayları okuyucuya en derin şekilde hissettirirken, aynı zamanda onları bu mücadeleye dair bir farkındalık geliştirmeye çağırmaktadır.

Seyf'in eserinde sadece bir halkın tarihsel mücadelesi değil, aynı zamanda modern zamanların karmaşasında kaybolmuş insanlık değerleri de işlenmektedir. Kitap, okurlarına Filistin halkının yaşadığı acıları unutmamaları gerektiğini hatırlatırken, aynı zamanda bu acıların ortasında yeşeren umudu da gözler önüne sermektedir. Filistin halkı, tüm baskılara ve zorluklara rağmen, kültürel kimliklerini, toplumsal dayanışmalarını ve insanlık onurunu korumak için mücadele etmeye devam etmektedir.

Eser, Filistin'in direnişini sadece politik bir mesele olarak ele almamakta; bu direnişi insanlık

onurunun korunması adına verilen bir mücadele olarak görmektedir. Bu nedenle, Atıf Ebu Seyf'in kitabı, sadece Filistin halkının hikayesini anlatmakla kalmayıp, aynı zamanda evrensel bir adalet ve özgürlük çağrısı yapmaktadır. Bu çağrı, dünyanın dört bir yanındaki okurlara hitap etmekte ve onları Filistin halkının mücadelesine duyarlı olmaya davet etmektedir.

"Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak", Filistin halkının tarihsel mücadelesine bir saygı duruşu niteliğindedir. Bu günlük, aynı zamanda insanlık için bir uyanış çağrısı olarak da değerlendirilebilir. Filistin'de yaşananları sadece bir tarihsel olaylar dizisi olarak değil, bir insanlık trajedisi olarak görmek ve buna karşı harekete geçmek, Ebu Seyf'in kitabının en güçlü mesajlarından biridir.

Sonuç olarak, Atıf Ebu Seyf'in bu eseri, okuyucularına derin bir içsel yolculuk sunarken, Filistin halkının yaşadığı zulmü ve direnişi en çarpıcı şekilde gözler önüne serer. Eser, sadece bir edebiyat eseri değil, aynı zamanda bir mücadele manifestosu olarak da değerlendirilebilir. Filistin halkının yaşadığı acılar ve umutlarla örülü bu günlük, tüm insanlığa, zulme karşı sessiz kalmamaları gerektiğini hatırlatır. Ebu Seyf, güçlü kalemiyle Filistin halkının sesini dünya çapında duyurmaya devam ederken, bizlere de insanlık onuru adına bir sorumluluk yüklemektedir.

Bir Lahika

Batı medeniyetinin başını çektiği modern dünya yıllarca İslam'ın kan ve kılıç zoruyla yayıldığına "modern insan"ı ikna etme çalışmaktadır. Gelinen son noktada tarih "modern insan"a aslında "Batı Medeniyeti"nin İslam'ı kan ve bombalarla bitirmeye çalıştığını göstermiştir. İnsanlık tarih boyunca "Söz/Propaganda" ve "Eylem/Realite" kavramlarının bu kadar fütursuzca paçavraya çevrildiğine şahit olmamıştı.

Rasûl-i Ekrem (s.a.v) Efendimiz, Tebük seferinden dönerken, sefere katılan mücahidlerin durumu son derece bitkin ve halsizdi. Her ne kadar düşmanla bir çatışma yaşanmamış olsa da yolun uzunluğu, yaz sıcağının şiddeti ve su ile yiyeceklerin yetersizliği onları oldukça zorlamıştı. Buna rağmen, Efendimizin ilk sözleri şunlar oldu:

"Küçük cihaddan büyük cihada döndük."

Ashab-ı kirâm (r.a.), merakla sordular: "Büyük cihad nedir ya Rasûlallah?" O da şu cevabı verdi: "Nefisle mücadele..."

Filistin, Suriye, Doğu Türkistan ve bugünlerde Lübnan bize gösterdi ki İslam toplumlarında büyük zaaflar ve zayıflıklar söz konusu. Zannediyorum ki tüm bu acziyet ve zafiyetlerimizin temel sebebi toplumu oluşturan bireylerin büyük cihatlarında başarısız olmalarıdır. Büyük cihad, anlayışını toplumlarımıza yerleştirmeyi becerebilirsek birçok küçük cihadımızı muzafferiyetle sonuçlandırabiliriz. Aksi takdirde zafiyetli toplumlar zafiyetli liderler üretir. Zaaf, acizliği ortaya çıkarır acizlik ise köleleştirir.

Sahi, Siyonistler Efendi biz ise köleydik zaten değil mi?(!)

"Biliyorum Bir Gün Bir Ülkemiz Olacak", Filistin halkının tarihsel mücadelesine bir saygı duruşu niteliğindedir. Bu günlük, aynı zamanda insanlık için bir uyanış çağrısı olarak da değerlendirilebilir. Filistin'de yaşananları sadece bir tarihsel olaylar dizisi olarak değil, bir insanlık trajedisi olarak görmek ve buna karşı harekete geçmek, Ebu Seyf'in kitabının en güçlü mesajlarından biridir.

Diken ve Karanfil

Betül ZEYREK

"Okyanustan körfeze, hatta okyanustan okyanusa kadar, gönülleri İsra ve Miraç mucizesinin diyarı Kudüs'e ve Aksa Mescidi'ne bağlı olanlara" ithafen...

"Diken ve Karanfil" Yahya İbrahim Sinvar tarafından kaleme alınmış ve Vahdettin İnce tarafından çevirisi yapılarak Ekin Yayınları'nın hazırladığı baskı ile biz okuyuculara sunulmuştur. İlk baskısını Nisan 2024'te İstanbul'da yapmış ve hemen arkasından mayıs ayında 3. baskıya girmiştir.

Yahya İbrahim Sinvar, 1948 yılında Nekbe felaketinde, Askalan'dan Gazze Şeridi'ne hicret eden Filistinli bir ailenin çocuğudur. 1962 yılında Han Yunus'daki mülteci kampında dünyaya gelmiştir. İlk ve orta öğrenimini de buradaki kamplarda yaptıktan sonra Gazze İslam Üniversitesi'nde Arap Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü okumuştur. Mezuniyeti sonrası ise hiç zaman kaybetmeden Filistin'de İslami direnişin öncülerinin arasına katılmıştır. 1988 yılında 486 yıl hapis cezası ile yargılanmış lakin sonrasında gerçekleşen esir takasında serbest kalmıştır. (2011) 2017'de HAMAS Siyasi Büro Başkanı seçilmiştir. "Aksa Tufanı" operasyonunun "beyni" olarak gösterilmiştir ve hala Gazze'de yaşamaktadır. Hatta Binyamin Netanyahu, Sinvar'a "yürüyen ölü adam" nitelemesinde bulunarak bu korkusuz mücahidi öldürmek istediklerini aleni olarak ifade etmiştir.

Sinvar içinde bulunduğu duruma hem tepkisini göstermek hem de direncini sağlam tutabilmek için yaşadıklarını kaleme alma yolunu seçmiştir. Tüm umudunu yazarak diri tutmuş, direnişini bu şekilde göstermiştir. Bir nevi hayatta kalma mücadelesi olarak manevi ağırlığını ve yükünü kalemine yansıtmıştır.

Kitabı okurken satır aralarında yazarın hayatından izler bulacak ve karakterini yansıtan durumlar ile karşılaşacak, duygularını derinden hissedeceksiniz. Bu eseri yazarak, direnmeyi kendisine görev olarak belirlemiş bir mahkûmun "otobiyografisi" ya da "mahkûmun hatıraları" (hatıralarını biriktirdiği günlüğü) olarak da kabul edebilirsiniz kitabı. Bu şekilde okursanız eğer kitabın içerisinde sık sık karşınıza çıkan tekrar eden ifadeler sizi rahatsız etmeyecektir. Farklı zaman-

larda hissedilen aynı duygular, aynı olaylar.

Eseri roman olarak değerlendirdiğinizde kurgu ön plana çıkıyor gibi düşünülebilir, düşünülmesin. Çünkü bu romanın her bir karesi, her bir kelimesi, her bir cümlesi gerçek. Yaşanılan olaylar hayal ürünü değil Sinvar'ın ya yaşadıkları ya da yaşayanlardan birebir dinledikleridir. Okurken lütfen bunları düşünerek, bilerek, farkında olarak okuyalım.

Bu eserin başkahramanı ve anlatıcısı olan Ahmed karakteri ile Sinvar'ın hayatı karşılaştırıldığında epeyce benzerlikler bulacaksınız. Ahmed'in başından geçenler sadece Sinvar'ın hayatı ile değil 1960'lı yılların başlarında doğan ve aileleri Nekbe sırasında köylerinden, kasabalarından tehcir edilen, Gazze ve Batı Şeria ile Lübnan, Ürdün, Suriye gibi komşu ülkelerdeki mülteci kamplarına mahkûm edilen bir neslin yaşadıklarıyla birebir örtüştüğünü göreceksiniz. Aslında Sinvar kendisi gibi zulme maruz kalan onca insanın sesi olmaya çalışmıştır eserinde. Her Filistinlinin şu ya da bu şekilde kitapta geçen olaylarla bir bağı vardır.

Yazar, hayatından bahsederken Nekbe'den de söz etmiştir. Bunu kısaca açıklamak yerinde olacaktır. Çünkü yazar Ahmed karakteri üzerinden bu olaydan başlayarak kronolojik bir anlatıma yer vermiştir. *"İsrail'in 15 Mayıs 1948'de, tarihi Filistin topraklarında bağımsızlığını ilan etmesi, Filistinliler için onlarca yıldır devam eden felaketler silsilesinin başlangıcı oldu. Filistinliler için 'bir trajedi, toprak kaybı, katliam, köylerinin haritadan silinmesi ve yüz binlercesinin zorunlu göçü' olarak kabul edilen ve Arapça "Büyük Felaket" anlamına gelen Nekbe'nin üzerinden 76 yıl geçti. Yaklaşık bir yıl içerisinde 750 binden fazla Filistinli topraklarını terk etmek zorunda bırakıldı. Nekbe'den bu yana işgali genişleten İsrail, şu an 27 bin kilometrekarelik tarihi Filistin topraklarının yüzde 85'ine el koymuş durumda."* İnsan bunları okuyunca inanamıyor. 76 yıllık bir zulüm ve bitmeyen, dinmeyen bir gözyaşı hâkim o topraklarda. Allah bu zulmün elbet takipçisi, ben bizleri düşünüyorum. Bu zulme karşı bir şey yapıyor muyuz, bu zulüm karşısında bir tavrımız var mı?

Daha sonra yazar, 1970'te yaşanan Kara Eylül Olaylarından 1978 güzündeki Yom Kippur savaşına kadar geçen süreyi ele almaktadır. Ayrıca Lübnan iç savaşından İsrail'in Lübnan'ı işgaline, Sabra ve Şatilla katliamlarına, Birinci İntifada'ya (1987-1993), Oslo Antlaşmalarına (1993), İkinci İntifada'nın (2000-2005) kadar birçok konu ele alınmış. Başkarakterimiz Ahmed bu olayları anne ve babası, üç erkek iki kız kardeşinin üzerinden anlatıyor. Uzun bir acı geçmiş var yani karşımızda.

Eser otuz bölümden oluşuyor. Yaşananların modern bir bakış açısı ile ele alınmadığının da altını çizmiş olalım. Kadınlar hakkında anlatımlara dikkat edince fark ettim ki seviye hep korunmuş. Duygularını oldukça dizginlemeye çalışmış. İlk bölümde yazarın anıları, çocukluğu, yaşadığı evi, yoksullukla mücadele edişleri anlatılıyor. Ve öyle bir hal ki temel ihtiyaçlara dahi ulaşım sağlanamıyor. Yazar hislerini Ahmed üzerinden öyle derinden işliyor ki okudukça sanki onunla birlikte sizler de bu yokluğu yaşıyorsunuz. Bu çok kıymetli bir hadisedir. Sinemografik yönüyle olaylar gözünüzün önünde canlanıyor ve derinden sarsılıyorsunuz. Ahmed babasının ortadan kaybolmasından sonra direniş saflarında yer alıyor ve artık orada boy göstermeye başlıyor. Bundan sonraki hayatı direnişle devam ediyor. Şu anda da olduğu gibi sahada aktif bir direniş yaşantısı var. Kendini her yönü ile geliştirmiş, bununla da kalmamış muhatabını çok iyi tanımış ve öğrenmiş. Serbest kaldığında ise tüm stratejisini öğrendiklerine göre belirlemiştir. Siyonistlerin en korktuğu adam haline gelmiştir.

Kitap, işgale maruz kalmış bir vatan olarak Filistin'i savunma ve kurtarma çabasının yanında dini değerlerin, Müslümanlığa ait esasların da üzerinde durmuştur. Sinvar dini değerleri, milli ve yerel değerlerin üzerinde tutmuş ve o şekilde yansıtmıştır.

Daha evvel okuduğum Zeynep Gazali'nin yaşadıklarını yazdığı "Zindan Hatıraları" kitabı gibi bu kitap da oldukça etkiledi beni. Dini değerler Gazali'de de aynı Sinvar gibi yerel ve milli değerlerden daha öncelikli olarak ele alınmıştı. Yerler, zamanlar, kişiler değişiyor lakin çekilen bu zulüm değişmiyor da el değiştiriyor sanki. Ve biz Müslümanlar bu şekilde sessiz kalmaya, mazlumun sesi olmaktan korkup kuytu köşelere saklanıp sessiz çığlıklar atmaya devam ettikçe bitmeyecek. Haksızlık karşısında sessizliğimizi bozmadığımız sürece dilsiz şeytanlar olarak anılıp sıranın bizlere gelmesini bekleyecek, zelil bir şekilde hayatımızı yaşamaya devam edeceğiz...

Sürgün Dergisi 8. Sayısı Çıktı

www.surgun.net